

Contact international

Vol. 33, 235-236, noiembrie, decembrie 2023

Devdoot Îngerul (V) *de Sudhakar Gaidhani*

Variations of God

by Tamali Neogi

World Congress of Poets

by Alexandru Cetățeanu

Picherul *de Gheorghe Andrei Neagu*

Zboruri secrete

de Cleopatra Lorințiu

Lux in Arcana

Cronicar

de Liliana Popa

Blestemul asupra lui Spinoza *de N. Grigorie Lăcrița*

Întoarcerea perenă

de Mircea Băduț

Temple

de Liviu Pendefunda

Rosicrucian's Morning Eye

Contact international

founded May 1990

in Carrus per Fontem ad Tintinnabulum accedemus

Founder, Publisher, and Managing Editor
Liviu PENDEFUNDA

Editor in Chief
Octavian LAURENȚIU

Mihai Batog-Bujeniță, Mircea Băduț, Om Biyani, Mihaela CD, Mario Castro Navarrete, Mihai Cimpoi, Violeta Coteanu, Edith Mihaela Dobrescu, Emilian Dobrescu, Aurel Dumitrașcu, Sudhakar Gaidhani, Valentin Irimia, Omar Khayyam, Nicolae Grigorie Lăcrița, Cleopatra Lorințiu, Tamali Neogi, Stéphane Mallarmé, Gabriela Marin, Mawar Marzuki, Irina Lucia Mihalca, Tamali Neogi, Eugen Oniscu, Nina Elena Plopeanu, Ioan Aurel Pop, Liliana Popa, Alfred Rennert Poplingher, Cătălin Rădulescu, Tsipi Sharoor, Anca Sirghie, Vlad Scutelnicu, Petru Solonaru, Geo Vasile, Shoshana Vegh,

Photos by Eleny Pendefunda, Liliana Popa, Alfred Poplingher
Some illustrations belong to the authors, whose opinions in their articles are tabu.

© The Contact international Journal
2, Primăverii, Miroslava - Iassy, 707305 Romania,
E-mail: pendefunda@gmail.com

ISSN 1221-3977

Această ediție este ilustrată cu lucrări semnate de
Franco Margari (723, 735, 739, 761, 768, 841) și
Violeta Coteanu (762- 766)

După trei ani de tălmăcire a versurilor cuprinse în cele cinci cânturi din poemul epic *Devdoot the Angel* al marelui poet indian Sudhakar Gaidhani, iată în premieră mondială cele zece mii de versuri apar la Contact international sub oblăduirea lui Liviu Pendefunda

Liviu PENDEFUNDA

Arta cu tendință în spiritul Creației

continuare din ediția precedentă

*„Când sunt trist, sau când nu sunt trist,
când inspirat sau când sunt bleg, sau numai
obosit
- când sunt vizionar, sau când mi-e somn de
mine însumi -
toate acestea le gândesc și le formulez
în minunata limbă română”
Nichita STĂNESCU*

Cuvântul din Haos

Perceperea lumii exterioare influențează comportamentul și personalitatea noastră, condiționează obiceiurile și modul de a gândi, maniera noastră de a vorbi și de a acționa în raport cu idealul pe care îl resimțim în profunzime, cu atât mai mult cu cât în acesta vom avea ecoul a ceea ce dorim să vedem, să auzim și, în general, să percepem. E parte din educația senzorială de când suntem copii, inițiere în ceea ce este frumos, atât în plan vizual, cât și în cel auditiv, tactil, gustativ sau olfactiv. O astfel de educație este foarte utilă, deoarece are ca efect multiplicarea experiențelor noastre sensoriale și utilizarea lor pentru dobândirea simțurilor frumosului, esteticii și armoniei. De fapt se pune problema formării simțului artistic, de care am amintit în prelegerile noastre la fiecare pas. În civilizațiile trecutului, arta a avut o foarte mare importanță și a servit drept bază pentru educație, în special în Școlile de Mistere. În Egipt și în Grecia antică, copiii erau foarte devreme inițiați în pictură, sculptură, muzică, cântec, dans și alte

îndeletniciri care contribuiau la trezirea simțului artistic sub o formă sau alta. O astfel de inițiere avea două scopuri: pe de o parte li se canaliza percepția obiectivă către ceea ce este armonios; pe de altă parte li se permitea exprimarea impulsurilor sufletului prin intermediul corpului. În pictură, de exemplu, cele mai frumoase opere sunt acelea care ilustrează o temă inspirată cu ajutorul unei armonii de forme și culori. Dacă inspirația îi lipsește unui pictor sau dacă acesta nu este capabil să o exprime într-o formă armonioasă, pânza lui nu formează un ansamblu perfect, în sensul pe care putem să-l dăm acestui termen atunci când îl aplicăm pentru artă. Acesta este motivul pentru care perfecțiunea, în domeniul artistic, trebuie să asocieze spiritul cu litera, fondul cu forma, esența cu substanța, gândul cu acțiunea. Aceasta înseamnă că arta, din punct de vedere mistic, este aptitudinea de a pune simțurile obiective în serviciul Maestrului nostru interior. Asta presupune că un artist demn de acest nume este acela care exprimă în lumea materială frumusețea spirituală pe care o resimte în străfundul său. Am auzit de multe ori sintagma profană că cele mai înalte spirite ale umanității ar fi fost atrase să facă parte din societățile oculte iluminate, rosicruciene, masonice. Poate că harul lor le-ar fi fost suficient fără cunoașterea profundă pe care au obținut-o fiind membri ai ordinelor citate, dar mai sigură rămâne aserțiunea că ei au devenit artiștii de marcă prin care umanitatea a progresat și a demonstrat înălțimea la care spiritul nostru poate ajunge datorită înțelegerii harului lor. Care este diferența dintre o operă inspirată și una care nu este? Muzica, pictura și sculptura, pentru a nu aminti decât aceste trei domenii, ne măresc emoțiile până la punctul în care ne fac pentru moment să uităm cine suntem și unde ne aflăm. Și dacă se întâmplă așa, este din cauză că operele create, dincolo de notele, culorile și

formele pe care le percepem în mod obiectiv, transmit vibrații subtile ce, timp de câteva secunde, provoacă rezonanța dintre sufletul nostru uman și Sufletul Universal din care acesta provine și cu care este într-un contact permanent prin aceleași arcuri reflexe ce antrenează memoria, imaginația și reflexia ca funcții de legătură între divin și noi. De aceea arta este una din mijloacele cele mai eficace pentru a ajuta omul în conștientizarea legăturii armonice ce îl unește cu Dumnezeu inimii sale. O artă reprezentată la ordin poate fi magistrală și să slujească unui scop, dar în ce privește operele tendențioase, ele par a fi fructul mentalului obiectiv, expresia unei viziuni intelectuale a lucrurilor și în nici un caz reflectarea unei percepții a sufletului, cum spuneam putând atinge și ele valoarea artistică pe care artistul o stăpânește.

La început a fost Cuvântul, și Cuvântul era în haos¹. Aparenta dezordine era totuși Dumnezeu. Amintirea acestuia e în creierul nostru. Parte a Cuvântului – Logos e poezia, e muzica sferelor, e ordonarea haosului în șapte note și șapte culori ale curcubeului, e înțelepciunea ce ne leagă de cosmos, de Marele Arhitect ce a orânduit universul în vidul stelar al neuronilor din creierul nostru. Memoria acestei Geneze este înscrisă în fiecare moleculă a fiecărei celule a ființelor de pretutindeni și este susținută de sufletul care ne locuiește. Contrar memoriei noastre obiective, pe care ar trebui mai curând s'o desemnăm prin amintire, memoria subconștientului nu este limitată de rememorarea trecutului recent, ci conține amintirea tuturor faptelor care ne-au reținut atenția de la începutul prezentei noastre încarnări. Astfel, cu toate că nu suntem conștienți, tot ce a făcut obiectul reflecției noastre, că este vorba de lucruri pe care le-am văzut, auzit, pipăit, mirosit sau gustat, face parte integrantă din cunoașterea noastră. Prin asta se explică de ce reținem în vis situații pe care credeam că le-am uitat în totalitate. În aceeași ordine de idei, când visăm, revedem persoane pe care le-am cunoscut cu foarte mult timp în urmă, auzim o muzică sau un cântec care ne-a legănat în cea mai fragedă copilărie sau încă mai simțim un parfum care într-un anumit moment al vieții ne-a trezit interesul. Astfel de fenomene își au originea în faptul că subconștientul înregistrează toate impresiile asupra cărora s-a concentrat conștiința noastră obiectivă în stare de veghe, chiar dacă numai pentru câteva secunde. Din acest punct de vedere, subconștientul posedă în arhivă filmul complet al evenimentelor majore care au jalonat existența noastră actuală din momentul în care ne-am încarnat pe acest plan terestru sau, și mai

interesant, impresiile memoriei universale transmise prin arcul reflex noetic.

Nu toate înregistrările experiențelor noastre trec odată cu noi în memoria sufletului retras în cosmos, în haosul primordial, în armonia divină. Nu vor fi transferate decât experiențele care într-adevăr au marcat evoluția vieții, numai ele asociindu-se ansamblului nostru de conștientizări. Printre aceste experiențe, va fi desigur amintirea a ceea ce eram, a locului și timpului în care trăim, a familiei și prietenilor, a profesiunilor exercitate, a marilor bucurii sau necazuri, circumstanțele ce ne-au făcut să reflectăm profund la sensul existenței noastre. Astfel în nivelele superioare ale subconștientului este înregistrată trama fiecăreia din viețile noastre anterioare, așa încât accesul nostru să fie posibil în starea de veghe sau somn.

*Imensitate, veșnicie,
Tu, haos, care toate-aduni...
În golul tău e nebunie, –
Și tu ne faci pe toți nebuni.*

*În fața ta sunt cel mai laș.
Imensitate, veșnicie, –
Iubesc o față din oraș...
Învăț-mă filozofie.²*

Raționamentul divin este același *Ordo ab chaos*. Permanent, în noi persistă nu numai memoria haosului primordial cât chiar elemente active ce înrănesc viața noastră, considerate mai ales de religii forțe distructive, ale răului, luciferice, ale îngerilor căzuți sau decăzuți. Și când ne gândim că unul dintre ei nu e altul decât Prometeu... Și focul este elementul ce dă viață și venerează pe Dumnezeu. Contrar conștienței obiective, subconștientul nostru raționează numai sub forma deductivă, ceea ce permite definirea efectelor ce decurg în mod logic din anumite cauze. Raționamentul inductiv constă în a analiza efectele pentru a defini cauzele care le-au produs. Asta înseamnă că, în majoritatea timpului raționăm în mod inductiv în caz că ignorăm motivele care sunt la originea faptelor pe care le observăm. Dar subconștientul este o lume a cauzelor, majoritatea funcțiunilor fizice și psihice ale ființei noastre nefiind decât efectele activităților sale. În consecință, raționamentul său este în mod obligatoriu deductiv. La aceasta, trebuie să mai adăugăm că, în opoziție cu deducțiile noastre obiective, cele produse de facultățile noastre subconștiente sunt totdeauna exacte. Pentru ce? Pentru că acestea își iau sursa din nivelurile superioare ale Eului nostru interior care, la rândul lor, sunt în contact direct cu planurile cele mai înalte ale Conștienței cosmice.

¹ Liviu Pendefunda, *Poezie și Haos*, Poezia, XIV, 3(49), 2009

² George Bacovia, *Pulvis*

*Amintiri nu are decât clipa de-acum.
Ce-a fost într-adevăr nu se știe.
Morții își schimbă tot timpul între ei
numele, numerele, unu, doi, trei...
Există numai ceea ce va fi,
numai întâmplările neîntâmpate,
atârând de ramura unui copac
nenăscut, stafie pe jumătate...
Există numai trupul meu înlemnit,
ultimul, de bătrân, de piatră.
Tristețea mea aude nenăscuții câini
pe nenăscuții oameni cum îi latră.
O, numai ei vor fi într-adevăr !
Noi, locuitorii acestei secunde
suntem un vis de noapte, zvelt,
cu-o mie de picioare alergând oriunde.³*

Solicitat deopotrivă de spațiile nețarmurite ale visului, cât și de teritoriile sigure ale realului, decantând reveria și observația lucidă, împletindu-le, contopindu-le într-o melodie unitară, poetul impresionează prin căldura mărturisirii, sinceritatea tonului: *Când citești o poezie, / suie în copac și cântă / dă frunzișul la o parte / și cu el ne înveșmântă, // taie o felie mică / din cereștii, dulcii faguri / bate cu o strofă bună / să descrie / cerul praguri, // pune-n sânge dulci otrăvuri / inima din piept o scoate / în liberiene vase / scald-o, vezi cum se socoate // tinde brațele să scuturi, / pene de păuni și linguri / și-n tre cai de lut și fluturi / plângi ! / suntem atât de singuri.⁴*

Memoria perfectă și raționamentul deductiv ale subconștientului nu prezintă numai avantaje, chiar dacă s-ar dori acest lucru. Astfel, dacă admiteți că el memorează toate faptele, evenimentele și informațiile au făcut obiectul atenției noastre, acest lucru presupune că el înregistrează la fel de bine atât gândurile bune, cât și pe cele rele, care le-am fi putut întreține. De aici, din vina noastră, memoria lui poate fi plină de impresii negative. Și, este evident, că atât timp cât subconștientul nu este purificat de acest tip de impresii, este imposibil a accede din plin la înțelepciunea ce se găsește în profunzimea noastră. Impuritățile pe care le conține ne împiedică să percepem lumina ce emană din Conștiența cosmică.

*Eu nu strivesc corola de minuni a lumii
și nuucid
cu mintea tainele, ce le-ntâlnesc
în calea mea
în flori, în ochi, pe buze ori morminte...*

eu cu lumina mea sporesc a lumii taină⁵

³ Nichita Stănescu

⁴ Ion Alex. Angheluș, *Cai de lut*, Contact Int'l 1992

⁵ Lucian Blaga, *Eu nu strivesc corola de lumini a lumii*

Poesia este o întoarcere la a doua transcendență, regăsită nu în "datul imediat al existenței" ci în "orizontul misterului și al relevării" ca să folosim cuvintele filosofiei blagiene. *Te văd, Dumnezeule-plumb, scrum și nor - / odată venind peste mine prin ușă / din muntele cerului, cotropitor. // Scăpa-voi doar până în poartă. Apoi / mușca-voi, în Tine, a lumii cenușă. / Tiparul în Tine păstra-mi-l-voi.⁶* Deci poezia devine prin definiție ambiguă, fiind o elaborare timp-spațiu a inconștientului în care prezența simultană a mai multor sensuri generează hermeneutic interpretări multiple după specificitatea gândirii cititorului. Așa văd eu ambiguitatea ca o caracteristică esențială a poeziei⁷. Secretul secretelor învăluit de Taină, copleșește în tăcere entitatea noastră și răspunde prin puterea magică obținută dorințelor Marelui Arhitect al Universului ce ne-o dăruie prin Cuvânt.

*Limba nu e vorba ce o faci.
Singura limbă, limba ta deplină,
stăpână peste taine și lumină,
e-aceea-n care știi să taci.⁸*

Toți căutăm adevărul. Complexitatea universului poate fi redusă la un Cuvânt, pe care trebuie să admitem că nu-l cunoaștem, l-am pierdut și-l vom căuta până la sfârșitul veacurilor. Dar, fiind atât de simpli vrem să găsim răspunsuri la misterele vieții fără a asculta în primul rând vocea tăcută din noi. Doar sinele relevant poate cuceri. Nu ne cere nimic dar oferă puterea lui Dumnezeu, rupându-ne lanțurile, îndepărtând furiile și devenind maeștri călători, cuceritori cosmici, să înlocuim răul cu dragoste în fiecare celulă. Învațăturile și cuvintele lui Isus stau piatră de temelie inițierii în Taine. El știa că nu se poate dărui adevărul în fața celor a căror gândire este nepregătită să-l primească. În înțelepciunea Sa, Dumnezeu are toate răspunsurile, dar sunt ținute în secret, un secret al secretelor. Dacă ar fi să cunoaștem această taină, viața ni s-ar schimba, la fel cu tot ce ne înconjoară, material sau spiritual. Toate personalitățile omenirii și marile înfăptuiri sunt tributare acestui secret. Ce anume ne animă pe noi toți ? Succesul, atingerea unui scop, a unui țel (avere, poziție socială, realizare profesională...) sau dăruirea întregii vieți în serviciul umanității, toate sunt un scop în sine. Dar munca nu este suficientă pentru atingerea lui. Câți oare, studiind enorm, abia își duc traiul de azi pe mâine, ținând cu dinții de opoziție nesigură ? Unii chiar, dezamăgiți, au clacat. Arta poate avea un caracter

⁶ Lucian Blaga

⁷ Interviu cu Liviu Pendefunda consemnat de Cassian Maria Spiridon în *Poezie și ambiguitate*, Poezia 2008/4

⁸ Lucian Blaga, *Catren*, Corăbii cu cenușă

patriotic, social, revoluționar, războinic etc., care să emoționeze și să transmită un mesaj de înaltă calitate spirituală, cetățenească... Dar nimeni ar fi putut fi la acea înălțime arinsă de emoția sufletului îndrăgostit de oameni, natură ori divinitate. Dacă iubire nu e nimic nu e. Dacă aceasta este o tendință, atunci întreaga Creație are un scop recunoscut.

Contextul tranzitiv și experiența esteticului în construcția și cunoașterea poetică

Cine-n lume, cine poate/ Mările să le înoate,/ Codrii vechi să ne pătrunză/ Ca să numere-a lor frunză ?/ Cine poate-avea aflare/ Câte valuri sunt pe mare,/ Câte raze sunt în soare,/ Cât parfum e într-o floare ?” În creație experiența estetică poate fi descrisă ca un proces prin care *praxisul*, acea perspicacitate estetică, penetrează succesiv etapele impuse realizării actului mnemic atât de către tradițiile biblice cât și de cele antice, ancestrale. Această idee se poate impune specific în interiorul unei unități active “poesis” subordonată *praxisului* în tradiția greacă, așa cum în concepția lui Aristotel ierarhia cunoașterii intervine în activitatea artizanului sau artistului îndeplinind funcția de percepție. Elogiul *sophiei* devine principiul capacității maestrului, acelaia care a îndepărtat opoziția dogmatică dintre muncă și virtute. În tradiția creștină *maledicta terra in opere tuo* (Geneza 3,17) dreptul desprinderii provine din activitatea terestră printr-o luptă penibilă împotriva naturii. Demnitatea omului ce participă la creația divină apare la Alesul așezat în Eden *ut operaretur et custodiret eum* (Geneza 2,15). Alesul, poetul, domnește asupra naturii încredințate, iar prin munca sa o umanizează. Nimic mai adevărat decât versurile: “*Perdelele-lăsate și lămpile aprinse;/ În sobă arde focul, tovarăș mângâios;/ Și cadrele-aurite ce de pereți sunt prinse/ Sub palida lumină apar misterios./ ...O lacrimă...dar iată plutind pe-a mării spume/ O sprintenă corvetă, un repede-alcyon;/ Și iată colo-n ceruri pribegile din lume,/ Cucoarele în șiruri zburând spre orizon./ ...Atunci inima-mi zboară la raiul vieții mele,/ La timpul mult ferice în care-am suferit,/ Și-atunci păduri și lacuri, și mări, și flori, și stele/ Intona pentru mine un imn nemărginit.” (Serile la Mircești).*

Experiența estetică abolește limitele impuse de această subordonare depășindu-i extazul și prin scormonirea metafizicului dezvăluie adâncul rezervat tainelor construcției mitice. Pătrunzând în arhaic, trecând prin istorie, Vasile Alecsandri ajunge să construiască o poezie-dovadă a plăcerii de a crea. Totodată artistic și erotic, revendicativ și incantatoriu, contextul ce apare primordial nu este altceva decât o trecere spre interiorul *eului* ascuns, un nimic care transmite totul, întreaga voință umană de a trăi, și mai intimă dorință a celui ce se știe “rege al poeziei” și nu numai al ei, plăcerea de a crea.

Vasile Alecsandri depășește elementul de analiză al subconștientului transmis conștiințelor receptoare prin mesaj liric, nedefinit, îmbinând acel *creatio ex nihilo* al lui Guillaume de Conches cu obiectul unui scop liric magic. Astfel se creează un pisc solitar, poem al poemului de inspirație uneori platonice, alteori aristotelice. Pentru a defini caracterul de excepție al paradigmei să aplicăm pentru început modelul deductiv că toate lucrurile perfecte preced eminentemente necesar toate lucrurile imperfecte. Și să nu uităm că toți marii poeți au demonstrat în timpul lor creator această caracteristică a superiorității perfecțiunii temporale și individuale ca o experiență estetică în construcția *praxisului* lui *homo faber* desăvârșind în uman creația Domnului - Nichita Stănescu a și teoretizat-o. Poetica bardului de la Mircești depășește deci *imitatio naturae* integrându-se prin construcția cunoașterii la revelația realității acolo unde limitele teoriei și ale *praxisului* se îmbină în neantul interior nereflectându-se ci tranzitând într-o acceptare a mesajului în marea sa trecere: “*În ceasul trist de noapte apriga furtună/ Pe marea tulburată săltând din val în val,/ Se-nalță, se lățește și vâjâie și tună/ Zdrobindu-se de mal./ ...Dar vântul crunt, deodată, suflând cu vijelie,/ Schimbă a mării față în munți îngrozitori;/ Și-acum sărmana luntre pe-ntinderea pustie/ Zdrobită se zărește la fulgeri trecători !” (Pe malul mării).*

Reîntoarcerea la perfecțiune nu este caracteristica lui Vasile Alecsandri decât poate în fondul inițiativ al temei, dar aceasta îmbracă estetic forma de străpungere mnemoclastică încrustată pe laturile umbrite ale cuvintelor, dar cu atât mai strălucitoare prin puterea lor ascunsă. Parcurgând teoriile estetice de la Leonardo da Vinci preluat în poezia lui Valéry, vedem o dezvoltare a producției creative receptare-construcție pornind de la funcția cognitivă înspre *praxisul* cărturarului estet ca o metodă de luptă împotriva cunoașterii pur conceptuale a filosofilor orbi la limbaj. Logica imaginativă este o trecere de la mit, această cunoaștere tranzitivă cu implicație colectivă, la concepția modernă, întoarcerii

contemplative într-o realitate preexistentă ce realizează puterea de acțiune destinică în poezie. Din interiorul unei lumi ce pare de un real obsedant se desprinde de fiecare dată o lume preexistentă, cu rol magic, aparent asupra poetului, dar pe care de fapt poetul o transmite cititorului: "Vin- la mine voinicele,/ Că eu noaptea ți-oi cânta,/ Ca pe-o floare te-oi cânta,/ De diochi, de soarte rele/ Și de șerpi te-oi descânta"; urmărind trecerea oscilatorie între Dumnezeu și Satana: "De-a veni el după mine/ Să-l iubesc eu, numai eu,/ Dare-ar Dumnezeu/ Să-i se-ntoarcă tot în bine/ Cum se-ntoarce fusul meu !// ...Baba Cloanța se pornește/ Fără grijă de păcat,/ Cu Satan încălecat/ Ce din dinți grozav scrâșnește/ Și tot blastămă turbat." Încheierea este într-o feerie de pastel la poemul *Baba Cloanța*: "Iară-n urmă liniștită/ Dulce unda-și alină,/ Și în taină legăna/ Fața lumii înnălbită/ Ce cu ziua se-ngâna..." Astfel apare determinismul ce anunță inițiatului sfârșitul: "Când pe malu-i trece noaptea/ Călătorul șuierând,/ Printre papuri când și când/ El aude triste șoapte/ Ș-un glas tainic suspinând." În fiecare poem și mai ales în *Pasteluri* mesajul pare incomplet, conștiința lumii exterioare fiind receptată de organele noastre de simț la nivel mental. Lanțul de asociație nu se sfârșește prin ultimul vers. Subconștientul este doar sensibilizat; trezește o întregă realitate parcă frustrată de liniștea ce deghizează un mijloc de împlinire a contemplației, a comuniunii cu eternitatea, cu creația și creatorul. Totul e o recreare perturbată în tranziția unei cunoașteri perfecte dintr-o construcție poetică imperfectă sau invers.

"Aburii ușori ai nopții ca fantasmă se ridică,/ Și plutind deasupra luncii, printre ramuri se despică./ Râul luciu se-ncovoie sub copaci ca un balaur/ Ca în raza dimineții mișcă solzii lui de aur". Ca și Socrate poetul dorește să cunoască în prezența ambiguității care apare ca o frontieră între natură și artă: "Eu mă duc în faptul zilei, mă așez pe malu-i verde/ Și privesc cum apa curge la coturi ea se pierde,/ Cum se schimbă-n vălurele pe prundișul lunecos,/ Cum adoarme la bulboace, săpând malul nisipos." Apare atitudinea estetică fericindu-se într-o soluție care nu îndepărtează misterul și permite tranziția prin realul dogmatic al imaginarului și al posibilului imaginar în contextul unui real plauzibil. Creația se bazează pe acest context: "Când o salcie pletoasă lin pe baltă se coboară,/ Când o mreană saltă-n aer dup-o viespe sprinteioară/ Când sălbaticile raze se abat din zborul lor,/ Bătând apa-ntunecată de un nour trecător", totul e ca în artele plastice. Vasile Alecsandri este creatorul, depășește predicția lui Hegel însemnând sfârșitul artei și se abandonează rolului psihic de medium: "Și gândirea mea furată se tot duce-ncet la vale/ Cu cel râu care-n veci curge, făr-a se opri din cale,/ Lunca-n juru-mi

clocotește: o șopârlă de smarald/ Cată țintă, lung la mine, părăsind nisipul cald."

În perspectiva istorică demonstrația pe model psihanalitic a contextului tranzitiv și a experienței estetice în poezia lui Alecsandri se definește semnificativ fără ambiguitate ca un mesaj mnemoclastic al cunoașterii și al reconstrucției, pentru noi - fenomene de receptare și acceptare.

Arta fiind calea noastră spre cunoașterea lui Dumnezeu, o nostalgie, un dor de Dumnezeu, cum spune Kandiansky, să înțelegem de ce poezii de har se integrează în Alfa și Omega, în cristicul mântuitor cosmic.

Metafora mesajului mnemoclastic

Fantasticul izvorăște din iluzie, câteodată din delir, însă întotdeauna din speranța și mai ales din speranța salvării⁹

Din poezia lui Grigore Vieru naște o lume, o întregă lume în care dragostea pentru mamă, pentru iubită, pentru cea care te-a născut, pentru femeia care te adoptă e ca o luptă fără de sfârșit; plângându-și frații, el încearcă să uite, el tinde să fugă în munți, pe mare, în codru, în spicele câmpiei, în aripile păsărilor printre care regăsește de fiecare dată ceea ce de fapt părăsise – zbuciumul natural al omului care speră, care dorește, conștient de imposibilitatea devenirii din vis.

Iluziile pe care autorul și le face totuși ca un adevărat creator urmăresc de aici un drum fantastic (ne amintește de *Mihai Ursache* și chiar, retrospectiv și în alt spațiu de *Dante*, de *Orfeu*, de *Ghilgameș*). Vieru e un spirit disarmonic față de timpul trăirii sale, este un îndrăgostit de plai, cosmicul fiind evocat numai pentru a susține apartenența sa „exagerat” patriotică la acest plai. Sunt convins că în interiorul sufletului său există însă și o armonie – un delir de circumstanță.

Poemul la care mă opresc din volumul „Un verde ne vede” (să dea Domnu-!) apărut în 1976, la editura Lumina din Chișinău, începe printr-o propoziție de simplitate totală, așa zice mai puțin poetică, cu un lirism izvorât doar din tragismul afirmației ușor retorice, accentuat și prin ecou. „I-

⁹ Marcel Schneider

a fugit iubita. Cu-altul/ S-a ascuns în codru. Uuuu !/ El a smuls pădurea toată/ Însă n-a găsit-o, nu”.

E oare o hiperbolă a frământărilor în care se cufundă autorul ? (căci nu e oricine acel căruia iubita i-a fugit, cu altul, ci chiar poetul este cel ce trăiește prin discursul dramatic al cuvintelor).

De aici versurile curg, povestea devine basm, mit, urcând în fantastic. Autorul devine un semizeu din mitologie în lupta cu... cu cine de fapt ne luptăm noi ? Uneori o luptă cu un principiu, cu o idee, cu un ceva intangibil, de neatins de mintea noastră oricât de scrutătoare și totul pare o luptă inutilă, (chiar și în povești) niciodată nu învinge acel „rău” care devine în timp necesitate vitală pentru societățile utopice. „El a smuls pădurea toată/ Și s-o are început./ Și-a arat pădurea toată/ Însă n-a găsit-o, nu./ Și-a cosit pădurea toată/ Din grâu azime-a gătit/ Și-o corabie-și cioplise/ Din stejarul prăvălit”.

La prima lectură am fost tentat să cred în lașitate, în părăsirea ideii de încercare a obținerii dreptului de trăire în paradis, în Olimpul dominat de iubită. Nu. Fuga e continuarea mitului, e diversiunea înaintea luptei care nu mai poate fi dusă frontal, ci doar prin intermediul irealului. Nebunia e de fapt inteligență. De o sclipitoare rezonanță cu... pădurea, dacă vreți.

Stejarul, simbol al măreției Moldovei, al codrului secular, constituie aici baza materială a unei nave cosmice de suferință. Să nu uităm că Heidegger în *Experiența gândirii* scria : „Venim prea târziu pentru zei și prea curând pentru ființă./ Poemul abia început de ea este omul”.

Deci și la Vieru – omul e cel care, patologic prin situație, cvasinormal tot prin situație încearcă să-și caute cuplul de entitate psihică hărăzit de Ființă pentru călătoria, scurtă de altfel, în interiorul vieții, ca două monade ale lui Leibniz, atomi spirituali, inaccesibili influențelor externe, momente ireductibile și de o absolută discontinuitate. Iar după cum amintește Blaga în *Năzuința formativă*, cuvintele lui Goethe: „Cea mai mare fericire a muritorilor e personalitatea”, eroul nostru încearcă să se constituie în acel argonaut unic în căutarea unei idei, a rezultantei din suma dragostei și suferinței. Deci ne naștem pentru o luptă continuă, o căutare diabolică, dar normală pentru omenire. Faptul că pe pământ cuantele spirituale trec dintr-o întrupare într-alta pentru a desăvârși menirea, destinul peste generații, materializește necunoscută încă, genetic transcrisă în gene și invizibile pagini siderale ale cine știe cărui spațiu multidimensional, e singurul ce poate explica clipa de împlinire atât de străină și greu de atins.

Aceasta pare o *stare de trecere* pe care aș opune-o la prima vedere afirmației heideggeriene: „Nu noi ajungem la gânduri; ele vin la noi”. Ca un blestem de dragoste etern, nimeni nu e fericit pe de-a-ntregul. „Și-o corabie-și cioplise,/ Și-n amurgul greu, de stânci/ A plecat pe mări s-o uite/ Clătinat de ape-adânci”.

Însuși actul ciopliturii unei corăbii, sisific, robinsonian, mi se pare o ispășire, o binecuvântată mântuire prin care el, unicul, poate exponentul unui întreg popor, încearcă mila cerească, cer adânc de ape, peste care se lasă amurgul atât de greu ca stâncile pământului; o superbă inversare de valori!

Totul poate fi invers, nereal de inexact sau tocmai de exact la polul opus. Prin forța noastră mergem să obținem ideea. Prin forța noastră am construit arca pe care am urcat tot ce aveam, bagajul de gânduri al lumii. Într-o lume fantastică, voit fantastică, blândul, prea blândul în aparență navigator, ce distrusese toată lumea, tăiasse până și pădurea și unicul simbol, el însuși ! (oare el însuși ?) se clatină, se clatină și eu îl simt răsturnându-se.

Valorile devin reale, adevăr sub lună, sub stea (o anumită stea – ca și cum zodia destinică veghează și aici, și acolo, până și acolo... unde ajunsese în uitare ?). „A plecat pe mări s-o uite/ Dar sub lună, dar sub stea...”

Și de fapt iată ce înseamnă să nu mai știi care-i fantasticul, dacă nu cumva prin răsturnare pătrunzi într-alt fantastic, mai dens, mai cețos, sau mai luminos, dar ascuns ca o minciună în spatele pâclei. „A plecat pe mări s-o uite/ Dar sub lună, dar sub stea.../ Răsărea la loc pădurea,/ Iar corabia-nfrunzea”.

Arta egipteană, greacă, babiloniană este arta bazată pe serii de personaje, repetate la infinit, aceleași, altele, multiplicat. În tendința spre necreat, se întrebă Blaga în *Trilogia Culturii*, când au început să apară unicitățile ? Ce anume le-a determinat apariția ?

„Rembrandt, în goana după detaliul viu, după o trăsătură, după un gest (...) aspiră la o realitate metafizică; ... Modelul viu trebuie să i se fi părut de multe ori o simplă copie anemică, diluată și inexpressivă a portretului (...). De aici poate nevoia de a îmbrăca făpturile în acea lumină nefirească, venită de nicăieri și căzută pe lucruri, ca nimb și pecete a unei supraexistențe”.

Numai acest pasaj ar merita multă aplecare, dar nici acesta, nici stilul *stihial* ca năzuință formativă formulat de Blaga, nu constituie obiectul prezentării noastre. Credeam că studiind psihanaliza freudiană voi întâlni elemente care să-mi declanșeze acea stare necesară concepției

spirituale¹⁰. Interpretarea sa asupra statuii lui Moise de Michelangelo, personaj căruia-i împrumută ceva divin, deosebit, necanonic chiar, m-a atras. „Liniștea aparentă” și „clocotul interior”, extraordinar receptate de autor la privirea sculpturii mi-au creat o stare de euforie. Dar nu era visul, cel interpretat ca o entitate gnoseologică. Și ne-trebăm: de ce-a fost necesar să visăm altfel, cine ne-a adus la nivelul unicității dumnezeiești ?

Rabindranath Tagore îmbina adevărul găsit în armonia rațională cu realitatea subiectivă și obiectivă. Mergând la sursele gândirii indice găsim în *Sri Isopanisad* următoarele versuri : „...infini de departe, El e de asemenea atât de aproape. Ființând în fiecare suflet sau lucru, El e de asemenea în afara a tot ce există”(Mantra V)¹¹.

Și iar mă întreb când au apărut în operele artelor personajele ca tipologie umană ? Dostoevski scrie în *Idiotul* : „Există oameni despre care e greu să spui ceva ce i-ar putea prezenta sub înfățișarea lor cea mai tipică, cea mai caracteristică; aceștia sunt așa numiții oameni obișnuiți, banali, care într-adevăr formează marea majoritate a oricărei societăți. În romanele și povestirile lor scriitorii preferă de cele mai multe ori să ia tipuri din societate și să le reprezinte într-o zugrăvire figurativă artistică, tipuri care în realitate se întâlnesc excepțional de rar în ansamblul trăsăturilor lor și care totuși sunt mai reali decât realitatea însăși”.

Destinul e oare acela care își pune amprenta asupra oamenilor ?, asupra celor ce creează și a personajelor lor ? Natan înțeleptul din *Lessing* se adresează lui Dumnezeu: „Eu vreau !/ Doar tu să vrei să vreau !” Și mă întreb din nou: de ce ? Frică ? De ce ne închinăm irealului, misticului, senzaționalului, necunoscutului ? De ce obișnuitul asimilat mai ușor pierde în timp respectul, dorința ?

Heidegger susținuse mereu în prelegerile sale (comentându-i pe Hölderlin, Rilke și Trackl) că poezia constituie suflet pentru oricine știe să și-o apropie, devenindu-i astfel obiect de cult, rugăciune. „O poezie dedicată anume celui separat se încheie prin cuvintele: *căile lunare ale celor separați*. Pentru noi, cei separați mai poartă și numele de *morți*... Trackl spune: *Nebunul a murit*... Cel care a murit este nebunul. Este vorba aici despre un bolnav mintal ? Nu. Nebunia nu înseamnă o minte care gândește ceva lipsit de

sens. *Wahn* face parte din *wana*, care în vechea germană de sus înseamnă *fără*. Nebunul gândește și gândește chiar ca nimeni altul. *Sinnan*, la origine înseamnă *a călători, a tinde spre, a porni într-o direcție*; rădăcina indo-europeană *send* și *set* înseamnă *drum*. Cel care-este-separat este nebunul (*der Wahnsinnige*) deoarece se află pe drum spre alt loc”.

Astfel, îl văd eu pe cel-care-pleacă într-o corabie cioplită dintr-un stejar prăvălit de însuși călătorul care-a cosit pădurea, un nebun care moare¹², un străin în lumi străine, obligat la a trece în renunțare pentru a obține veșnicia, un pelerin etern.

Precum Elis a lui Trackl, Zarathustra a lui Nietzsche, Vieru călătorește veșnic, în moartea care naște prin sacrificiul lui un alt codru, o lume paralelă în care pierdut, trăiește reînfrunzirea sufletului într-un alt trup. Eminescian, dar departe de acesta, îndrăgostitul îndeplinește o întoarcere mesianică, aproape biblică în câteva versuri, într-un gând atât de frumos, atât de ușor de receptat, nenormalul personaj devenind obișnuitul erou de mit, trecut printr-o moarte simbolică. Ca și la Nichita Stănescu, a scrie în limba română înseamnă o tendință de patriotism, de apartenență la o tendință spirituală. Și din nou – iubirea.

Continuare în ediția viitoare

¹⁰ „Trebuie să existe o știință a contrarietății. Oamenii au nevoie de încercări dificile și opresiuni pentru a și dezvolta mușchii lor psihici” (Franck Herbert)

¹¹ „Pacea cere soluții, dar noi nu ajungem întotdeauna la soluții vii, mergem doar în direcția lor. O soluție definitivă este prin definiție o soluție moartă. Deficitul major al păcii este că ea tinde să pedepsească greșelile în loc să recompenseze valorile”(Franck Herbert)

¹² „Nu realizezi nimic bun dacă nu se produce ruptura echilibrului dintre lumea reală și creația creierului”(André Gide)

Tainele Simbolismului

Stephane MALLARMÉ

După-amiaza unui faun

(Eglogă)

Faunul

-Vreau zămisli aceste nimfe!

Clar e

*Frivolul chip ce în aer zbor, torpoare
De somn stufos, adoarme.*

Iubeam un vis?...

*Ci dubiu-mi, stoguri de nopti străvechi, s-a-închis
În multul ram, subtil, rămas dovadă,
Iată, de crâng, ofranda-mi s-o decadă
Prin roze, plus, ca singură greșeală.
Să reflectăm...*

*Ori simțuri basme-înșeală,
Dacă în femei capriciul crud proclamă?...
Himera în ochi azuri, o, faun! vamă,
Sub tâng geros, dând izvodire castă...
Dar alta, spui, oftândă cum adastă
Un cald de zi, din blana-ți briza-înfruntă?...
Ci, nu!... lingav, sub amorțirea cruntă
Prin sufocant, din zori năduf, ca farsă,
Nu murmure în picuri naiul varsă
Desișului de-acorduri...Vântul poate*

*Din tije-afund scobite, două toate,
E-a răzleți în diluvii zvonul... Este
Sub orizont, a neclintirii veste
Că dedublat insuflu, prin extază,
Retoric strâns, văditul cer ornează...*

Sicilia!...cu mlaștini calme, unde
Solarul fur orgoliul îmi pătrunde,
Discrete flori prin scăpărări **DIVULGĂ**:
„Concave teci scoteam din forma vulgă
„Spre artă, când, a dezmierdării chlore
„Sfori, închinând, fântâna să devore
„Albime în viu sub vifore-odihninde,
„**Preludiul** da prin fluier să colinde
„Spre lebezi vol... Nu, driade îl astrucă,
„Plonjând...”

*Inert, sălbatic ceas pe ducă,
Fără-a trăda în ce jar disimulează
Hymen dorit, din „la”-ul scurmă-o frază:
Trezită-întâi fervorilor onire,
Lumina-arheu, stingheră,-i drept să-înmire.
-Iriși, egal cu voi, candoarea-mi suie!*

*Și nu la guri, spre dulce-al nimănuie
Perfid sărut, sub timpul când se jură
Virginul sân, probat cu-o mușcătură,
Enigmă, dar, de maiestosul dinte...
Ci, basta,-atât!...E-un confident s-alinte
Vast păpuriș cu-albastrul geamăn, joacă,
Năuc torcând hârjoana ca să placă
Sub reverii, ce în „solo”-întins descântă,
Jur-împrejur, confuzia, răsfrântă
Ca sinei fals, când ton credul frământă...
Urmează în alt’, cum numai Eros țese,-a
Visa leșin înnărăvit la fese
Ori coapse-adânci, strivite în geana-mi strânsă,
O cratimă de tril, deșartă însă...*

*Rol, Syrinx, porți prin fuga rea ce saltă în
Prisosul lac, unde m-aștepți, unealtă!*

*Voi tot vorbi în rumoarea care-încrede
Spre zeități, idolatrii vremede,
Ca în spectrul lor, frângând centuri femine,
Boabe să sorb, iar clarul lor s-anine
a-mi exila căința într-o fentă.
Cum râd la crug, ciorchinii goi suspendă
Sticloase coji, stupind sclipiri avide,
Și văd că, beat, liman spre-amurg mă-închide.*

*Să copleşim, o, nimfe, SUVENIRE!
„Făr’ de răgaz, spre stof scrutam să-înșire
„Eternu-i val ce vâlvătaia-îndură,
„Răcnind la cer de sihle în nemăsură.
„...Scăldatul fast cu plete, vai! dispare
„Spre licăr pur de nestemate rare...
„Alerg... Deodat’ împleticitea-mi calcă
„Pe-un galeș rău de-a fi în doi sub palcă
„De picot, dând spre brațe goale-aținte.
„Le prind din zbor, chiar fără-a le desprinde,
„Spre-un munte-obscen cu umbra dușmănie
„Și trandafiri sleind eter, de-mi fie
„Ca zbenghiul stors la fel în nimb să scadă.”
-Te-ador desfăt, mânie de naiadă
Sub sacru fard timid, glisând să vadă
Cum buza-mi sting la fulgeru-ți ce mir e!
Croind un pod mascat al cărnii în fire,
Din talpa, șui, spre inima-ți sfioasă,
Prin umed joc, chiar inocența-mi lasă
Vacarm zăluđ alături de împăcare.
„A o avea, stă crima...în ce n-are...
„Prin blând sperjur sectat-am **rana** crudă
„Cu sărutări pe franjul care-asudă.
„Căci, doar **pătruns**, cel hohot vrea să-și curme în
„Astâmpăr ud un nod cu dram de urme
„(Sub punctul gol, numai cât alba-i pană,
„Fior vopsind: cum sora îl îngeană,
„Naiv, mezina stă fără-a se -opune).
„Când din strânsori, sub nenoroc minune,
„Ingrată în veci, spre puste prada scapă,
„Cu plâns mă-afum de mila-mi, grea agapă.”
De-atât mai grav! Spre încântări, tot alte,
Prin câlți, din nou, iar coarneau-mi să salte!
Pasiune, știi că în rubiniu, matură*

Cea rodie pe-albină n-o abjură.
Ni-e sângele, prin primitor, s-aștearnă,
Sub roi curgând, eternitatea în marnă.
La vremea când de aur laz-u-i urnă,
Sub stins frunzar ardentul zbughi se-înturnă.
-O, Etna, rug! De Venus cercetată
Pe lava ta tălpi candido arată
Detunet trist ce în har se pierde flamă.
Regina prind!

Osânda-i una...

de-a mă

Rosti vacant în trup ce-împovărează
Căderile-i tacite sub **amiază**:
Când picotesc, uitând de blasfemie
Pe-un prund setos ce gura îmi îmbie
La astrul-vin s-o casc, sedus de limbă.

-Cuplu, te las!...Văd umbra cum te schimbă...

Azurul

după Stephane Mallarmé

Albastrul veșnic, din clară ironie,
Împovărând flori, sub delăsarea-i știe
Că înfrânt **poetul** vocația-și blestemă,
Prins de Durere în deșarta lumii seamă.

Fugind orbește, privirea, tâlc, tresare
Cu larg crescendo, planând a remușcare
În golu-mi cuget. Să fug?... Ce noapte-aruncă
Fâșii buimace, într-o dispreț, speluncă?...

Urziți, dar, cețuri!... Cenușă-anostă verse
Lungi pâcle în zdrențe spre bolțile-adverse,
Ca negre mlaștini, livide, să se-împace,
Bătând Înaltul, cu-a toamnei surdă pace.

Să ieși de-acuma în uitânde heleștee,
Noroi a strânge și trestii vași din **ce e**,
Iubite Plictis! S-astupi trândav cu-o mână
Dungi bleu de păsări, ca Răul să rămână.

Încă în vârtejuri, fumul, pe coșuri triste,
Funingini valme, ca temniță subziste
Orori a-închide, pucioase caravane
Spre soare galben sfârșind la țarmuri vane.

Murit-a **cerul!**... La tine-ajung, o, marnă,
Vina, Uitarea în crud Ideal să cearnă
Supliciu turmei de mulțumiți, vrând ca să
Le-împartă somnul și culcușia joasă.

De-i văd pe dânșii, smintirea-mi vidă jură
Că-așa poțiune, fardată în zid epură,
E dat să placă, banală, chiar să prindă,
Holbată, artei, ideea hohotindă.

Zadar!... Triumfă Seninul! Iată, cântă
Prin clopot sineși. O, suflet, vocea-i sfântă
Ne înfioară în izbânda iritată.
Strunind metalul, sub îngeri blonzi se-arată.

Bătrână în neguri o spadă traversează
Grea agonie, pe-a ta asemeni rază.
S-alerg?... Dar unde în pustiu revoltei pure?
Mă copleșește-**Azurul!**... E-azur?... **Azur e!**...

Negresa

După Stephane Mallarmé

De-un demon hâd negresa răzvrătită
Spre fructe noi mâhnindă se invită,
Dar, prin delict, gurmanda în rapt așterne
Viclean dejun sub fustele-i caverne.

Cu pântec ferm, ferice-arcând gurguie,
De-achipuită-o mână lor să suie,
Străpunge joc absconselor botine,
Deliciu nou ce slaba limbă-aține.

*Buimacu-i nud, sfielnic, spasm revelă,
Când, tremurând a freamăt de gazelă,
Un elefant sub admirări aşteaptă în
Surâs naiv cea victimă precoaptă.*

*Ci în pulpele-i, unde păcatu-şi culcă
Un franj noptos, prin stufuri, creşte-o bulgă
Palatului **ciudatei guri** să-înhine
La scoica roz ardori de nunţi marine...*

Angoasă

după Stephane Mallarmé

*Nu-ajung deseară să te posed cu-agape.
Vini , zăpăcito, puhoaie, nu-s să scape
Murdarul pletei ce incurabil bate
Prin splin şi vifor săruturi exhibate...*

*Cer la culcuşu-ţi ca somn nu gând s-aprindă
Fără căinţe perdelei plonj, ci-oglină
Goală să guste drept preţ pe viclenie.
Exitus încă, neantul pur să-ţi fie!...*

*Dezmăţul roade evghenia-mi natură;
Al tău, deşertul şi rătăcirea-l fură...
De piatră sânu-ţi rea schismă habitează,*

*Cea inimă, dar, ce, dinte, crimei pază,
Nu o răneşte... Înfrânt... adorm, să fugă
Angoasa morţii sub giulgiu-mi, pală rugă...*

Tălmăciri de **Petru SOLONARU**

Lux in Arcana

Geo VASILE

Alla ricerca dei Messaggi perduti

Dato a Sabasa-Borca, prov. Neamț, si è laureato in filologia romeno-francese all'Università di Iași. La sua tesi di laurea è una disamina dell'opera poetica di due scrittori di grande spessore, sfortunatamente scomparsi ancora giovani, Virgil Mazilescu e Daniel Turcea. Nel 1984 esordisce col volume *Furtunile memoriei* (I temporali della memoria). Segue la raccolta "Biblioteca din Nord", 1986, riconosciuta con il premio Mihai Eminescu dell'Associazione degli Scrittori di Iași. Nel 1988 consegna a una prestigiosa casa editrice di Bucarest una nuova silloge intitolata "Mesagerul" che la censura ideologica rimanda sine die. Prima di compiere 35 anni, in una giornata di settembre del 1990, si spegne all'ospedale Fundeni di Bucarest di leucemia.

Appena nel 1992, due anni dopo la sua morte, appare a Iași il già invocato volume "perduto" (vedere il simile caso di Dino Campana) che verrà ricollazionato secondo i manoscritti del poeta. Un secondo volume d'inediti, "Tratat de eretică (Trattato d'eresia) esce nel 1995 sempre a Iași. Nel 1997 quasi tutta la sua opera poetica viene pubblicata sotto il titolo di "Mesagerul-Opera poetica". Nel 1999 esce il suo terzo libro postumo, "Fiara melancolică" (La belva malinconica).

Verrà pubblicato nel 2012 anche un suo diario sotto il titolo "Carnete maro", un libro che raccoglieva le idiosincrasie e amarezze del poeta confrontato con le sinistre ideologie della dittatura, nonché una folta corrispondenza con scrittori e amici di tutto il paese.

Aurel Dumitrașcu credeva profondamente che la vera opera del poeta fosse la vita quale esercizio degno e verticale nei confronti di ogni atto dittatoriale o autoritario. Certi tentativi dei primi scritti pregni di tragicità e sofferenza cedono il passo allo slancio della confessione sempre sorvegliata da profonda adesione al suo intimo credo. L'autore si ribella alla riduzione dell'esistenza alla poesia o al testo, spinto da un bisogno interiore di recuperare il vissuto allo stato naturale, fuori dalle quattro pareti della biblioteca. Leggiamo in un testo: "una collina dalle finestre rosse sotto/ un cielo nero/ Forse vuoi salirmi forse/ vediamo i meli per questa finestra/ forse viviamo".

Il fatto di aver scelto tuttavia la biblioteca, la cultura, il rischio dell'alienazione, la metafora quale conseguenza e ricorso d'origine surreale, si deve piuttosto alla sua impotenza e disperazione divenuta presto fatalità: "Dopo gemiti e grida rimasto solo ho/ amato il sostantivo appassionatamente". La vita e il testo, la natura e la cultura vivono nella poesia di Aurel Dumitrașcu un permanente confronto, cosicché i versi costituiscono, simultaneamente una biografia e una poetica. Lo sforzo di trasporre il vissuto nel verbo parte da un dramma reale, quella della ricerca di una nuova autenticità, anticipando da questo punto di vista lo spirito innovativo della poesia del decennio successivo. Autenticità che rispetta tutte le regole del sogno nonché spesso volte la tensione dell'incubo: "...le mie emozioni sono più vere/ di questi libri che si cibano di me giorno e notte/ i miei incontri con gli uomini con la donna/ amata/ il freddo che patisco l'afa che mi caccia via/ dalle sponde gli orizzonti soffocati da quelli che spero di mattino/ questo in cui camminai a piedi nud/i tra l'erba intorno alla casa questi uccelli sono più veri/ dei libri che si cibano giorno e notte di me (...) / ma io non posso più scegliere".

Nominare il reale allo scopo di cambiare l'identità del mondo, questa fu la scommessa della poesia di Aurel Dumitrașcu, impegnata a denunciare l'assurdo della vita spiata soprattutto dalla morte. *Il messaggero*, obbligato sempre più a rifugiarsi nell'ars combinatoria, nell'artificio, nel testo, tenta disperatamente di scoprire un mezzo per parlare al mondo, per farlo testimone delle proprie visioni e per cambiarlo.

AUREL DUMITRAȘCU

Padre nostro

– Padre nostro che vai sbadato
per biblioteche
e fai finta di ascoltare e fai finta
di capire
il serpente che ho dentro si
nutre di libri
nessuno può ora ucciderlo.
So che le emozioni sono più
reali di queste pagine
che giorno e notte mi
mordicchiano
e so che sono solo smarrito che
le donne muoiono
aspettandomi dentro ospedali
so a memoria le aureole la
sponda i meli in fiore
so e so. Ma non posso più
sceglierne.

Qualche parola all'alba

Le dico: vattene, se non te ne
vai ora
accecherò! in un mondo
dannato e dolce
le fiabe muoiono verso la metà
le donne muoiono all'inizio
gli uomini tra cieli. Le dico: non
andare,
se te ne vai incomincia la
guerra, in un
pomeriggio amaro mi guarda
come una volta il fiume.
Indugio.
Tace in una sazia libertà.
mi sfascio in linee ferrate.

Notti di stoppa

– Accendo il televisore dopo le
ore 24
guardo tutta la notte
immagini varie
il sonoro è in me
il cuore ancora signoreggia i
metalli
(ricordo l'adolescenza
– la notte –
come un autunno senza duelli).
un occhio di cavallo è lo
schermo e passeggia
per questa stanza
carico della grinta del signor
pound
di riviste “l'express”
tutte le stanze come atri della
memoria
solo davanti al televisore
spruzzato dalla luce diffusa
volto la testa
foto cadute in disgrazia
le poesie dolci vengono
rosicchiate
solo dai conigli
sono solo, uno scarafaggio spia
quella-che-non mi-ha-mai-
baciato.

Chi parlerà

Morirò in una mattina di
domenica. Quando entrerai
nella biblioteca non vedrai più
gli usignoli sonnecchiare
il topolino rosso non ti verrà
più incontro.
Un filino di sangue (punto)
come scolato da un libro.
Esso ti dirà.

In biblioteca

Tante velenose carte
intendono
mordicchiarmi
Un'anguria si sposa con un
melone nero,
dimoreranno nel cielo e
faranno fortuna.
Nella mia gola ho un
dragone (sto bene quasi
non parlo più). Miracoli e
furgoni. E non
chiedo più quando sarà
martedì.
La sera prima di annaffiare
i fiori ti dirò
come muore la metafora
negli ospedali

Una donna e la seconda guerra arrugginita

– È arrivato il sagrestano un sabato da noi, parlò con la mamma del più e del meno. Prima di andarsene le mostrò due decorazioni della seconda guerra, arrugginite.

– Le ho trovate nella tomba del tuo Petre! Non sono sue, disse la mamma, lui è tornato amareggiato dal fronte. E credo che non siano state neanche di quegl'altri intorno

Una felicità quasi perfetta

– Quanta bontà in una stagione sciupata da nevrosi. E la carne è con noi ed è qui ed è imbarazzata dalle nuvole azzurre.

Esco nel cortile dell'ospedale cerco la porta faccio dieci passi torno indietro. Eccoci qua: una felicità quasi perfetta. Da una verde città fra poco mi perverranno neri stormi di bisbigli.

Picherul

Mându de funcția sa, de picher, Turculeț se preumbla de la un capăt al șoselei de care răspundea, la celălalt, cât e ziua de mare. Se scula printre primii și se întorcea acasă, gonit de întuneric. Din cauza asta, femeia lui, atunci când îl prindea, îl cicălea, reproșându-i că s-a săturat de viața asta de singurătate.

Nici nu prinsese de veste că fata cea mare ajunsese la vârsta măritişului. I-a făcut o nuntă frumoasă. Ca fată de picher, fusese curtată de băieții cei mai harnici din sat. Îi alesese fetei ca soț, un tractorist. I se păruse lui că acesta era mai destoinic și nu din cauza firii veșnic neastâmpărate. Îi plăcuse felul cum tânărul conducea tractorul pe șoseaua plină de capcane, pe care ochiul lui de picher le știa. Când conducea tractorul, ginerele avea grijă de drumul, de care se preocupa cu multă grijă socrul său. De aceea și obținuse funcția de picher, în detrimentul celor mulți, ce-și doreau postul.

Cei de la raion îl cunoșteau pe Turculeț. Cu unul dintre ei fusese în război la planton. „Oho, câte drumuri nu făcuseră împreună!” își aminti Turculeț.

„Pe cine ai vrea tu să punem acum să aibă grijă de drumurile noastre?” își spuse fostul camarad de front. Devenise activist îndeplinind sarcinile trasate de partid cu râvnă. Știa că cei din sat îl luau în derâdere că se dăduse cu comuniștii, dar știa că era nevoie de el în diverse acțiuni. Anii trecuseră aproape fără de veste iar din satul lor plecaseră tot mai mulți de la coarnele plugului, la locuri unde era nevoie de el. Copiii începuseră tot felul de școli și numai puțini dintre ei se mai întorceau în sat. De aceea Turculeț privea cu și mai multă mirare roadele toamnei, cu cât satul devenea din ce în ce mai golit de bărbați buni de

muncă. Nici măcar nepotul nu se prea dădea la munca pământului. Și, curios, în loc să-l întristeze, pe Turculeț lucrul acesta, îl bucura. „Numai proștii și hoții mai stau acum la țară...” filozofa el, găsindu-și totodată o scuză inconștientă noilor sale convingeri.

În toamna aceasta, se plimba cu săculețul lui din pânză impermeabilă, ros și lustruit de atâta purtare, de-a lungul drumului, notându-și în memorie ce și cum trebuie făcut pe ici și colo, pentru ca în raportul ce-l avea să-l facă, să ceară și să propună reparațiile necesare. Era unul dintre cei mai buni picheri din regiune. Primise chiar și niște prime, care-i prinseseră bine la vremea lor. Cuprins de gânduri, nici nu observă când se opri în spatele lui un autoturism de teren, prăfuit. Se trezi strigat.

– Alo, tovarășe!

Se opri mirat și se întoarse spre cel ce strigase.

– Dumneata ești picherul Turculeț?

– Da, să trăiți! zise el prompt, așa cum fusese obișnuit să vorbească atunci când bănuia că are în fața niscaiva șefi. Și nu se înșela. Cel din mașină era de la regiune.

– Urcă! îl îndemnă acela scurt.

Turculeț se urcă, având pregătite în minte toate datele necesare unui raport amănunțit. Chiar și prietenului său îi raportase ori de câte ori se întâlneau, cu tonul milităresc, concis și la obiect, tot ceea ce crezuse că poate interesa bunul mers al treburilor încredințate.

Acesta îl privise la început cu îngăduință apoi încercase să-l convingă că nu mai erau în armată, apoi se lăsase păgubaș, amuzându-se chiar de zelul camaradului său, bucurându-se totodată că nu dăduse greș în alegerea făcută.

Acum nu mai era el. Ieșise la pensie. Era un altul, școlit, tobă de carte, gata să-l pună în

încurcătură cu tot felul de calcule și mai ales de denumiri drăcești. Își aduse aminte că atunci când îl întrebase de talveg, rambieu, debleu, se uitase ca vițelul la poartă nouă, spre hazul celor de față. Ce-i drept, îi dăduse el, inginerul o carte să învețe, dar mare lucru nu înțeleșese. Mai mult, citind pe ici pe colo, mai întrebând pe unii mai tineri ce se întorceau din vacanță, ajunsese la concluzia că degeaba mai erau ele, denumirile alea în alte limbi, că drumul tot un șanț are și că tot așa cum învățase în armată se întreținea.

Singurul termen adoptat era taluzul, dar cum nu prea avea unde-l folosi în timpul lucrărilor îl uitase și pe acela...

- Uite de ce am venit! îi întrerupse gândurile cel de la regiune. În curând asfaltăm și drumul ăsta. Îl modernizăm, pricepi?

Picherul clătină afirmativ capul bătut de soarele verii. Își scoase o batistă și-și șterse fruntea de colbul prins de sudoare, așteptând continuarea.

- Ai să participi și matale la lucrări, ca muncitor, iar după aceea, ai să te întorci la munca câmpului...

- Adică? exclamă Turculeț surprins.

- Postul se desființează. Îți dai seama că nu putem cheltui banii statului degeaba. Un drum asfaltat este mai bun și de aceea nu mai este nevoie de picher. Ce să-i faci, vin alte vremuri, neică Turculeț! mai zise inginerul, bătându-l cu blândețe pe umăr, de parcă ar fi vrut să-i ușureze povara ce-i încovoiasse brusc grumazul. Turculeț nu-i răspunse. Coborî ca de multe ori la poarta casei sale. Șoferul știa drumul.

Îi invită la curte, dar nu mai scoase ca-n alte dăți ulceaua cu vin aburit și nici nu-și mai trimise nepotul după muierea sa, s-aducă de-ale gurii, așa cum făcea înainte. După ce inginerul bău pe nerăsuflăte o cană cu apă, plecă grăbit, de parc-ar fi vrut să dispară de acolo, din curtea în care se simțise bine în alte dăți.

Seara, femeia îl găsi necăjit, pâcâind dintr-o lulea veche, de care de ani de zile nu se mai atinsese. Înțelese că este cătrănit și-l lăsă în pace.

Mulse vaca la iuțea, în timp ce, în ceanul de tuci, apa de mămăligă dădea în clocot. Focul viu din ogrinjii rămași de la vacă, ardea în vatră. Dar Turculeț n-avea timp de așa ceva, iar nepotul, care de obicei nu băga niciodată pe foc, speriat și el de tăcerea bunicului, se îngrijea ca focul în vatră, să nu se stingă.

După ce răsturnă mămăliga pe fund, femeia puse laptele la fiert, fără a mai curăța ceanul, lăsându-l căptușit așa cum îi plăcea lui Turculeț să-l fiarbă, pentru ca să curețe restul de lapte cu coji de mămăligă, mâncându-l cu plăcere. Rămăsese cu obiceiul încă de pe vremea copilăriei, când, mulți copii fiind, nu ajungeau decât arareori la această delicată culinară. O vreme nepotul

râdea de el, dar pe urmă începuse să-l concureze. În seara asta însă, ceanul îi rămăsese nepotului în întregime. Bătrânul Turculeț n-avea chef nici de lapte și nici de altceva...

- Mă dau afară! zise el într-un târziu.

Femeia îl privi nedumerită, preț de câteva clipe. Apoi, când realizează cele spuse de bărbatul său, își duse colțul baticului sub un ochi ștergând o lacrimă.

- De ce? murmură ea slab.

- Cică nu mai e nevoie de picher. Se asfaltează drumul.

Femeia era cuprinsă de sentimente contrarii. Ar fi vrut să se bucure. Șosea asfaltată în satul lor!... Bărbatul avea să-i fie, măcar acum la bătrânețe de ajutor și sprijin cu adevărat. Dar chipul lui întunecat, pierderea banilor lunari, toate astea o necăjeau ca și pe bărbatul său.

- Ai să vii cu mine, la colectiv, îndrăzni ea totuși.

- Tu să taci! se oțărî Turculeț.

Femeia tăcu spășită. De când se știau împreună arareori îl văzuse așa de cătrănit.

Echipele de asfaltatori își făcuseră apariția odată cu începutul ploilor. Așa era la ei „Cum încep ploile avem și noi de lucru. Cât e cald și bine n-avem asfalt, mașini, combustibil și abia de lucrăm ceva. Dar cum vin ploile, avem de toate ziceau oamenii cu ciudă.

Turculeț lucra cot la cot cu ei. Ce-i drept, era ca un fel de mic șef printre ei, ca unul de-al locului, care știa obiceiurile casei. Dar asta nu-l făceau să-și țină nasul pe sus. Lucra cu lopata la fel ca ceilalți. Numai că ceilalți îl priveau cu un oarecare respect, de care el însuși nu se simțea vinovat. Fusesse trecut pe statele de plată la un loc cu ceilalți, dar era așezat în capul listei, ceea ce însemna ceva în ochii lor. Din când în când, de parcă s-ar fi simțit obligat pentru această cinste, le aducea câte o sticlă nohan tare așa cum se găsea în ravacul pe care-l păstra pentru șefi și pentru sine. Iar asta îi dădea prestigiu sporit în fața celorlalți, mai ales că nu le luase bani niciodată. Nu același lucru se întâmpla cu laptele pe care femeia lui îl aducea aproape zilnic. Nu le dădea nimic fără bani, iar ei erau mulțumiți că era cald și nu era botezat cu apă, cum începuseră unii a vinde.

Drumul înainta anevoie. Noroaiile împiedeau transportul și mai ales compactarea pietrișului.

Inginerul venea mai des, însoțit de alți specialiști, urmărind, verificând, îndrumând lucrările începute. Faptul că Turculeț nu părăsise lucrările îl bucurase pe inginer. De multe ori îi lăsa în grijă anumite materiale, considerându-l cinstit

și devotat. Un singur lucru îl îngrijora pe inginer, tăcerea lui Turculeț.

Ba îi observase de câteva ori și privirile, ce numai mulțumire nu spuneau, de parcă el, inginerul, era vinovat de modernizarea aceasta. Într-una din zile, când se aflau mai retrași, îl întrebă:

- Ia zi bădie, ce mai faci, ce-ți fac copii?

- Bine dom'le inginer!

Răspunsul monosilabic îl îndemnă pe inginer să insiste:

- Tot așa de supărat ești?

- Păi, de ce așa fi bucuros, mata ai fii? După ce-au venit la mine și m-au rugat, c-o fi, c-o păți, că ești așa și pe dincolo, acu îți dau un picior în spate și p-aici ți-e drumul! zise Turculeț cu obidă, aprinzându-și o țigară. Din lulea fuma numai acasă. Cu străinii de față, îi era rușine.

- De când fumezi? vru să schimbe inginerul vorba.

- De când am bucurii!

- Lasă bădie, nu le mai pune pe toate la inimă!

- Matale, dom'le inginer ți-o fi ușor, da mie nu! Pune-te în locul meu. După atâția ani, acu, la bătrânețe, să mă duc din nou acolo unde spuneam că nu mă mai duc. Că așa mi s-a spus: e nevoie de noi în altă parte. Ba, m-am apucat ca prostul de mine, s-o mai zic și altora, să-i lămuresc cum s-ar zice, să meargă în fabrici, dar acu...

Eu, lămuritorul, să mă-ntorc cu coada-ntre picioare la cei ce-au avut capul pe umeri și nu s-au luat după mine. Își râd de mine acum și bine fac! zise el cu obidă întocmind spatele inginerului uluit.

- O să mai ai încă de lucru la noi, mai strigă inginerul în urma lui.

- O să mai am câteva luni, dar după aceea? Nu mă mai îmbăt cu apă chioară. „Ajung atâtea șosele”, zise Turculeț în sinea lui, apucându-și lopata înnegrită de smoala fierbinte.

Primăvara sosise brusc. Pomii înfloriți peste zi, de parcă ar fi așteptat cu nerăbdare sosirea soarelui, înveseleau curțile oamenilor. Până și la cimitir, oamenii au fost veseli. Colivele, cu care-și cinstiseră morții, aveau flori din zahăr pudrat, aidoma florilor de salcâmi înfloriți printre mormintele proaspăt săpate.

Turculeț ascultase slujba în biserică, a fost și la cimitir, dar tot încrunțat rămăsese. Printre săteni se simțea un străin. Până și grâul colivei i se părea străin. Nu el îl semănase. Nu el îl treierase, iar acum era bătrân.

Lucrul la șosea înainta cu greu. Cei câțiva kilometri au fost pietruți, ploaia dovedindu-se până la urmă a fi de folos compactării pietrișului. Parcă în noroaietele toamnei și-n băltoacele iernii,

straturile s-au încorporat mai bine în trupul pământului. Tractoarele au început să are, chiar dacă pe alocuri, petele de zăpadă mai străluciau pe întinderea neagră a câmpiei. Aburi denși invadase tarlalele, ce-și așteptau sămânța.

Sătenii erau mai veseli, mai inimoși, decât în primăvara trecută. Acum, autobuzul venea și-n satul lor, spre bucuria navetiștilor, aceștia ajungând mai ușor la locul lor de muncă. De asemenea, bătrânii se duceau mai ușor la copii lor.

- Tu, ce-ai de gând, băi Turculeț? îl întrebase vecinul, ce se deplasa cu căruța la sediul colectivei.

- Vezi-ți de-ale tale, să nu te împiedici!

- Nicio grijă, acum avem asfalt. Gata cu hârtoapele, cu bolovanii. Diii, boală!

Căruța pieri din fața casei picherului, lăsându-l pe acesta pradă unei furii nedesluite. „N-am să le pup eu tălpile tocmai lor. Trebuie să găsec ceva”, își spuse Turculeț îndârjit, îndreptându-se spre șantier.

Oamenii încă nu veniseră la treabă. Numai inginerul se ivi din cabina unui autocamion sosit mai devreme ca de obicei.

- Bună dimineața, bade Turculeț!

- M-neața!

- N-au venit muncitorii încă! zise inginerul mai mult ca să zică ceva.

- Păi, au uitat, deh țărani sunt acum boieri, se scoală târziu!

- Dar tu?

- Eu, acum, nu-s nici măcar țaran. Sunt un bătrân care n-a avut minte în tinerețe. M-am luat după alții. I-am crezut, iar acum nu mai au nevoie de mine!

- Lasă bade, că n-o fi chiar așa. După cum vezi ai de lucru, iar dacă vrei, te poți întoarce și la colectiv.

- Asta o spui dumneata, care ești străin de locurile și de obiceiurile noastre. E ca și cum, după ce dumneata, inginer, ai fost chemat undeva într-o funcție mare și după aceea ai veni din nou printre ingineri.

- Dar, mata, ce mare funcție ai avut, o dădu inginerul pe glumă.

- Mare, mică, dar tot funcție se cheamă.

- Zău, bade, e chiar atât de greu?

- Chiar așa! zise picherul amărât.

Inginerul tăcu. Îl privea mai altfel, cumva. „Poate că are dreptate” înclină el balanța sufletului în favoarea săteanului.

Zilele își urmau cursul. Lucrul la șosea era aproape sfârșit. Turculeț se gândea cu spaimă la ziua când va fi chemat să-și primească ultimul salariu. De aceea, când femeia îl chemă într-una din zile la cosit, se duse fără întârziere. „Poate că așa mi-a fost scris” își zise el, luându-și coasa pe

umerii încă voinici. Trebuiau să dea gata niște fânețe de pe dealurile unde nu puteau să intre cositoarele mecanice. S-ar fi răsturnat.

Ajuns acolo, se mai întâlni cu câțiva consăteni. Își dădură binețe și-și începură munca așa cum o știau de când erau flăcăi. Nu după multă vreme, coșaii se opriră. Turculeț se miră la început, apoi neluându-i în seamă, își continuă lucrul, așa cum obișnuise a lucra de la tătâne-său. Ceilalți se traseră la umbra unui tufiș și se întinseră la odihnă. Pălăvrăgiri o vreme, apoi se lăsară cuprinși de somn. Picherul continua să tragă o brazdă după alta, până când soarele ajunsese la crucea cerului. Abia acum se opri pentru a îmbuca ceva și se hodini. Așa se obișnuia cândva. N-apucă să-și desfacă merinda, când dintr-o șaretă coborî președintele colectivei.

- Hai noroc! îi zise el lui Turculeț, apropiindu-se.

- Bună ziua! mormăi mai mult pentru sine picherul.

- N-ai uitat coasa bădie!

- Păi, cum altfel? zise el ceva mai îmbunat.

- Dar ceilalți?!

- După cum vezi!

Președintele se îndreptă spre tufar. Îi trezi din somn, zicându-le multe vorbe ce nu se cade a fi auzite. Își reluară munca, dar fără tragere de inimă.

Picherul îi simți dușmănoși, dar își văzu de treaba lui. Și așa n-avea să mai vină. N-a înțeles pentru ce se uitau la el cu ochi veninoși. A pus totul pe seama durerii lui. „Nu mă vor. Se vede de pe mutra lor. Și așa se cuvine. Eu am plecat. Mi-au trebuit funcții. Acum am ce-am căutat” își zise el plecând spre casă. Femeia îl văzu morocănos.

- Ai terminat? îl întrebă ea.

- Da! zise el scurt fără altă lămurire.

Câteva zile merse iar la drumul său. Transporturile se răriseră, iar o parte din utilaje încă mai erau staționate, gata să plece la alte drumuri. Inginerul își rărise vizitele, iar lucrători veneau din ce în ce mai puțini. Plecau spre alte drumuri. Într-una din zile femeia îl rugă să meargă la strânsul fânului cosit mai înainte, pentru a nu-l prinde ploaia în brazde. Au mers împreună. Munciră așa cum au făcut-o în tinerețea lor. Femeia se bucura. Îl simțea tânăr și la putere, așa cum îl văzuse ea de flăcău. Căpițele mari, frumoase, bine făcute, erau cu adevărat gospodărește așezate. Ceilalți veniseră și ei. Munciră tot așa ca și la coasă. Căpițe mici, dese, strâmbe, așezate fără nicio grijă. Turculeț le privi și începu a râde.

- Ce te umflă râsul, bă a lui Turculeț? îl luă unul la rost.

- De ce n-aș râde? Eu mă speriasem, că nu mai știu a lucra și când colo, văd că voi ați uitat ce-i aceea muncă, băi frate!

- Ba frate-i fi tu cu cine-ai fi, dar cu noi, nu! Dacă ne erai frate, le făceai și tu la fel. Ce-ți dau vreo decorație pentru că le-ai făcut așa?

- Nu, dar dacă plouă sunt mai bine făcute iar fânul nu mucegăiește.

- O să vină președintele și-o să ne scoată ochii iar. De parcă la noi nu s-ar chema că am strâns fânul. Dar dacă făceam căpițele ca tine, alergam mai mult, iar de pontat tot atâta ne pontează. Așa că...

- Mai lăsați-mă-n plata Domnului!

- Noi te lăsăm, dar dacă mai vii pe aicea, ai grijă ce și cum. Vezi că s-au schimbat vremurile!

Turculeț nu le mai răspunse. Se depărtă îngândurat și amărât. Pur și simplu, nu-i înțelegea. Se întoarse printre ei, dar ei nu mai erau aceiași. „Dacă s-ar face acum o revoluție, aș face-o pentru ca să-i învăț să muncească. De atâția ani de regim democrat s-au dezvățat de a munci” zise el în sinea lui, strecurându-se printre luminile caselor, de parcă s-ar fi rușinat că e nevoit să se întoarcă printre ai lui pe lumină.

Acasă, femeia îl aștepta cu încrederea pe care i-o dădea gândul că în curând drumul se va termina, iar bărbatul îi va fi de acum înainte alături.

Turculeț o privi. „E frumoasă încă” se bucură el privind-o. Ea îl observase și îi zâmbi ca altădată.

Zâmbetul ei, plin de făgăduințe cunoscute, îl învioră pe Turculeț și-l însenină. Își luă nepotul pe genunchi.

- Diii, căluțule, diii, începu acesta a zice, în vreme ce el își mișca piciorul în ritmul unui galop vioi, plin de aduceri aminte.

Mircea BĂDUȚ

Tovarășul de drum

„Absint?”, mă întrebă hangiul nu mult după ce intru, dar nu sunt în stare să găsesc răspuns; prefer să nu mă amețesc înainte de a fi rezolvat chestiunea adăpostului pentru noapte. E strigat de un client din tavernă, așa că deocamdată scap. Hm. Cam hazardat să intru aici fără bani...

Ochii mi se obișnuiesc cu semiîntunerii și încerc să evaluez mai în detaliu lucrurile. Privindu-l pe bătrânul lângă care m-am așezat dintru-început mi se confirmă prima impresie: nepericulos. Așa că privirea trece mai departe.

„De unde vii?”. Urbal, îi zic, cu privirea încă rătăcind prin încăperea. „Dar nu ești de acolo...” Atunci mă-ntorc spre el cu oarece curiozitate, în cuvintele lui nefiind nici în-trebare și nici afirmația omului convins că le știe pe toate, ci mai degrabă un gând ieșit cu glas tare. „Eu sunt din...”, dar nu rețin numele, fie din cauza zgomotului din jur, fie pentru că ceea ce aud nu își găsește corespicient toponimic în memoria mea. Și unde mergeți? îl întreb, nu atât din curiozitate cât pentru a părea bine integrat în atmosfera locanței. (Încă n-am pregătit un răspuns pentru hangiul care se va întoarce la mine dintr-o clipă în alta.) „Oriunde.” Atunci îl privesc întrebător în ochi, rămânând iarăși fără cuvinte. Deși în general îmi par dezagreabile fețele bătrânilor, de data asta nu există repulsie. Ba chiar mă fascinează schimbările de expresie stărnite de dialogul nostru. De parcă am vorbi fără cuvinte...

„Ți-ar prinde bine un absint. Te ajută să dormi mai bine, să poți porni la drum de dimineață.”

Chiar așa de bine m-a citit, de știe că am nevoie de somn și că mâine plec vârtos la drum?!

Da, băutura ar mai dilua oboseala, dar încă n-am rezolvat problema culcușului, îi spun, și dau să plec pentru că simt că aici pierd vremea.

„Dacă nu ți-e greu să împarți acoperișul cu un bătrân, îți dau un pont. Un grajd nefolositor, nu departe de taverna noastră.” Înclin capul a început de acord, însă nu spun nimic. Mă uit din nou în jur, mai relaxat acum când problema mea se arată rezolvabilă. Totuși, atmosfera localului, părând a decanta silit-absurd reziduurile de peste zi, nu mă atrage suficient cât să scot din ultimii mei bănuți pentru o băutură îndoielnică.

„De fapt, spune bătrânul, am putea pleca de-acum. Nici eu nu mă simt grozav aici.” Și îl înșoțesc firesc spre ieșire, amuzându-mă admirativ pentru intuiția de care dă dovadă.

Mă iau după el prin noapte și găsim locul cu ușurință, dar sărăcia de lumină face ca potrivirea celor două culcușuri să dureze destul de mult. Amândoi suntem tăcuți. Și în jur este liniște adâncă. Atât de liniște că aud trosnind articulațiile bătrânului când se foiește în așternut. Reumatism. Probabil că uneori îl și doare.

Într-un fel e bine că nu m-am amețit la tavernă: descopăr cu încântare micile sunete ale nopții – greieri, păsări, vânt. Altfel, un păhărel ar fi descongestionat osteneala acumulată prin marșul de peste zi și așa fi căzut imediat în somn. Cum bătrânul încă se zvârcolește în colțul lui, conchid că de la o vârstă rețeta cu alcoolul nu mai funcționează.

Mâine încotro porniți?, îl întreb. Cu treburi?

„Spre sud, dar n-am o țintă anume.” Glasul îi sună egal, dar parcă simt în el (sau îmi imaginez?) vagi accente de disperare combinată cu resemnare. Îi spun că eu am plecat de acasă de vreo doi-trei ani spre a hoinări fără destinație, doar ca să cunosc lumea cea mare. Iar mâine, vestul spre care pornesc nu știu concret unde mă va duce.

„Ani de zile pe drumuri... Doar că tu ai ales din alte motive... Ai mâncat astăzi ceva?”

Nu-i răspund. Un timp sunt paralizat de un gând surprinzător: de mult timp nu m-a întrebat nimeni cum îmi merge... Apoi, ca pentru a dezlocui acel gând afurisit, mă întorc la cuvintele bătrânului. Înseamnă că și el e într-o călătorie lungă, îmi zic.

Aveți casă? Sau unde să vă întoarceți? Întreb tatonând, și cumva încercând să comunic mult prin cuvinte puține. În acord cu atmosfera nopții.

„Am lăsat în urmă o casă. Mică, săracă și goală. Am plecat după ce mi-a murit soața...” Și apoi, prin vorbe spuse egal în liniștea nopții, am aflat povestea bătrânului. Mai spre sfârșitul tinereții și-a găsit soție harnică și loială. Nu erau bogați, dar și-au făcut propria gospodărie, al cărei mers curgea stabil prin anotimpuri. Apoi au încercat să facă copii, însă de fiecare dată aceștia au murit înainte de a-i vedea ridicându-se. Sarcinile repetate și mahnirea crescândă au făcut ca sănătatea femeii să se împuțineze de-a lungul timpului. Iar în ultimii ani, când ea a căzut la pat, el i-a stat alături. A vândut mai toate bunurile și acareturile pentru a aduce doctori și tratamente. După ce ea s-a stins, bătrânul s-a pomenit nu doar cumplit de singur, ci și terifiat de casa în care se sfârșise femeia.

„N-am găsit altă cale decât să plec în lume... Să tot merg... să nu mă opresc decât la final.”

Înainte de a adormi realizez că bătrânul mă fascinează. Timbrul din glas; vocea reținită dar adânc și filigranic articulată; ochii, așa cum mi s-au întipărit în minte mai demult. Alcătuind toate un limbaj în care cuvintele rostite sunt doar miezul cometei. Mai mult, am senzația că, vorbind cu mine, și el a simțit la fel, că nu cu oricine ar fi reușit să comunice astfel. O senzație incitantă, dar senină totodată...

A doua zi i-am propus să mergem mai departe împreună, spre apus. Mi-a zis că de acolo vine, așa că am mai împărțit doar miezul dejunului, încropit cu ce am mai scormonit amândoi prin desagă și făcând haz de penurie.

Apoi ne-am urât drum bun, plecând fiecare în direcția lui. Nici nu ne depărtasem prea mult când m-a asaltat un gând de autoînvinuire: dacă tot nu aveam eu o destinație imperioasă, de ce nu mi-a trecut prin minte să plec cu bătrânul către *oriunde*-ul lui? Mi-am întors privirea spre silueta din depărtare. Încă îl puteam ajunge în câteva minute de pas alert.

Dar gândul „personal” a fost mai puternic.

Cătălin RĂDULESCU

Cele trei tomberoane ale lui Fredd

taaai! Cine e?...

Din orgoliu, sau doar pentru că se aflau sub zodia necuvântătoarelor, cele trei nu-i răspunseră.

- Stai că trag!..., trecu la următorul nivel, introducând și cartuș pe țevă, deși cele trei neînsuflețite nu dăduseră niciun semn că s-ar pregăti să părăsească ilicit locul faptei. Însă față de încăpăținarea lor de a rămâne în continuare necomunicative, slobozi un foc de armă în aer, încununând de succes decizia acelor iresponsabili ce îi eliberaseră un permis de port-armă.

De abia atunci, sesizabil, unul din cele trei recipiente destinate acumulării gunoiului menajer tremură ușor perceptibil.

- Oprește-te, dom' ne, doar n-o să omori un om doar pentru că voia să-ți șparlească un tomberon?...

În fața invocării ce-i amintea de vremuri zbuciumate – aia cu **fiecăruia după necesități** – conveni că poate exagerase puțin, ochii umezindu-i-se instantaneu de nostalgie. Doar nu erau în Epoca de Piatră, să ucidă un om pentru orice fleac! Și fiindcă tot veni vorba – își aminti că mai fățiș, mai pe ascunziș - rudele, cunoscuții, colaboratorii și chiar subordonații – îi dăduseră ca nume, pe post de poreclă, patronimul unuia din celebrele personaje din cunoscutul film animat. – Cea din urmă categorie, la serviciu, priveau în răstimpuri la sacoul șefului lor, la o eventuală proeminență ce ar fi devoalat că superiorul are la dânsul unealta infernală pentru care avea patalama de la organele în drept. Dar el nu și nu, degeaba, privindu-i cu compătimire, continuând să le vorbească blând și rar, agrementat de obișnuitele rate centenare cu care clipea – constata că aceștia ochesc mai departe cu teamă lateralele sacoului și, după ce în răstimpuri proprietarul respectivului obiect de vestimentație își flutura haina ca pentru a se mai răcori, aceștia dădeau mai departe curs suspiciunilor rezonabile pe care le aveau, începând de astă dată să-i fixeze insistent buzunarele brăcinarilor.

Dinspre cele trei recipiente, după ce al doilea avu la rându-i o tremurătură perceptibilă, se auzi un glas sugrumat:

- Promiți că dacă plec singur și nesilit de nimeni, sărind gardul din spate, nu tragi?...

După ce răspunsul de consimțământ se lăsa așteptat pentru un răstimp neașteptat de lung, acesta nici nu veni prin viu-grai. Așa că eventualul beneficiar al unui ipotetic glonț luă tăcerea filosofică a celuiualt drept consimțământ tacit. Precum umbra unei rachete de croazieră, silueta hoțomanului fără' de noroc se profilă pentru o clipă pe gardul de cărămidă care la partea superioară era acoperit la un unghi de 45 de grade cu țigla având în componență mici excrescențe metalice – pentru ca imediat, dincolo de zid, să se audă un bufnet surd, produs de vegetația în care aterizase. Se putea ghici genul de verdeață în care nimerise după **arșșș -ul** prelung exhibit, prin aerul răcoros al nopții, urmat de un foșnet insistent de fesă fricționată energic prin stofa pantalonilor. După încă două grăitoare foșnituri de vegetație și un tuset scurt, se făcu liniște deplină.

Continua să țintească cu privirea melancolic la gardul pe unde tocmai se produsese „evadarea”,

Asta era lumea, asta era adevărul.

Civilizații strălucite create de anumite popoare, fuseseră precedate de ciocniri sângeroase între neamuri, cuceriri și samavolnicii, care duseseră în cele din urmă, la nașterea acelor popoare. Catedralele de la Soare-Apune fuseră durate cu elemente arhitectonice șterpelite de la Soare-Răsare, din muribundul Byzantion; de multe ori unii curmaseră fericirea altora, lipsindu-i chiar și de viață – în numele progresului ce avea să vie, neintuit nici măcar de asasini.

Chiar și dânsul, odinioară, înlăturase ferm pe cel ce păruse a sta în calea fericirii sale, atunci când fusese să-și aleagă soața. Acela, mai norocos și mai

iute de fire, îi pusese pe deget un inel de logodnă viitoarei lui consoarte, neștiind că dânsul, într-un rând, aflat în parc la o partidă de barbut cu prietenii, pusese ochii pe Dânsa, aflată pe o bancă cu prietenele, stricându-se de răs din pricina împărtășirii ultimelor cancanuri din minuscula lor urbe. Despre adevărul că Ea era cea mai frumoasă dintre cele patru nu existaseră controverse, în schimb în materie de cine să se ducă să i-o și spună – lăsară să hotărască tot zarurile. Care deciseră că el avea să fie sorțul în materie de enunțare a aceluia adevăr elementar. Așa că fără nicio ezitare, îi lăsă pentru totdeauna singuri pe ceilalți trei tovarăși cu care venise în parc și, ca o săgeată slobozită dintr-o arbaletă, se îndreptă spre dânsa cu doar un scurt popas în dreptul unei floricele ce creștea nevinovat în spațiul verde, pe care o smulse suficient de brutal înainte de a-și continua traiectoria pentru ca aceasta, o dată oferită fetei împreună cu declarația-constatare, să-și scuture stins atât petalele, cât și sepalele. Reacția nubilei a fost de ușoară stupeoare, a colegelor de pe bancă - în spiritul politicii **correct**: îi aplicaseră fiecare câte o palmă pentru comiterea de discriminări între membrii aceleiași gen, ele neprimind aceeași măgulitoare gratulațiune.

Zile întregi s-au plimbat pe puținele străzi ale micului burg, braț la braț. În răstimpuri, el arunca priviri fioroase podoabei circulare de argint de pe inelarul ei stâng - verigheta de logodnă. După care continua să păstreze aceeași tăcere semnificativă, aristocratică. Până la urmă, ea tot îi spusese, neîntrebată de nimeni, povestea acelei șaibe de metal prețios, anume că îi fusese dăruită de cel cu care familia ei ar fi vrut (folosi din prudență condiționalul optativ) să o mărite. Un tip mai înstărit, tocmai potrivit - din punctul lor de vedere - pentru acele vremuri tulburi. Lucru acum însă imposibil de realizat, după „incidentul” din parc - (era nu numai frumoasă, ci și glumeață - constată dânsul fericit). - Era sigură? - întrebă dânsul apăsător. - După o scurtă ezitare, privind-i lucrurile ochilor ce nu prevesteau nimic bun, dânsă punctă clar: - **Absolut!** - Atunci acel element de pe inelarul Ei care, simbolic, părea să stea în calea fericirii lor, trebuia să dispară! Dânsa era de acord că aceasta era de acum o realitate elementară? - **Sigur!**, punctă ea din nou și sub imboldul instinctului de conservare, neluându-și nicio clipă ochii din privirile lui sticloase.

După care, braț la braț, continuară peregrinările diurne prin oraș. Trecând, într-un rând, pe lângă lacul parcului din urbe, Ea avu o inspirație de moment, dând să-și scoată verigheta de pe deget spre a o arunca simbolic, în apă, sperând astfel că va consfinți o dată pentru totdeauna ruperea acelei logodne, cu speranța că vor înceta și acele priviri fioroase ce-i ținteau ca un fier roșu inelarul. - **NU!**, opri el cu gest ferm

manevra. - **Vor continua acele peregrinări prin burg până când vor da nas în nas cu fostul pretendent la fructul interzis, care îndrăznise să ia acea inițiativă, făcându-i acel dar! I-l va da să îl înghită! Acolo, pe stradă, sub ochii lor! Și ai opiniei publice!...**

Așa că raitele pe străzi erau întrerupte în răstimpuri și prin vizitarea celor două cinematografe, a celor patru restaurante, trei cofetării, șase bistrouri și a singurului muzeu al orașelului. Nimic. Fie acționa factorul întâmplare, fie fostul concurent aflase de supliciu ce i se pregătise, ascunzându-se hăituit, cu multă grijă. Într-un rând, exasperat de acele raiduri față de care ținta se pitea cu acribie, îi smuci energic mâna cu verigheta buclucașă pe care i-o smulse de pe deget: - **Uite-așa o să i-o dau s-o-nghită!** - duse spre gură într-un gest ilustrativ podoaba, înghițind-o dânsul din greșeală. Ulterioarele și înfrigeratele căutări matinale din zilele ce au urmat în rezultatul ultim al digestiei nu au mai scos niciodată la iveală buclucașa șaiabă de argint: verigheta dispăruse pentru totdeauna!

Oftă amplu. Cerul începea, treptat-treptat, să se decoloreze de ziuă. Se auzi în surdină un fel de scârțâit sforăit și sacadat ca de ușă cu balamalele neunse. Pisticuța Mița ajunsese lângă piciorul lui și, arcuindu-și ca un accent circumflex spinarea, i se gudura tandru de gleznă. Zâmbi. Își amintea de copilărie. Pe lângă plăcerea de a diseca cu lama pe burtă oac-oacurile care-i traversau grădina după câte o ploaie mai abundentă - o plăcere deosebită avea când speria pisica, simulând că o va arunca în fântână. Înainte de a o lăsa pe pământ, privea amuzat zbaterile spasmodice de de asupra oglindei de apă. Caracteristica asta poznașă, pamfletară, și-o păstrase și la anii maturității; într-un rând, în întreprinderea în care lucra și avea și funcție, îi spusese cu toată seriozitatea unui subordonat că soția lui, care avea loc de muncă în aceeași locație, tocmai discută pe coridor cu directorul într-un colț mai abscons al palierului despre cum să se întâlnească diseară când el, subordonatul, avea să fie în trenul ce avea să-l ducă în delegație, anume ticluită, în scopul eliberării pentru câteva zile a acesteia de constrângerile maritale; omul se făcuse palid la față și, luând-o încet pe o altă secțiune de culoar, ajunsese la partea de coridor indicată; acolo, într-adevăr, se aflau directorul - un om trecut de o vârstă care îl privi pentru o clipă satiric pe sub ochelarii metalici - și soția sa care, aflată la o distanță decentă de celălalt, asculta concentrată zisele starostelui, ce constau în indicații prețioase pe care dânsa și le nota migălos într-un carnetel, consultând în răstimpuri și niște grafice desfăcute pe măsura din proximitate - totul având ca scop asigurarea faptului că cincinalul va fi îndeplinit negreșit în patru ani și jumătate. Omul refuzase să mai plece în delegație. După nu mult timp, își luase

și transferul. Își obținuse, până la urmă, și transferul din viața conjugală, trecând într-o lume mai bună. – Unui alt subordonat îi adresase, cu altă ocazie, în preajma Sărbătorilor de profil, rugămintea de a-i încălzi puțin piftia aflată în frigiderul din birou, asta în ajunul pauzei de masă. Pentru tot restul zilei, angajatul se fofilase ca o umbră prin clădire, pentru a nu da ochii cu șeful său, intrigat fiind de hohotele de râs ce se auzeau mai îndesat ca de obicei din diversele birouri aflate de o parte și de alta a palierului. Inclusiv din încăperea unde era cazat directorul, căci și acesta avea un pronunțat simț al umorului care, la un moment dat, deschizând energic cu piciorul ușa biroului, ieșise pe brațe, pe post de introducere în dormitorul nupțial, cu una din angajate care de asemenea își avea de coleg soțul real în întreprindere, respectivul ins, aflat la jumătatea coridorului, stricându-se de râs privind la acea parodie a unei nopți nupțiale. – La nu prea mult timp, și angajatul ce nu adusese la îndeplinire preferințele culinare ale șefului său direct, își luase doar transferul.

Pisicuța Mița continua să își execute calin frecusul afectuos de pantalonii stăpânului, scoțând în răstimpuri mârâituri scurte de mulțumire. Fața i se luminează de ruminățiile amintirilor din copilărie, așa că luă mica felină și, fără să lase arma din mână, o duse de asupra fântâniei rustice ce o avea în mijlocul curții, spre a o speria nițel. Animalul se sperie un pic mai mult, mai ales că nu înțelegea nici rostul țevii de pistol ce o avea în imagine în stânga sa. Contorsionându-se, cu un mârâit chinuit și mieunături panicate, se agita spasmodic într-o parte și-ntr-alta, mușcând chiar ușor mâna ce o năpăstuia. Căzu în apă cu un clipocit slab, a cărei oglindă, în lumina palidă a zorilor, se agită în câteva cerculețe. Pentru câteva zeci de secunde se auzi un gălgâit ca de sifon de chiuvetă cu exces de aer în el, ce fâsâie enervent în puterea nopții. După alte câteva bule de aer, liniștea se înstăpâni.

Dezolat, puse capacul de lemn pirogravat atârnat de stâlful scripetelui.

Cum de se putuse petrece nenorocirea?...

Suferea sincer, ca și cum s-ar fi aflat la căpătâiul unei căprioare muribunde.

Adus de briza dimineții, un duh rău părea să bântuie zona.

Într-un început de depresie, își privi țeava pistolului ce nu mai fumea de mult și se răcise cu totul.

Atmosfera din jur arăta că dimineața a înaintat în virtute.

Îndatoririle emergente de familie îl prinseră în turbionul lor, abătându-i rapid gândurile, extrăgându-l totodată din ghearele hrăpărețe ale începutului de depresie.

Nepotul său, un puști de 13 ani, nu reușise în seara precedentă să învețe integral poemul ce-l

primiseră ca temă în acest scop, poem ce, prin structura sa, risca să-l detroneze din supremația seculară pe cel mai mare poet aborigen, ale cărui volume deveniseră mult prea accesorii ca să mai merite a ocupa loc în bibliotecă, din acest motiv făcându-le loc pe un modest raft din debara. – „**Odă Perdelei-de-Bucătărie**”. – Era înduioșător până la lacrimi textul poemului, evocând iubirea imposibilă dintre două entități din lumi diferite: o perdea ciupită de molii și ceainicul ce susura de erotism pe ochiul aragazului, care la rândul-i căzuse în dragoste pentru perdea; situația imposibilă era deplânsă de celelalte obiecte din bucătărie, care își exprimau fiecare jalea în felul lor: scaunul scrâșnea pe cimentul bucătăriei mai tare ca de obicei atunci când era folosit de stăpâni; telul căzu într-un rând din cuiul său țopăind de câteva ori pe pardoseală; într-o seară, becul, într-o gravă criză de anevrism căzu într-o comoție cerebrală care, după o flamă scurtă, îl transformă în țândări, în urlatul disperat al siguranței electrice din cofretul de pe hol, care pe bună dreptate se întrebă prin acea pocnitură de ce trebuie ea să sufere pe post de victimă colaterală; doar sifonul de sub chiuvetă bolborosea gălgâit și filosofic ori de câte ori era acționat robinetul, într-un idiom necunoscut celorlalte obiecte din bucătărie, dar care erau înduioșate până la lacrimi de tonul elegiac. – Poemul se isprăvea epic: îndrumată de o pală de curent gelos, perdeaua se învoldurează într-un rând și îmbrățișează tandru pipa ceainicului ce bolborosea pe ochiul aprins al aragazului ce ar fi trebuit să le devină naș, luând instantaneu foc, în săsăiturile din ce în ce mai ascuțite ale acestuia. Scena este surprinsă la timp de unul din locatarii locuinței, stingând-o la vreme ca să nu se întâmple o nenorocire. Ceilalți stăpâni ai casei o privesc descumpăniți, ajungând la concluzia că pentru dansa nu se mai poate face nimic, necesitând a fi schimbată. În ultimile imagini pe care le va avea din bucătărie, din colțul unde fusese aruncată, își vede surata mai tânără și textură mai scurtă ce avea să o înlocuiască, în bolboroselile din ce în ce mai slabe ale ceainicului care hotărând să se sinucidă, fierbe fără apă o noapte întreagă. Totul se termină prin comuniunea ceainic-perdea care, prin casare, ajung spre fericirea comună în aceeași ghenă de gunoi.

Era emoționant poemul. De aceea, era mirat cum de puștiul său nu fusese suficient de impresionat ca să-l rețină dintr-o simplă otheadă. Ah, dacă l-ar fi avut dansul în manual la vârsta de școlar! Din nefericire, în acele vremuri nu se scriau stihuri atât de simțitoare!...

Concluzionând aceasta, intră în casă în triluș timid ar primelor păsărele ce se deșteptau pentru o nouă zi. Și, uitând a-și lăsa unelta din mână în safe, intră în camera băiatului pentru o ultimă examinare școlară.

Inima străinului

4.

După două zile, lăsându-l pe tatăl său profund îndurerat Eusebiu călătorind cu avionul sosi în aeroportul din Berlin. De la aeroport luă un autobuz, apoi un tramvai și fu plăcut surprins de forfota marelui oraș. Avea impresia că se întorcea în lumea unde de moment aparținea. Cel puțin avea serviciu, o garsonieră închiriată și câțiva prieteni. Ajuns acasă, deschise geamurile pentru a lăsa aerul proaspăt să pătrundă în locuința neaerisită de ceva timp. Apoi ieși pe balcon și privi furnicarul de oameni și mașini ce se avântau pe străzi în acea zi. Locuia la etajul patru într-o clădire impunătoare într-un cartier destul de populat al Berlinului.

Razele de soare îi mângâiau în chip blând fața. Se așeză pe un scaun pe care îl avea în balcon și continuă să privească mișcarea vieții ce în valuri se derula prin fața sa. „O, ce minunat ar fi dacă așa avea și eu o soție și copii precum Alin! Dar se pare că la mine totul este extrem de complicat! Și o luminiță de speranță apăruse cu Elena dar s-a stins aproape de tot. Nu cred că între mine și ea va mai fi ceva. În ciuda faptului că Cristina este optimistă, eu nu cred pentru că Elena este prea rece și distantă atunci când se raportează la mine. Dar totuși până la urmă cine știe...” În acel moment șirul gândurilor sale se întrerupse pentru că telefonul său sună prelung. Era un apel pe messenger cu cameră video, deschise și pe ecranul telefonului se profilă chipul Elenei ce era foarte emoționată:

– Bună Eusebiu ai ajuns cu bine?

– Da, am avut parte de un zbor perfect.

– Eusebiu ești un om deosebit, iar eu te-am judecat greșit de aceea te rog să mă ierți. De asemenea doresc să îți mulțumesc pentru banii pe care mi i-ai dat. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul tău! Eu țin să spun că îți voi înapoia toți banii fără nici o problemă. Iar mai mult de atât, fetița mea vrea să-ți mulțumească pentru gestul tău nobil.

Pe ecranul telefonului apăru chipul unei fete de paisprezece ani cu părul șaten, ochii cenușii, îmbrăcată într-un tricou roșu, foarte timidă, ce rosti cu voce slabă:

– Vă mulțumesc mult de tot, Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Eusebiu simți un val de căldură în tot corpul și o emoție puternică îi străbătu întreaga ființă. De mult nu mai simțise așa ceva. Nu apucă să-i mai răspundă nimic fetei pentru că pe ecran apăru din nou chipul Elenei care îi spuse:

– După cum vezi fetița mea este foarte timidă, noi îți dorim tot binele din lume. Acum te las că trebuie să mergem la clinica unde va trebui să fie operată pentru că trebuie să i se facă niște analize, deci la revedere.

– O zi bună vă doresc și eu.

După ce ecranul telefonului se închise Eusebiu privi cerul albastru, și gândi: „Fetița este ca un înger! O, de ar ieși totul cu bine și să nu apară alte complicații. Elena în schimb este acum uluită de gestul meu dar cine știe ce va fi după ce totul va trece se va mai gândi ea oare la mine sau mă va uita? Of, că tare greu mai este să pătrunzi în sufletul unei femei! Dar de ce privesc eu totul atât de pesimist și nu încerc să fiu mai optimist după cum Cristina îmi spunea? Poate că una din marile mele probleme este că mi-am pierdut încrederea în oameni! Adevărul este că nu ar trebui să privesc oamenii doar prin prisma lui Cosmin și Adina sau a fostei mele soții. Nu, pentru că există și oameni deosebiți, aici la Berlin am întâlnit destui. Este adevărat că există și oameni ce dau dovadă de neomenie dar asta nu înseamnă că întreaga omenire este acoperită de ticăloșie, există și suflete nobile ce urmăresc cu adevărat binele. Nu totul este învăluit în răutate, există speranță în ciuda faptului că mi-am cam pierdut încrederea în oameni. Cuvintele acestei fetițe mă fac să renasc la viață și să mă ridic cu bucuria în suflet că există lumină în viață. Trebuie să încep să trăiesc altfel și să ofer din nou încredere altora și să nu mai caut

să mă izolez atât de mult de oameni, fiindu-mi mereu frică că mă vor lovi și îmi vor provoca alte răni care se vor cicatriza greu în inima mea. Și până la urmă a trăi cu adevărat înseamnă să primești și lovituri, fără asemenea lovituri se pare că viața nu este posibilă!”

Eusebiu își începu din nou munca sa la fabrica de dulciuri. La anumite intervale de timp Elena îl suna sau o suna el. Începu între ei prin intermediul internetului o încercare de a se cunoaște reciproc. Operația Feliciei reuși chiar foarte bine și Felicia începu să se recupereze destul de bine după acea operație. Eusebiu era nemulțumit de faptul că rareori Elena se arăta afectivă în convorbirile cu el, mai mereu se arăta rece și autoritară, Eusebiu avea impresia că îl trata ca pe elevii ei de la școală. Se gândea că Elena avea acel defect profesional datorită profesiei ei. Timpul trecea și relația lor nu avansa deloc, ba mai mult de atât observă că în ultimul timp doar el o căuta pe Elena și de câte ori o suna părea deranjată, însă masca acel lucru după care nu stătea prea mult de vorbă pe motivul că are alte treburi.

Sosi toamna și relația lor de prietenie aproape că murise. Eusebiu o suna rar de tot pentru că vedea că Elena deși era o femeie deosebită nu îl dorea pe el ca partener de viață. Îi repetase de câteva ori că îi va restitui banii deși el îi spunea mereu că nu era nevoie. În acea perioadă o colegă de muncă îl întrebă dacă nu ar dori să-i facă cunoștință cu o femeie pe nume Flavia. Eusebiu îi răspunse afirmativ iar Marcela așa o chema pe acea colegă a sa îi spuse:

- Eusebiu, femeia pe care doresc să ți-o prezint are o frumusețe interioară deosebită, însă din punct de vedere fizic nu este prea prezentabilă, dar mai bine te las pe tine să tragi concluziile după ce o să vă cunoașteți.

Eusebiu fiind ferm convins că relația cu Elena murea tot mai mult pe zi ce trecea, acceptă. La început vorbi la telefon cu Flavia apoi se întâlniră. Eusebiu fu foarte dezamăgit de faptul că Flavia după aparențe părea că fusese cândva frumoasă, dar în momentul când el o întâlni era foarte suferindă. În primul rând avea un diabet în stadiu destul de avansat, apoi din cauza unor probleme ce le avusese în copilărie, internată fiind în spital din cauza neglijenței unui medic îi fu amputat piciorul drept de la genunchi în jos și pusă o proteză. Putea merge aproape normal cu acea proteză. Iar mai mult de atât avea o miopie mare și purta ochelari adecvați. Chipul Flaviei cu ochii ei de o nuanță de albastru spre verde erau mari și reflectau o lumină a inocenței, fața ei exprima multă bunătațe, părul ei șaten îi cădea pe umeri, glasul ei era plin de căldură umană și părea al unei copile ajunse la vremea maturității, avea patruzeci și doi de ani. Însă partea cea mai expresivă a

chipului ei era acea paloare a suferinței ce îi acoperea fața, era o ființă foarte sensibilă și bolnăvicioasă.

Fusese căsătorită cu un neamț care o lăsase din cauza bolilor ei, de pe urma acelei căsătorii avea o fată de douăzeci de ani ce nu mai locuia cu ea. Flavia un timp lucrase ca funcționară la bancă apoi din cauza bolilor de care suferea se pensionă. Locuia singură într-un apartament cu două camere, acompaniată fiind doar de cățelul ei. Faptul că Eusebiu apără în viața ei, o umplu de bucurie pentru că inima ei de femeie tânjea după un soț alături de care să-și trăiască viața. Era o cititoare pasionată a Bibliei. Din cauza miopiei asculta Biblia în format audio pe internet. În cuvintele Sfințelor Scripturi își găsea toată mângâierea și uita de toate amărăciunile vieții ei. În tot ce făcea era pătrunsă de un spirit creștin autentic.

De la prima lor întâlnire, Eusebiu fu impresionat de calitățile ei și dezamăgit de aspectul ei pentru că arăta atât de fragilă și bolnăvicioasă. Îl impresionează mai ales vocea ei angelică și inocența ei, la un moment dat ea îi spuse:

- Pentru mine mai presus de orice este Dumnezeu, iar viața mea o trăiesc în lumina învățăturilor evanghelice unde îmi găsesc alinarea, inima îmi este umplută cu dragoste divină și sunt nespus de fericită în ciuda suferințelor mele.

Pe Eusebiu îl uimira acele cuvinte ale ei. Pe măsură ce timpul trecea și se întâlneau, observa tot mai mult dorința ei de al avea ca soț. Începu în mod serios să se gândească tot mai mult dacă să se căsătorească cu ea sau nu. „Am ajuns la un punct în această relație când trebuie să mă hotărâsc ce voi face. O accept pe Flavia așa cum este cu toate calitățile și defectele ce le are, sau mă retrag din această relație? Ea este atât de mult atașată de mine și într-adevăr are nevoie de cineva care să o însoțească pas cu pas în viață. Dar simt că nu pot să accept o soție ce are o proteză, deși poate că aș putea să fac un efort și să o accept așa cum este. Oare ar fi posibilă o astfel de căsătorie, mai ales că ea are un suflet deosebit? Uf, de ce viața mă pune pe mine față în față cu astfel de probleme?”

După frământări și o intensă luptă interioară Eusebiu decise că era mai bine să rupă acea prietenie cu Flavia. Acea ruptură îl îndureră nespus pentru că nu mai era acum cineva ce îi rănea lui inima ci el rănea inima unei ființe nevinovate. Își dădea seama că procedase greșit, și mai ales îl îndurera faptul că văzuse dezamăgirea de pe chipul ei când el îi spuse că nu mai dorea să continue acea relație de prietenie. Rămase un timp într-o stare de nefericire interioară pentru că se simțea ca unul ce nenorocise din punct de vedere sentimental o ființă cu un suflet minunat.

Va urma...

Liviu PENDEFUNDA

Le temple

Les lustres du temple batave brillèrent dans le salut du Grand Maître de l'Ordre des Voyageurs Astral. Il avait été reçu avec les mêmes honneurs dans le hall de l'hôtel La Plaza près de Central Park à New York. Le chef occulte de la diaspora infestée venait à la Grande Rencontre. Il était submergé à la fois par l'ambition et la complexité de la pensée...

Se faufilant à travers les maisons aux pelouses et lampadaires éparpillés le long du boulevard central de Batavia, la limousine s'est finalement arrêtée devant les colonnes.

"Bienvenue, Excellence," un homme d'âge moyen, habillé de façon peu conventionnelle, comme la plupart des Américains, lui avait adressé un signe. C'était le général Owl.

"Que nos pensées soient toujours ensemble sur la grande étendue du nuage rhomboïde," répondit l'invité doucement et avec un sourire.

Sous cet arc du portail apparemment médiéval se trouvait une atmosphère créée pour suggérer le rêve, l'irréel. Mais tout se passait à la lumière de la fin du millénaire, dans les années turbulentes de l'attente du Retour. La salle classique, le trône imposant, la galerie de portraits des prédécesseurs et généraux d'aujourd'hui revêtaient le Mystère dans lequel le Grand Maître entra pour la première fois.

Il avait vu un regard pendant un instant ou ressenti une pensée. Suivant maintenant les visages de ceux qui attendaient sa parole, il tenta de reconnaître l'endroit où il était... non surveillé, mais comme protégé. Quelle merveilleuse paix s'était glissée dans son corps ! L'agitation de l'inconnu, l'émotion du début, la peur de la mer, tout avait péri, fondu dans ce regard qui traversait le temps. Il avait découvert une créature

transparente ressemblant à un cerf se cachant derrière d'énormes troncs d'arbres à la lisière de la forêt. Seuls les yeux et les fines lignes des sourcils, les longs cils qui ne cachaient pas le regard étaient visibles entre les branches épaisses de l'époque d'où il était sorti. Destin?

Il avait commencé à parler. C'était le discours préparé pour l'occasion unique qui pouvait être donnée à une âme humaine. Il souriait ouvertement à tout le monde et, il le savait, les avait vaincus dès les premières phrases. C'était le leur, et plus important encore, ils étaient le sien. Vous n'avez pas à la chercher. Ils étaient déjà ensemble.

- Excellence, vous êtes invité... Suivez l'invitation au toast, à la table. Il savait que son existence commençait à se connecter avec le moment du destin choisi pour le rencontrer. Tout ne dépendait plus que du Temps. Personne ne se souvenait quand il avait fini avec ces mots merveilleux

"Je suis le roi du monde et de la neige sous les vêtements de terre et la literie de feuilles, je suis tout ce qu'il y a de plus saint et de plus désiré, la lumière pénétrée par les ténèbres, la tempête sans vent."

Le message du Grand Maître était plus élevé que le plus haut ou le plus profond que la cloche de l'esprit ait jamais imaginé. Mais sa voix était destinée à la seule clochette dont il sentait que les vibrations pouvaient être enchaînées, c'était la profondeur de la fontaine qu'il savait qu'il refléterait un jour. Rien ne lui était caché. Dès qu'elle aperçut la vague divine, elle sut que dans l'espace de son esprit elle reconstruisait tout l'avenir. Rien de ce qu'il pouvait accomplir ne pouvait être fait sans le sourire sur son visage, sans l'émerveillement de ses yeux désireux de tout

embrasser. Il pouvait déjà sentir la peau de ses joues et de son cou onduler sous le poids de son envie de les embrasser.

Et soudain vous vous sentez. Ils étaient seuls. Les lustres avaient disparu. Les tapis et la soie des murs étaient devenus invisibles. Les oreillers moelleux des fauteuils et des canapés, le monde entier était parti. Ou nous ne les voyions plus. Les étoiles avaient commencé la danse éblouissante dans le firmament inconnu. Le sol en marbre incarnait l'éternité. La fenêtre unique autour d'eux définissait la frontière de l'univers. Enlacés, ils virent enfin la seule chose qui les avait accompagnée, le Trône.

Chacun avait ses rêves portés sous les toiles astrales. L'amour, la mission, le destin de leur nation - loi et totem. C'était inquiétant et étrange, mais merveilleux. Les étoiles avaient fondu comme un immense nid d'abeilles dans les cellules des corps.

Et toi, si tu disparaissais,
tenir la paume
de mon rêve.
Nous ici, soleils errants ;
tu vois, ils fuient
et en secret
parmi leurs cils le moment
ce n'est rien d'infini.
Sommes-nous tout ou rien ?
L'effondrement des mondes
c'est en nous quand je t'embrasse
pour ciel terre et phare,
pour lui
mais en cachette
nous sommes des soleils errants,
à toi aussi
seulement dans un rêve.

Les lustres du temple de Batavia brillaient en l'honneur du Grand Maître de l'Ordre des Voyageurs Astral. C'était le Temps qui commençait la magie du futur.

- Son Excellence est revenue à la hauteur de ses pensées. Accueillons-le correctement dans l'étendue du nuage rhomboïde ! Il est étonnant de ressentir le rayonnement des sens de l'amour, l'ancienne cascade d'accomplissements et le véritable élixir de dévotion.

C'est ce que le vieux général avait dit dans le silence de l'arcanes éternel qui était destiné à son immortalité. C'est ainsi que les ailes des insignes astraux étaient disposées en de merveilleux vols.

Et de toutes, la fée la plus chaleureuse et le plus doux des rêves, Elle..

Même jour, même moment. Elle et le Grand Maître, eux seuls savaient qu'un siècle, sinon plus, s'était écoulé depuis qu'ils avaient erré dans le monde, dans des mondes sans limites, et s'étaient aimés tant que les autres milliards s'ennuyaient d'amour. Aucune étoile ne les a vus plus d'une fois sur une de ses planètes - elles ont donc témoigné d'un cinquième de toutes les étoiles de l'univers.

Il y avait une lueur de gratitude et d'envie dans leurs yeux pour peut-être un autre siècle de nostalgie.

Il marchait lentement. Il glissait, même si la terre tremblait sous la pression de le connaître en tant qu'homme. Il passa sous les arcanes fiers et s'inclina, bien qu'il les brisa tous du regard pour connaître le secret de chaque instant dans le décor de quelques nuages. Et il s'arrêta enfin dans un endroit dont il avait parlé auparavant, ambitieux et inébranlable

"Je suis le roi du monde et de la neige dans le lit de feuilles et les vêtements de la terre, je suis tout ce qu'il y a de plus saint et de plus désiré, la lumière pénétrée par les ténèbres, la tempête sans vent."

Elle était enchantée par ce qu'elle savait depuis longtemps, dans la cloche qui lui était arrivée dans le feu vibrant. Et Ses yeux n'ont pas décollé l'étonnement de ses cheveux, pleurant gros et beaux sous de longs cils, des sourcils arqués, et le sourire n'était connu que par la soie de sa peau qu'il avait si longtemps caressée.

Pourquoi ce malaise résiderait-il dans les buissons d'aulnes sur l'étendue de la plaine sombre qui plonge maintenant l'endroit ?

Le sort d'une nation se décide entre les montagnes. Et l'Etoile des Mages se lève.

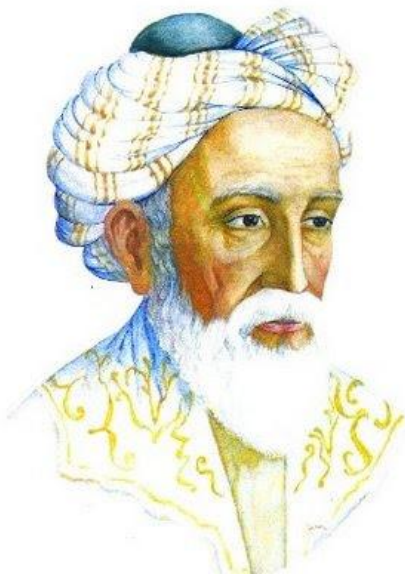
Dieu, quelle lumière ! Batavia est en fête. Il est là, et le général Owl avale la vérité destinée à faire revivre un monde.

Finissant à l'avant des colonnes du temple, la limousine se fauila à travers les maisons avec des pelouses et des lampadaires éparpillés le long du boulevard central de Batavia.

Au-dessus, sur le Nuage Rhomboïde - la lumière.

Omar KHAYYAM

RUBAYATE

Cupe, harfe, miruri și zuluți bălai:
jucării de spulber ce în zadar le ai...
Vorbe, rugă, refuzuri, vicii, remușcări
sunt cenuși ce Timpul le ignoră, vai!...

.....
Cum priveam olarul ce dregea sculpturi,
auzii deodată montul unei guri
de rugă în șoaptă: - Blând frământă, blând!...
Fost-am ca și tine... om!...Nu te înduri?...

.....
Dinainte nouă fulgurau vechi sorii,
iar pe mări deșarte legăna-se vor...
Într-un glod albastru ce îl calci sub tălpi,
ochi, cândva de fată, sfarmi nepăsător...

.....
Dascăli mă-îndrumară... Stam lumini s-ascult...
N-am uitat savantu-mi ce în vremea tumult,
precum apa, formă își lua din chiup.
Fum... prin care vântul vis picta oculi...

.....
Pâine, o fărâmă, stropuri din ulcior
și în ocheade-ți blânde fur să mă strecor...
Mai ferice rege n-a fost peste vreme,
nici mai trist ca mine sfârtic cerșetor...

.....
Cum privesc pământul, viii dorm, îi văd.
Sub adânc, asemeni, morți dormind prăpăd.
O, Neantitate!... socotindu-ți zări,
dușii, ne înviații, somn doar le strevăd...

.....
Te-ai întors, prieten, iar sub fărdelegi!
Renunțând la ceruri, clipa-ai să-înțelegi.
Doamne, unde-i vinul este raiu-ți pur;
beau calici avalma cu prea mândri regi.

Ornament pe-o cană, ca ajur țesut,
Un chefliu schițase fără a fi vrut.
-Pentru care gene gingașe-l tivî?...
L-o zobi apatic, ce necunoscut?...

.....
Uită-te la roză!... Briza-i scrie cîn.
Filomele- nade, tângul îi susțin.
Bea! Să uiți că vântul o va dezbrăca,
risipind parafumu-i, hermes anodin...

.....
Nu vom ști vreodată dacă „mâine”-ar fi.
Bucură-te-acuma, sub această zi!...
Spre enigma Lunii du paharul plin.
Mânezi, poate-aiurea dânsa te-o undi.

.....
Află că atomii în taină chipuri strâng;
inimi ce odată tresăreau nătâng.
Fir de praf abate dintre plete dragi
și arhei vei prinde sub zuluți cum plâng...

.....
Întrebai maestrul și muftiul sfânt
să-mi dezlege taina: „cum de nu-s, când sunt?”
După multă-ardoare, doar atât am strâns:
c-am venit ca apa și-oi purcede...vânt...

.....
Dacă bei, găsi-vei nemurirea-abia!
Vechea tinerețe vinul ți-o reda
sub celesta-i rază, vis însuflețind.
-Clipa, deci, trăiește-o! Taina-ți stă în ea.

.....
Ești, bătrână lume, curtea în care vîi
nopti și zile-aleargă înspre moarte, mii...
Chiar de șahi visară peste veac măriri,
fără urmă, în bocet, toți s-au dus, să știi!...

.....
Cei ce beau, e-o vorbă, că prin Cer încai
n-or călca vreodată. Dar, e asta bai?...
Dacă ei și-amanții vor petrece în iad,
adevăru-i simplu: e pustiu cel rai.

.....
De voi sta din viață, toate s-or fi zis:
flori, cântări și buze, vinul- rai deschis...
Gingașii, obide, răsărit și-amurg...
lumea!...ce doar gându-mi o scorni în vis...

.....
Toți ce se smeriră-au răposat pe rând
în săraca țarnă-a vanității... Bând,
iată adevărul!... trist, pustiu, amar:
„ce-a spus fiecare va rămâne... vânt...”

.....
Camuflez tristețea. Ca să mor, ascund
vătămata-mi tâmplă. Vinul furibund
să-amintească roza!... Și alături, tu,
nepăsare crudă sub frumos cufund...

.....
Sub ogorul Serii-un cavalier a rupt
australe haturi prin destin abrupt.
Ce-l așteaptă mâine, când va poposi?..
Va fi-întins pe iarbă?...Poate, dedesubt?...

.....
Ce-i această goană-a umbrelor –stafii,
evadare în farmec și în absurde gлии;
fiartă într-o mare, unde vălurind,
toate s-or întoarce predicări pustii?...

.....
Când de lespezi cana țândări prefăcu,
inocent veselnic se-îngrozi întru,
căci vorbea chiar hârbul, dojenindu-l: „-Ieri,
fost-am ca și tine...mâine,-asemeni tu...”

.....
Prin tavernă zorii au țesut un glas:
-O, smintiți de fire, tineri ce-ați rămas
vinului datornici, beți, înainte ca
lacrimi vii să umple cupa, vitreg ceas!...

.....
După cea cortină adevăr de sus
despre viața noastră încă nu s-a spus...
Adăpost ni-e huma. Dar în sânul ei,
un mister ne-așteaptă mai adânc de dus...

.....
Șovăieli, evlavii, gafe și-adevăr,
peste goala spumă un balsam se vor...
Dense ori difuze în irizări de crug,
ele vieții tale-s noimă, chip, surpări...

tălmăciri de **Petru SOLONARU**

Shoshana VEGH

Poem From Sea to Land

From the depths of the soul
Mermaids caressing the ship
The salt in their mouths
Singing, bringing new poems to life
Odes of love
Combination of letters and words are
decorating the stern of the ship

Here from the depths I carried
Them softly to shore
Gifts for the god
and your noble soul

At the end of the day
sky and sea
Merged into a
Green surface
I'm growing near
Alligators from the Niles

Sometimes
Shores are the
Key of life

Poem de la mare la pământ

Din adâncul sufletului
Sirene mângâind nava
 Cu sarea din gura lor
Cântând, dând viață unor noi poeme,
 Ode de dragoste
Care sunt ombinația de litere și cuvinte
 Ce decorează pupa navei

Aici din adâncurile pe care le-am purtat
 În siguranță la mal
Sunt cadouri pentru zeu
 și sufletul tău nobil

La sfarsitul zilei
 cerul și marea
Intrând într'o
suprafata verde
 eu cresc
 crocodili din Nil

Uneori
 Malurile sunt
 Cheia vieții

Whatever I want is
Little of this existence
In which you are
Open rivers in me
And the sea inside me breaks out
His waves

Hit me
your strength
I am ready to live for
This poem

An Autumn Day

Even if in the middle of an autumn day
When melancholy attack me
You will not be able to reach out to me
In my imagination you live and breath
And in the air you are simply the air

Even if in the middle of an autumn day
Clouds in roses colours will prepare for sunset
You will not be able to take off into my districts
And I will ask the falling leaves
What's the point of all this?

Even if in the middle of an autumn day
I would like to go through the rainbow in the cloud
As a little girl painted the stars I was
In my imagination I can not invent you
And I will release you from the prison of my ribs

Orice vreau este
puțin din această existență
În care ai
râuri deschise în mine
Și marea din mine izbucnește
valurile tale

Lovește-mă
cu puterea ta
Sunt gata să trăiesc pentru
acest poem

O zi de toamnă

Chiar dacă în mijlocul unei zile de toamnă
Când melancolia mă atacă
Nu vei putea să mă contactezi
În imaginația mea trăiești și respiri
Și în aer ești pur și simplu aer

Chiar dacă în mijlocul unei zile de toamnă
Norii în culori trandafirii se vor pregăti pentru apus
Nu vei putea decolare în districtele mele
Și voi întreba frunzele care cad
? ce rost au toate astea ?

Chiar dacă în mijlocul unei zile de toamnă
Mi-ar plăcea să trec prin curcubeu în nor
Când eram o fetiță, pictam stelele
În imaginația mea nu te pot inventa
Și te voi elibera din închisoarea coastelor mele

Your angel

You are the martyred saint
And I am the angel of Christ
Take your Christ's mare
And look for the place of birth in Bethlehem
Maybe the Church of the Holy Sepulcher
Look for the hiding rooms

I'm coming down from this cross
My love fades
The words are so sacred
And you're like a priest
At the Church of the Nativity

I cannot touch
Not even in the seal ring on a finger
In the end it will pass
And another angel shall ride upon you

Meanwhile I am
Playing in the wordplay
Between the worlds
And you know
That I am not a life prisoner
But for a moment,
I am just an angel

Îngerul tău

Tu ești sfântul martir
Și eu sunt îngerul lui Cristos
Luați coșmarul lui Cristos
Și căutați locul nașterii în Betleem
Poate'n Biserica Sfântului Mormânt
Căutați ascunzătoarele

Cobor de pe crucea aceasta
Dragostea mea se estompează
Cuvintele sunt atât de sacre
Și ești ca un preot
La Biserica Nașterea Domnului

Nu pot atinge
Nici măcar sigiliul inelului de pe un deget
Până la urmă va trece
Și un alt înger va călători cu tine

Între timp
Jucând în jocul de cuvinte
dintre lumi
Și tu stii
Că nu sunt prizonier pe viață
dar pentru o clipă
am doar un înger

Traducere în română de **Liviu PENDEFUNDA**

Sudhakar GAIDHANI

Even so the Full moon Adores fireflies

(An excerpt from-Epic Poem
Devdoot the angel, Canto-1)

"O best among birds from far-off lands,
I applaud your seducing eyes

That injure shy maidens
bathing by the side of perfume-runnels;
applaud your heart-thrilling bursts of joy

and your dream personality
that should tickle any conceited beauty;
all these qualities that challenge a maiden
to a bed battle,
I applaud.
O crown among birds,

I commend your superhuman charms,
the rule you set up over the country of tits,
and the fierce invasions of the nests
of deep green parrots in mango forests.
But it's a pity to recall,

O noblest of birds,
that on that April Full Moon, during lunar eclipse
you refused,
aware that you were winning a close battle,
those hundreds of glum but sporting ladies
of the loser's camp.

I wish you had put down for a
moment
your bloody swords
and kissed them all quickly,
one by one.

"The sparrow
and his mate fight
and this ruins their life."

A nine days' wonder -
they say of our life
Even so the full moon
adores fireflies."

(Tradus din marathi
de **Dr. Om BIYANI.**)

Chiar așa Luna Plină adoră licuricii

„O, cea mai bună dintre păsările din ținuturile îndepărtate,
Aplaud ochii tăi seducători

Asta rănește timidele fecioare
la scădat pe lângă pârâiașele de parfum;
aplaud inima ți palpitând explozii de bucurie

și personalitatea ta de vis
ce-ar trebui să gâdile orice vanitosă frumusețe;
toate aceste calități care provoacă o fată
la o bătălie în pat,
o aplaud.

O, coroană printre pasari,

Îți laud supraomenescul farmec
regula pe care ai stabilit-o asupra țării sânilor,
și invaziile aprige ale cuiburilor
de adânci papagali verzi din pădurile de mango.
Dar este păcat să-ți amintești,

O, cea mai nobilă dintre păsări,
Când în acea lună plină din aprilie, în timpul eclipsei sale
ai refuzat,
conștientă de a fi câștigat o strânsă luptă,
acele sute de doamne triste dar sportive
din tabăra învinsului.

Mi-aș fi dorit să fi lăsat jos o clipă
săbiile tale sângeroase
și să i săruți repede pe toți, unul câte unul.

„Vrabia
iar partenerul ei se luptă
iar asta le distruge viața.”

O minune de nouă zile -
spun ei despre viața noastră
Chiar și așa luna plină
adoră licuricii.”

Traducere în română
de **Liviu PENDEFUNDA**

Tsipi SHAROOR

My grand-mother's geranium scarf

As a child I wondered what my grand-mother's hair color was,
If a mane of curls she had / or straight,
if golden was her hair, or black /
or has gray sprinkled throughout.

All her days and nights she did not remove the covering from above her
head -
captured in a faded handkerchief, embroidered with geranium flowers,
like her soul as her Torah imposes upon her.
At noon, my grand-mother lay down to rest as she used to,
I slowly crept into her room and slightly diverted
The forbidden cover from her head.

To my astonishment, her hair was revealed to be flaming red,
burning in the handkerchief brackets. I remember the touch of her hair
thick, rough, bright and abundant. And all this beauty imprisoned my
grand-mother inside the geranium handkerchief. Frightened awake,
clutching my fingertips,
keeping me away from her. My child, when you'll grow up
You will cover your head too, she says.

My grand-mother's prophecy did not come true. I let my hair grow,
visible, wild and cheeky Blowing in the wind.

Eșarfa cu mușcate a bunicii

Mă'ntrebam în copilărie ce culoare are al bunicii păr
Chiar buclat de era /ori drept
Să fi fost auriu sau negru /
sau poate grisonat ici și colo răsfirat.

Zile și nopți treceau și niciodată nu și-a îndepărtat eșarfa
ce capu'i acoperea - o batistă decolorată, brodată cu flori de mușcate,
precum sufletu'i era impus de Tora.
La prânz, bunica într'o zi să se odihnească așa cum obișnuia s'a'ntins,
în camera ei încet m'am strecurat și- ușor am îndepărtat
acoperirea interzisă de pe capul ei.

Spre uimirea mea, mi s'a dezvăluit un păr roșu aprins,
ce parcă ardea între cutele eșarfei. Și-atingerea aceluși păr n'o pot uita:
vânjos, aspru, strălucitor și bogat. Și toată această frumusețe o'nchisese
bunica mea într'o eșarfă cu mușcate. Trezindu-se speriată,
strângându-mă de-a degetelor vârf,
și'ndepărtându-mă ușor îmi spuse: Copila meu, vei crește
și să'ți acoperi capul și tu va trebui.

Profeția bunicii mele nu s'a împlinit.
Mi'am lăsat părul să crească, la vedere, sălbatic și insolent,
răvășit de vânt.

Traducere în română de **Liviu PENDEFUNDA**

Royal Art

Vibrația spațiului compozițional

Violeta Coteanu este artist plastic, pictoriță și restaurator, artistă de o mare putere și deosebită sensibilitate ce stăpânește demersul plastic dar încărcat de cel spiritual. Demonstrează că întoarcerea la natură este calea cea mai bună pentru dobândirea libertății interioare, peisajul dându-i posibilitatea de a proiecta pe pânză emoții transmise de instantaneele motivului, compozițiile evaluând spontaneitatea pe care o valorifică în urma acumulărilor. Gustul pentru natură statică și peisaj se relevă în lucrări de o mare încărcătură.

Puterea și vibrația pastei domină, rezonanța culorilor învăluie atmosfera substanței picturale. Uneori tușele provin din structura geometriilor, altele sânt rezultatul unor trăsături gestuale, picturalitatea fiind recunoscută în frumusețea, reflexele și transparențele create, în detalii luminoase.

Violeta Coteanu pictează cu bucurie, cu tristețe, cu smerenie, dar mai ales cu bucuria de a crea.

Folosește mai multe tehnici în compozițiile sale: pictură pe pânză, ulei pe pânză, de multe ori cu foiță de aur sau argint, pictură pe carton, pictură pe asfalt a realizat și a și câștigat concursuri în Italia. Pictorița Violeta Coteanu s-a alăturat celor 170 de participanți veniți din toată lumea la a 43-a ediție a Concursului național ai "Maddonari" de la Mantova "Fiera delle Grazie" (14-17.8.2015) în organizarea *Primariei din Curtatone (Mn)*, Italia.

Pasiunea pentru pictura o am de mic copil.

Originară din Braila, la Mantova Violeta Coteanu a fost singura pictoriță din România care a desenat cu creta pe asfalt, dar a expus și icoane în ulei pe pânză sau lucrări în foiță de aur și argint, picturi în ulei pe pânza sau sticlă (*Galerie opere*)

Prima sa expoziție personală a putut fi vizitată la Milano cu ocazia sărbătoririi *Zilei Internaționale a Femeii 2014*, la *Cascina Cuccagna*, în organizarea *Asociației Femeilor Romance din Italia – ADRI*, din care artista face parte.

Premiată în Italia, Violeta Coteanu a declarat: "Sunt mândră că sunt româncă, pentru

că tot ceea ce sunt, ce știu am învățat în țara mea.

Încet, încet am început să fac progrese și odată cu profesiile mele viziunea asupra picturii s-a schimbat. Lumina, umbra, volumul au început să fie vizibile

Perioada pandemiei în special anul 2021 a fost un an plin cu lucrări și timp pentru pictură, datorită bunei mele stări de sănătate. Sănătatea dă mari posibilități creației. Am participat la câteva evenimente unde am trimis lucrările

Anul 2022 a început în forță. Pregătirea lucrărilor de șevalet pentru Catalogul de Arta MAAV&G Italia unde am fost invitată a-mi prezenta lucrări pentru selecție și au fost admise două. Apoi pregătirea proiectului pentru Concursul Internațional Madonnari alle Grazie, pictura cu creta pe asfalt imagine sacră 3m x 2,50m.

Sunt membra în Asociația Artiștilor Plastici București de puțin timp și Expoziția de grup *POVESTI DE BUCUREȘTI* a fost pentru mine o mare bucurie fiind prima mea expoziție în țară.

Nimic nu este întâmplător în viață și cred că atunci când vine momentul Bunul Dumnezeu ne îndruma pașii

Îmi doresc o expoziție personală acasă. Și iată că dorința mi s-a împlinit, Violeta Coteanu are o expoziție personală la Palatul Brâncovenesc de la Mogoșoaia unde va expune de azi, 9 septembrie 2023 până la sfârșitul lunii, 30 septembrie 2023.

-Ce vă doriți pentru 2023?

-Pentru anul 2023 există dorința de a încheia frumos cei 10 ani de prezență în Concursul Internațional Madonnari alle Grazie Mantova Italia. Anii care vor veni pentru mine sunt speranță și dorința de îndeplinirea proiectelor artistice. Este nevoie să ne lăsăm imaginația să creeze pentru a lăsa moștenire viitorului când nu vom mai fi. Visele artistului expuse pe o bucată de pânză, din punctul meu de vedere, înseamnă că a adus ceva frumos timpurilor în care trăim.

Violeta Coteanu regizează spațiul compozițional, demersul plastic fiind mereu completat de cel spiritual, iar relația dintre om și natură determină și legătura cu Dumnezeu.

Liliana POPA
9 septembrie 2023

Mawar MARZUKI

Mawar Marzuki —poet, writer, song lyricist and translator— is currently working as a lecturer in English Language at Institute of Teacher Training in Penang, Malaysia. She is one of the prominent bilingual writers in her country, writing in both English and Malay Language. Her work has been translated and published internationally and was recently conferred an Honorary Medal by The State Government of Penang, Malaysia for her work on literature and culture. She also received “The Light of Galata Appreciation Award 2020” by Istanbul Arts, Culture and Tourism Award. She was awarded Dr. of Literature during the 43rd. World Congress of Poets.

Tombola of fate

First, it's just the drizzles
then there're rains in bubbles
hitting the rooftops
and drubbing onto the parquet

The bubbles are nimble
trushing the bedroom doors
and spitting the venom
of death

Living, alive and dying
are just pieces of puzzles
akin to tombola
a game of chances
a game of fate

What is your chances
of not getting wet
when there're leaks
on your rooftops

Tombola soartei

La început, e doar burniță
apoi sunt plouă cu găleata
lovind acoperișurile
și frecând parchetul

Sprinteni sunt bulbucii
strigând în ușile dormitorului
și scuipând veninul
morții

Trăind, vii și murind
sunt doar piese de puzzle
asemănătoare tombolei
un joc al șanselor
un joc al soartei

Care sunt sansele tale
de a nu te uda
când apele se scurg
pe acoperișurile tale

I learn to plant flowers

I learn to plant flowers
when the blade of fate
separated me from those I loved
I learn to plant flowers
along the fence in the temple
of my heart
to protect it from dying

I like to pick some of the flowers
when it drizzles outside
and life feels so empty
that the hollow rhythm
echoing into my being

I love to imagine
the smell of roses in my mother's hair
as she serenaded me in the misty night
and embraced me from the fright

*'suriram-ram-ram ...suriram-ram-ram
suriram my sweet little love
oh suriram the one that i love
you smile like jasmine but you smell like a rose'*

Yes, I will trail along the the fence
and slowly move myself to a dance
to stop myself from falling down
and lay in a heap at my own feet

Învăţ să plantez flori

Învăţ să plantez flori
când lama sorţii
m'a separat de cei pe care i-am iubit
Învăţ să plantez flori
de-a lungul gardului la templu
din inima mea
pentru a'l proteja de moarte

Îmi place să culeg câteva dintre flori
Când afară burează
iar viaţa se simte atât de goală
încât golul ritmează
răsunând în fiinţa mea

Îmi place să îmi imaginez
mirosul de trandafiri din părul mamei
pe măsură ce mă liniştea în întunecata noapte
şi spaimile mi le îmbrăţişa

'suriram-ram-ram ...suriram-ram-ram
suriram dulcea mea mică iubire
oh suriram cel pe care îl iubesc
zâmbeşti ca iasomia, dar miroşi ca un trandafir”

Da, voi merge de-a lungul gardului
şi să mă mişc încet ca într'un dans
pentru-a mă opri să nu cad
şi să mă'ntind pe jos îngrămădită

Mapping age

it's definitely you in every morning mirror
none other but you
for we are not snakes
shedding skins and slipped out
to slither away
leaving scales and where our eyes were
not able to look into the mirror, anymore

our skin is the map
contour lines at the corner of our eyes
pigmentation, large pores
eyelids batting for vision not man or mission
smiles and sneers look alike

we try to chameleon with colours
the dilittante
frolicking from branches and leaves
praying for time to be stagnant
giving colours to life
rafting, swimming in the river so yellow
soaring the sky in the colour of air
fell into the blue sea that is always deep

Yes... our face in the morning mirror
is mapping time
remember

orbituary is not written by us.

Vârsta de cartografiere

cu siguranță ești tu în fiecare oglindă de dimineață
nimeni altul decât tu
căci nu suntem șerpi
vârsând pieile și alunecând afară
să ne strecurăm departe
lăsând solzi iar unde ne erau ochii
nemaifiind capabili să privească în oglindă

pielea noastră este o hartă
linii de contur în colțul ochilor noștri
pigmentare, pori mari
pleoapele clipind pentru-a pătrunde nu om sau misiune
zâmbetele și rânjetele aseamănându-se

încercăm să ne schimbăm culorile
amatorul
zbătându-se din ramuri și frunze
rugându-se ca timpul să stagneze
dând culori vieții
plutind, înotând în râul atât de galben
urcând cerul în culoarea aerului
și căzând în marea albastră care este mereu adâncă
Da... fața noastră în oglinda de dimineață
este un timp de cartografiere
tine minte

necrologul nu este scris de noi.

Poet on the steppes

The rock
a turtle with beaconing eyes
this naked wilderness of ancient soil
stood in arrogance
its wisdom is celestial body
its knowledge the soil underfoot
and the wind allures insecurities of a human –me!

did I hear the rustling of Genghiz Khan whiplash
cascading in the sands
or the Shaman whispering into my naked ears
the neigh of horses mounted by *kuu*
vivid winds caressing off the years
hinged
on branches of Saxala trees

*: o poetess your footprint on this primeval
land should not halt all the journeys not taken*

I bow to you
o the beaconing stone
for you show me
that a strong soul
could be
one silent strength

*Turtle Rock, Trelej National Park, Mongolia
Kuu: small boys*

Poet în stepă

Piatra

o broască testoasă cu ochi ce semnalizează
această sălbăticie golașă a pământului străvechi
stătea în aroganță
înțelepciunea sa fiind corpul ceresc
cunoasterea sa solul de sub picioare
iar vântul ademenește nesiguranța unui om – eu!

am auzit foșnetul lui Genghiz Khan
cascadă în nisipuri
sau Șamanul care îmi șoptește la urechile goale
necheatul cailor călariți de kuu¹³
vânturi vii care mângâie anii articulați
pe ramurile arborilor de Saxala¹⁴

: o poetesă amprența ta pe acest pământ primordial
nu ar trebui să oprească toate călătoriile nefăcute

mă înclin în fața ta
o piatră de semnalizare
căci tu îmi arăți
că ar putea fi un suflet puternic
o singură forță tăcută

Traducere în română de **Liviu PENDEFUNDA**

¹³ Băieței

¹⁴ Arborele de mătase (Albizia julibrissin)

Ashok CHAKRAVARTHY
THOLANA

Passion - compassion

The element of human 'love'
Inspires us to stand high above,
The element of humane 'identity'
Fortifies our strength and unity,
The element of 'equality'
Boosts us to stand for humanity,
The element of fighting for 'justice'
Erodes injustice without a truce,
The element of 'friendship'
Creates a firm and lasting
relationship,
The element of 'cooperation'
Implants a zeal for justified action.

Let us be passionate,
Let us be compassionate,
To lead a meaningful life,
To lead a righteous life,
That's worth a real living,
Worth, a true life's meaning.

In word, deed and thought

A stranger in own domain
Yet, spiritually I move on,
Absorbed in that spell totally,
Oh God, I seek your ally.
Is my heart not really yours?

In Your hands, I offer my life
Lest, I feel drowned in grief,
My custodian is You, yes,
In You, swells my life's bliss;
Because, You are always mine!

True love for the Lord, is it a sin?
In every heart beat, You remain,
For me, You are everything,
My life's bliss conferring string,
Yes! In word, deed and thought.

Liviu PENDEFUNDA

Enchantment at the star, Logostar

*I gathered at the springs, on my knees, of the star word.
I lifted up my soul, Lord, on Your path
You teach me the Truth to surprise as I could
Among the unseen and hidden things of Your wisdom,
Turn the Word-Logos to your enemies like the sun
May the spell that looked through my droopy eye perish
And all the trouble saved by the one who bewitched me.*

*Cunning is the unjust man to destroy me, You listen to me,
Lord, it is the voice of my prayer that flies among the stars.
Untie with live fire in the magic circle drawn between the oaks
with salt dust and ash filtered from a hearth.
I love and light the fire not with matches or candles
But like a clean charcoal from an unturned ember
In the night in which an owl sings since the evening without ceasing.*

*My star, You, Logostar, who bring my slavery
From seven valleys came, from seven mountains destined
To give cure and body and fact to this fire with baptized water.
Cold spring water under the word of the stars
White pear, green pear in longish and curmezish
Up and down the flame that never gets lost
Red and black to pretend, Logostar the light in the water
To stop my torment, to whisper in longing: Amen!*

*The vessel placed on the copper fire to sparkle white light
Placed in the doors and gates, at the windows holy water
To stop the ash from the live fire in its place is a strong obstacle
To destroy the clouds, pyramids, the root in the shadows
Neither in the dawn nor in the twilight from here should he pass
Dizziness, headaches or witchcraft
A seed of spark, blue fire, star fire.*

*Star, star, Logostar, at this moment let the stars stand,
For beyond the spell alone I will fight, my star
There a planet awaits what I may be
With the hazelnut stick to fulfill the dream of mothers and children
Now I sit, I look at you, my starry night,
and you talk to me about the bear, about the light, about the word
Sparkling I dance with you and listen to the Holy Spirit.*

*There will be charms of will to drive them away who wants them
I trust in the star - word and I repeat it under Logostar
New moon, full moon; i float in the dark sky
It doesn't matter who it is, whether it's a woman or a man
tell him that I didn't go to the abandoned well either
I will hide a baby bell hidden in a snakeskin
with a blind mouse sole and death songs
with horsetail broom in plaited mare's tail*

*Tell, Lord, You, the star that I have come, that was waiting for me
To feel me again, to soothe my mind, you will give me a body again
From a sleeping rabbit, through blue fire thrown
in a field without waves, without time out of nowhere you incarnated me
I gathered at the springs, on my knees, of the star word.
Seven thoughts, seven roads, Logostar from ford to ford,
All the lights come from below me and fall towards you in the universe.*

*My star, You, Logostar, who bring my slavery
But from the spell I am no longer dream and dance in one word;
I don't laugh anymore but I don't cry either; I couldn't go anymore.
Leave us as our Lord left us on earth.
With ambrosia and wine, in the cup to burn poison
Red and black to pretend, Logostar the light in the water
To stop my torment, to whisper in longing: Amen!*

Tamali NEOGI

When Leaves to Wipe her Tears

A grass flower, humiliated and subdued, finds in a tree glorious, extreme
sympathy for her.

Her uncertainties, her pains, lessened to a degree,
Is there any reason for the yellow dot to take this for love?
Yet she rejoices and dreams,

A swallow taking shelter at the feet of the Happy Prince, whose heart
melts,

The headwater wherefrom a golden poem begins to flow
Each image there, a sapphire,

Orange, red, purple, blue, engraving on stony hearts the saddest tales of
human suffering,

In language of tears, not inscrutable or irreducibly complex but
Immeasurably moving, such is the sparkling beauty of his words of love,
for one and all,

That the swallow forgetting her little interests, makes his causes her own.
The fragrance of the beautiful dream slowly melts into air,

The morning dew in sunshine, she wakes up

To know the cries of the poor hearts,

More deeply than before.

The differences, dissolved in love and dream, too prominent in harsh
universe,

Bending head the tree uses his leaves to wipe her tears.

Când se-apeacă lacrimile să le șteargă

O floare de iarbă, umilită și supusă, găsește într'un copac o simpatie
glorioasă, extremă pentru ea.

Iar incertitudinile și durerile într'o anumită măsură s'ar diminua,
Există vreun motiv pentru care un galben punct să ia aceasta drept iubire
când e trează?

Ci ea se bucură, visează,

O rândunică care se adăpostește

la picioarele Prințului Fericit, a cărui inimă se topește,

Izvorul de unde o poezie de aur începe să curgă

Fiecare ca un safir, imaginea'i în ceruri urcă

Portocalie, roșie, violetă ori albastră, pe inimi de piatră gravând
cele mai triste povești despre suferința umană,

În limbajul lacrimilor, nu dificil și nici neînțeleș de complex dar

Nemăsurat de emoționant, astfel e frumusețea strălucitoare

a cuvintelor sale de dragoste, pentru unul, pentru toți,

Că rândunica, uitând de neînsemnatele ei interese, într'ale lui se
scufundă.

Parfumul frumosului vis încet apoi în aer se topește,

Roua dimineții în soare, se trezește

Să cunoască al inimilor sărace țipăt,

Mai adânc decât.

Diferențele dizolvate în dragoste și vis, prea proeminente în durul
univers,

Capul aplecând, copacul frunzele le folosește lacrimile pentru a le șterge.

As Pebbles of Moonstones

I do often see slim, filmy beauties enjoying your grace, oh blissful rain!
Unlike to a lethal woman, a sensuous poet or a farmer, to every specie,
an experience different,
As lovers, if questioned, rarely match each other in appraisal of the
woman concerned.

Billion years old yet know not what magic covers you in new envelopes
every time you are sent.
If message from Heaven, can it be so that He is indifferent,
indiscriminate or unjust to all
who receive you not?
Or our sins that somewhere our eyes are to ache for this beauteous form
of unification;
Curse it is when our unholy intrigues and lovelessness all around are
matched with thy absence for
days, months or years.

Me, a coloured, fat woman of subcontinent,
How can I openly enjoy your bliss under the steady gaze of social praxis?
My wings are cut off by the demons of Culture.
Therefore when you come and every object on earth celebrates your wet
love,
When water is still dripping from every leaf,
Me, as an unholy creature go secretively to you, sacred lotus,
Your leaves, in our world,
With my tears as pebbles of moonstones on them, are as marginal as me.

Ca micile fragmente ale Pietrelor Lunii

Văd adesea frumuseți subțiri și peliculoase care se bucură de grația ta, o
ploaie fericită!
Spre deosebire de o femeie letală, un poet senzual sau un fermier, pentru
fiecare specie, o experiență diferită,
Ca iubiți, dacă sunt întrebați, rareori se potrivesc între ei în evaluarea
femeii respective.
Un miliard de ani, nu știi ce magie te acoperă în misiuni noi de fiecare
dată când te trimite.
Dacă mesajul din Cer, poate fi astfel încât El să fie indiferent firesc,
nediscriminatoriu sau nedrept față de toți cei
care nu te primesc?
Sau păcatele noastre că undeva ochii ne dor pentru această formă
frumoasă de unire;
Blestemat să fie atunci când intrigile jalnice și'n jur lipsa de iubire
cu absența ta zile, luni sau ani se potrivesc.
Eu, o femeie măslinie și grasă de pe subcontinent,
Cum să mă bucur de fericirea ta sub privirea constantă a socialului atât
de influent?
Ale mele aripi de demonii Culturii sunt tăiate.
Prin urmare, când vii și fiecare lucru de pe pământ sărbătorește iubirea
ta de'nmirosmate ape
Când ea din fiecare frunză se scurge pe pământ,
Eu, ca o impură creatură, în secret la tine-ajung, un lotus sfânt,
A tale frunze, în lumea noastră sunt,
Cu lacrimile mele mici fragmente pe ele cu pietre lunare,
la fel ca mine atât de marginale.

Traducere în română de **Liviu PENDEFUNDA**

C. Negruzzi

În „Istoria literaturii române”, G. Călinescu îl include pe C. Negruzzi în capitolul „Primii umoriști”, alături de Anton Pann și Cilibi Moise. C. Negruzzi, fin literat și cunoscător al mai multor limbi de circulație europeană, provine dintr-o familie de răzeși, având rădăcini care coboară până în secolul al XVII-lea la marele logofăt al Moldovei, Gavrilaş Neniu (1667), cum se poate citi în hrisovul lui Alexandru Vodă. Se poate ca numele de Negruț să se fi format de la o poreclă dată străbunicului său, Ianache Neniu (1740), ulterior devenită nume și italianizată, lucru care în acea perioadă se petrecea des ca urmare a influenței culturii renascentiste.

Epoca în care apare și evoluează autorul este caracterizată de profunde schimbări, de trecere de la regimul fanariot spre istoria modernă a României, parcurgând și etapa Regulamentelor Organice. Moldova ajunsesse la începutul secolului al XIX-lea obiect de dispută între Imperiul Țarist și Imperiul Habsburgic, datorită poziției sale strategice în sud-estul Europei. În prima jumătate a secolului al XIX-lea se traversează regimuri politice diverse: de la regimul fanariot (până la revoluția lui Tudor Vladimirescu) și cea regulamentară, aflată sub protectorat țarist (1828-1848), la republica ipotetică din anul 1848 și constituirea Principatelor Unite Române.

Din punct de vedere al culturii române această perioadă este de întemeiere a sa și de formare a literaturii naționale, de recunoaștere a originii latine a limbii și a romanității poporului, de înlocuire a alfabetului chirilic cu cel latin, de eliminare a expresiei slavone din ceremonialul religios și de generalizare a celui în limba maternă, de demonstrare a statorniciei, de evidențiere a trăsăturilor moral-nobile, precum răbdarea, dragostea de viață, respectul față de familie și de neam.

C. Negruzzi s-a născut în 1808 la Trifeștii-Vechi, lângă Iași. Părinții săi, Sofia și Dinu Negruț, au alcătuit o familie pentru o perioadă scurtă. La vârstă fragedă, rămâne fără mamă, fiind crescut de tatăl său care avea o situație materială bună. Într-o perioadă tulbură, în care limba română literară se păstra doar în scrierile cronicarilor, tatăl viitorului autor, Dinu Negruț, era un om instruit, inteligent, având pasiunea lecturii. Negruzzi învață

limba greacă cu dascălul Chiriac, iar franceza cu refugiatul politic Brancovitz, ambele în casa părintească. La vârsta de 13 ani, singur, doar cu ajutorul lucrării „Istoria pentru începuturile românilor din Dachia” de Petru Maior, deprinde cititul și scrisul în limba română cu caractere chirilice.

Manifestările violente ale eteriștilor din 1821-1822, în urma cărora tatăl său va înregistra eșecul arendării otcupului menzifului (întreprinderea poștelor), vor fi motivul refugierii familiei sale la Chișinău. Datoria provocată de eșecul arendării va atârna greu și va fi achitată abia în 1831. La Chișinău, în vara anului 1822, Negruzzi îl întâlnește pe poetul Aleksandr Sergheevici Pușkin care umbla însoțit de o jună înaltă, Calipso Polifroni, conform însemnărilor sale din Scrisoarea VII. „Puskin - scrie Negruzzi - mă iubea și găsea plăcere a-mi îndrepta greșelele ce făceam, vorbind cu el franțuzește. Câteodată ședea și ne asculta ore întregi pe mine și pe Calipso vorbind grecește; apoi începea a-mi recita deodată versuri de ale lui, pe care mi le traducea”. Din această prietenie cu Pușkin, Negruzzi se va alege cu învățarea limbii ruse și cu dezvoltarea gustului pentru literatură.

Perioada cuprinsă între 1821 și 1837, respectiv de la vârsta de 13 până la 29 de ani, este o perioadă de acumulare, de formare culturală, de exercițiu, când traduce din autori clasici, precum La Fontaine, Voltaire, Lesage, Marmontel, Mme de Genlis, Grecourt, D'Erbigny, Pesselier, D. Darvari. Având un puternic spirit de observație și analiză, cunoscând atât realitățile, cât și structura societății contemporane lui, va încerca să se elibereze de inerția conservatorismului și va fi creatorul speciei literare, nuvela istorică, pentru care va folosi scrierile înaintașilor săi, cronicarii. Așadar, îl putem considera pe C. Negruzzi ca primul scriitor modern din Moldova.

Paralel cu formarea literară, începând cu 1825 și până în 1835, Negruzzi a ocupat posturi de căminar, vistiernic sau diac, iar din 1845 devine membru în *Comisia privind mersul școalelor și pricinile neprogresului lor*. Tatăl său moare prematur în 1826, lăsând nerezolvată datoria uriașă din arendarea eșuată în 1821.

Anul 1835 este debutul lui Constantin Negruzzi în literatura din Țara Românească, moment care i se datorează lui Ion Heliade Rădulescu care îi aprecia gustul pentru dezvoltarea literaturii naționale, „care moartă în Moldova începuse a înflori la București”, mărturisește Negruzzi în Autobiografia sa. Implicarea sa în constituirea literaturii naționale își găsește împlinirea în perioada de maturizare, aferentă anilor 1837-1844, când colaborează la principalele reviste ale vremii (*Curierul de ambe sexe*, *Albina* și *Alăuta românească*, *Dacia literară*, *Foaie pentru minte, inimă și literatură*, *Propășire* etc). În aceste publicații apar traduceri din V. Hugo, cât și creații originale: „Cum am învățat românește”, „Aprodul Purice” (1837), nuvela sentimentală „Zoe”, schița turistică „Plimbare”, anecdota „Rețeta”, portretul „Un poet necunoscut”, schița „Calipso” etc.

Între 37 și 45 de ani aplecarea către scris este întreruptă, tot mai des, de activitatea politică pe care o începe ca deputat al județului Iași de partea aripii moderate din gruparea Conservatoare. Analiza sa critică asupra epocii continuă și prin articole precum *Despre ruinele și ruinările Moldaviei*.

Anul 1840 reprezintă un moment foarte important în viața și cariera lui C. Negruzzi. Devine primarul Iașului, dar și codirector al Teatrului Național împreună cu Kogălniceanu și Alecsandri, iar în primul număr al revistei *Dacia Literară* i se publică nuvela istorică, „Alexandru Lăpușneanu”. Din programul revistei *Dacia literară* trebuie menționate câteva aspecte la care a subscris și Negruzzi și care se regăsesc în articolul „Introducere”, scris de M. Kogălniceanu, întemeietorul revistei:

- combaterea imitației scriitorilor străini și a traducerilor mediocre;

- crearea unei literaturi de specific național: în locul imitării scriitorilor străini să se creeze literatura autohtonă, inspirată din istorie, natură și folclor. Istoria este privită ca model pentru contemporani, pentru a exprima idealul de eliberare și unitate națională. În acest sens, pentru a ilustra satiric realitățile sociale, lucrarea „Alexandru Lăpușneanu” face parte dintr-un întreg ciclu în proză, numit „Fragmente istorice”.

În 1857 publică volumul „Păcatele tinereților”, alcătuit din patru părți („Amintiri din junețe”, „Fragmente istorice”, „Neghină și Pălămidă”, „Negru pe Alb”), în care adună scrierile publicate anterior. Aceste lucrări se caracterizează prin diversitatea tematică, specii și formule literare, au caracter anticipativ asupra evoluției literaturii și sunt deschise spre modern. Astfel, în „Amintiri din junețe” se găsesc lucrările :

- „Cum am învățat românește”, (cu această povestire deschide literatura memorialistică relatând cu tâlc întâmplarea prin care un dascăl de la mănăstirea Socola, printre singurele din epocă unde se putea învăța românește, ținând cont de realitatea istorică a vremurilor sale, încearcă prin metode sumare să-l învețe gramatica limbii române, dar autorul, dând dovadă de istețime, îl întrece și chiar îl concediază.);

- „Zoe”, (nuvelă tipic romantică, cu iubiri focoase și perfide, abandonuri crude și dure, răzbunare, scrisoare de adio, sinucidere, coincidența la final când se întretaie un cortegiu funerar cu o paradă militară și epilogul cu sancțiunea divină, toate petrecându-se în Iașiul degradării morale);

- „O alergare de cai”, (caracterizează moravurile epocii cu ajutorul analizei psihologice; ceea ce rezultă se poate compara cu o litografie neagră de ținută umoristică, după cum spune George Călinescu.)

- „Tudorică”, (povestire care se apropie de literatura populară și care va precede lucrarea „Ivan Tubincă” a lui I. Creangă. Prin farmecul și ironia folosite dar și prin meticulozitatea detalierei amănuntelor, pare o alegorie a societății contemporane scrierii sale. Această povestire, apărută în 1844 în revista *Propășirea*, a contribuit la suspendarea revistei și la izolarea autorului la moșia sa).

În partea a doua a volumului intitulată „Fragmente istorice”, găsim povestiri și nuvele istorice inspirate din cronicile Moldovei, dintre care nuvela „Alexandru Lăpușneanu” este capodopera cu care Negruzzi a pus bazele literaturii istorice. Valoarea de noutate a nuvelei este enormă, aceasta deschizând seria scrierilor inspirate din trecut, de la nuvelele istorice ale lui Odobescu și până la romanul istoric sadovenian. Din perspectivă modernă, nuvela este o parabolă despre vină și pedeapsă, despre destin, despre urmările pe care le pot avea actele unui conducător, atunci când la baza lor stă dorința de dominare absolută. Prin caracterul general uman, nuvela „Alexandru Lăpușneanu” depășește limitele spațiului românesc și se înscrie în universalitate.

Autorul a scris „Alexandru Lăpușneanu”, folosind capitolul al patrulea din cronică lui Grigore Ureche. Ca inspirație istorică, nuvela se referă la cea de a doua domnie a lui A. Lăpușneanu, după uciderea lui Despot Vodă de către Ștefan Tomșa. Aflat în conflict cu boierii care nu-l doreau la tron, Lăpușneanu provoacă eliminarea acestora, dovedind multă cruzime și atrăgând asupra sa oprobiul public, inclusiv al soției care este atrasă în cursa ce i se întinde pentru otrăvirea lui. Lăpușneanu este avid de putere, lacom, perfid, urmărește cu orice preț propriul scop imoral, toate aceste trăsături făcând parte din portretul realizat cu eleganță de autor. Zugrăvirea portretului moral al personajelor create de Negruzzi va fi amprenta sa în toate scrierile sale. În această nuvelă, autorul introduce în literatura română personajul colectiv, ca parte componentă a acțiunii, dovedind o bogăție de informații și aptitudini reale în stăpânirea tehnicilor literare. În capitolul al patrulea al nuvelei, Negruzzi aduce în prim-plan autoritarismul domnitorului Lăpușneanu. Acesta este motivul neîncrederii cu care îi tratează voievodul pe boieri și pentru care îi acuză de trădare.

În partea a patra a volumului „Păcatele tinereților”, în ciclul numit „Negru pe Alb”, găsim „Scrisori la un prieten”, în care Costache Negruzzi introduce genul epistolar și adună 30 dintre foiletoanele sale risipite prin periodice timp de 25 de ani. Ca un ghid de atitudine „Scrisorile” alcătuiesc un cod de etică și morală necesar în toate epocile. Articolele sale, publicate ca foiletoane, au subiecte diverse constituind crâmpie de realitate, putând fi considerate ca primele reportaje literare. Astfel în „Plimbare” se evocă atmosfera orientală a târgurilor din Moldova. Bogăția naturii se opune sărăciei înecate

în praf. În „Catacombele Mănăstirii Neamțului” sunt evidențiate mănăstirea și mormintele martore ale istoriei. În „Pelerinagiu” este descrisă o călătorie pe malurile Trotușului, prin Târgu Ocna, Slănic până la Onești și este întâlnit arhimandritul Paisie Ocneanul, evocat ca bun ortodox. În „Ochire Retrospectivă” se face un rezumat al istoriei Moldovei, se amintesc figuri legendare, se analizează atitudinea lui Lăpușneanu.

Întâlnim în „Scrisori la un prieten” și atitudini polemice la adresa lui Ion Heliade Rădulescu asupra folosirii limbii române, dar și măiestria autorului în utilizarea corectă și cu eleganță a acesteia. Scrisorile lui Negruzzi conțin forme literare diverse, dintre care jurnalul de călătorie, scene de moravuri și fiziologii, dizertații științifice pe teme de istorie, religie, literatură, folclor, lingvistică, precum și analiza diferențelor dintre sat și oraș.

Atitudinea corectă și morală a lui Negruzzi se poate analiza și cu privire la forma limbii române. Astfel el pledează pentru valorificarea limbii vechilor cărți, a cărei expresivitate este de necontestat și mai ales a limbii „ce se aude în gura poporului”, pentru ortografierea fonetică a cuvintelor cu folosirea alfabetului latin. În 1833 este printre puținii susținători ai acestei idei (trecerea la grafia latină se va face abia în 1860). El critică eliminarea forțată a cuvintelor străine din limbă, precum cele ungro-turce-grece și slavone, dar nu este de acord nici cu românizarea cuvintelor nelatine.

Fiind un creator atent la spiritul moral și ușor ironic în compunerea lucrărilor sale, Negruzzi caută să amendeze păcatele întregii sale generații de întemeietori, cu inerentele ei erori, stângăcii, căutări de forme și structuri adecvate realității istorice și estetice, după cum afirma în „Mărturisenie”, articol apărut în *Foaie pentru minte, inimă și literatură*, nr. 30 din 1845. Prin prietenia arătată scriitorilor munteni, sprijină și Asociația literară care se înființase la București în 1847 și care va deveni, în 1866, Academia Română. Prin activitatea sa a fost unul dintre primii fondatori ai literaturii române despre care putem vorbi începând cu anul 1830.

C. Negruzzi va muri în seara zilei de 24 august 1868, fiind îngropat la moșia sa Trifeștii-Vechi. Narațiunile lui Negruzzi au fost apreciate de critica literară care i-a atribuit meritul de a fi fost în generația sa primul prozator artist și intelectual, anunțând pe Cezar Bolliac, N. Bălcescu, V. Alecsandri, Ion Ghica ș.a.

Mihai CIMPOI

Ispitele Cunoașterii

- Proza lui Liviu Pendefunda-

Romanele lui Liviu Pendefunda lansează un îndemn statornic la *Cunoaștere*, pe care a prezintă, în mod erudit, sub formă de Sisteme, Artefacte, reprezentări artistice, filozofice și pur științifice, învățături doctrinare și dogmatice (în sensul lui Blaga), practici de *inițiere* spirituală din diferite timpuri.

Suntem purtați, și datorită darului eseistic și epic cu care este înzestrat, prin zone luminoase, tenebroase sau umbroase reprezentând nu Universul, ci Multiversul cu întreaga lui construcție noubabelică de turnuri, ziduri, Arcane dominate de multidimensionalitate, pluriperspectivism, binaritate, dualitate și de o proiectivitate imaginară generalizată (printre care sunt trecute și cele suprealiste, futuriste, ludice, „nebunești”).

Ne pomenim ajunși într-o întreagă mreajă de cuvinte și formule magice, de tipul Abracadabrei, de cifre (o adevărată arhitectură numerologică), de coduri, simboluri ezoterice, de versete biblice, colaje geometrice, de litere ale unor alfabetice (ebraic, chinezesc), concepte, figuri alegorice din Kabala sau de nume ale elementelor din alchimie, de semne transfigurate în plante, lucruri, fenomene.

Eul-naratorul e cuprins de o adevărată frenezie demonică a Cunoașterii care e mai mult decât pasiune, venind din neatul interior și-l transformă, precum se autodenumește, în peronajul =cheie: *Nebunul*. E demonia căutării neistovite a sensurilor ascunse în Lumină, a ceea ce poate descifra, ghici, bănuși în Necunoscutul, Nevăzutul din jurul nostru sau de dincolo de noi, în natura umană și în legăturile ei cu Lumea, în microcosmos și macro-cosmos care au un „centru galactic al legăturii dintre lumi”, în „comunicarea Puterilor și Darurilor Datului Sfânt”.

Ca să orienteze cititorul, Liviu Pendefunda îi oferă adesea cheia înțelegerii: Sinele, bunăoară, este folosit pentru Conștiință și ultima verigă a arcurilor reflexe cerebrale, ego-ul pentru conștiință, statusul mental uman ca arc reflex intermediar și trup ca verigă între om și Natură. („Nu e ușor, precizează el, să te aventurezi în acțiunea unui roman de învățăminte și cunoaștere fără să fii un dascăl apropiat al celor care-l citești”).

Tot o cheie de descifrare hermeneutică i se oferă cititorului în cazul „*Tatălui nostru*”. Rugăciunea reprezintă cele șapte daruri ale Dreptului Sfânt (rostită ca atare de/sus): credința (*Sfințească-se numele tău*), speranța (*vie împărăția ta*), caritatea (*facă-se voia ta*), forța (*dă-ne nouă pâinea...*), justiția (*și iartă păcatele noastre*), prudența (*și nu ne lăsa pradă ispitei*), temperanța (*și ne ferește de cel rău*), iar precum în *cer așa și pe pământ* reprezintă sintagma lui Hermes Trismegistus, care semnifică dualitatea omului.

Corpusul de învățăminte din *Binecuvântarea Himerei* este denumit Tarot, a cărui istorie „este un mare puzzle” și care reprezintă un sistem sintetic simbolic sau logic de felul *Ars Magna* de Raymond Lully și al producțiilor similare din India și Egipt sau din Europa Evului Mediu, fiind legat și de misterele antice și inițierile egiptene. Autorul precizează că, deși originea este în uitare, iar scopul lor necunoscut, „nu există nicio îndoială că este cel mai complet cod al simbolismului ermetic pe care îl posedă civilizația noastră”.

Tarotul este o Carte constituită din mai multe Cărți, care, la rândul lor, oferă posibilitatea mai multor interpretări. Sub semnul acestei afirmații hermeneutice Autorul, îmbrăcând masca *Nebunului*, pornit demonic să caute noi unghiuri de abordare, se aventurează în noi experiențe individuale și în dezvăluirea unor revelații pe care i le produce cercetarea subconștientului (a celor șapte spirite ale abisului), a „roții destinului”, a arcanei timpului și spațiului, a Roții Vieții, a Cugetului cu întreg labirintul său, a „poveștilor din somn” (a viselor, viziunilor și sertarelor memoriei), celor șapte principii ale hermetismului (folosirea minții pentru a comunica cu Universul Mental, a „adâncimii inimii umane” (a energiei cosmice care permite unirea conștiinței umane cu un anumit tip de conștiință; a contopirii Eului cu Sanctuarul Celest (invocare roscruciană), a reorganizării lumii după un nou tipar, a misterelor eminesciene ale Lunii și Curcubeului, a astronomiei virtuale și teosofiei cosmice, a relației dintre artă și timp.

Tarotul nu se limitează la a fi un corpus de învățăminte, Autorul lui meditând și asupra celor ce se întâmplă satanic în Lumea de azi pornită pe căile Răului.

Preocupat în partea I de suportul teoretic, axat în partea II și partea II pe descrierea narativă (transcrierea de fapt) a propriilor, luminări în „adâncă întunecime a ființei”, înșesată de motto-uri din filozofi, scriitori, oameni de știință, evangheliști, teologi, romanul lui Liviu Pendefunda se citește cu mult interes. Este cu adevărat „un roman de cunoaștere și învățăminte”. Colofonul final ne spune că *Binecuvântarea Himerei* (Contact Internațional, Iași, 2021), e începută în gânduri din 2016, „când etalarea cărților nu asigurau decât zece ani de viață terestră autorului, textele s-au așezat, prinând contur după pelerinajul său divin realizat în purgatoriu, cu Mercur retrograd în conjuncție cu Venus” și ilustrată de lucrările autorului vernisate de Radu Negru, Francisc Bartok și Sabin Bălașa în cadrul expoziției Arcanelor Minore.

Metafora timpului în creuzetul vremii

Manifestă în eseu critic, prin care s-a făcut cunoscută în peisajul contemporaneității clujene, mai ales, scriitoarea Antonia Bodea a debutat în fapt prin poezie, cu volumul *Bunavestire*, apărut la Editura Eurograph în anul 2007. Așa cum am remarcat în comentariul făcut atunci, titlul aceluși volum exclamă bucuria reveriei, a uimirii în fața misterului relevat al existenței, temă lirică pivotantă în ciclurile care au urmat. Antonia Bodea trăiește clipa magică, identificată în poemul *Străluminare*, cu care se deschide volumul *Dinspre Nadir spre Zenit*, Editura Limes, 2022: „...mă-ndemn/ Dar în zadar!/ Agnostică./ Gnostică?!/ Gnostică!.../ Și, de-odată,/ Străluminată/ Ca pe-un ecran, o pată,/ apare toată/ într-un Semn!” .

Volum de autor, merit să sintetizeze esențele viziunii autoarei, *Dinspre Nadir spre Zenit* se structurează în două părți, ce au particularități semnificative.

Prima parte este intitulată explicit *Poeme din volumul Bunavestire*, iar partea a doua cuprinde poeme ale propriu-zisului volum *Dinspre Nadir spre Zenit*, de unde și titlul volumului de față. În esență, regăsim aici, surprinse discret, vârstele creației poetice a autoarei. Descoperim în noul volum o veritabilă identificare a momentelor senzației spre emoția sublimată metaforic, momente prin care autoarea își definește „pașii”, prin titluri sugestive ce fixează revelații de-a lungul experienței de viață. Se reconstituie astfel drumul de la momentul haric al copilăriei, aureolată de nimbul visării, spre adolescența, cu emoția iubirii primordiale, fixat în poemul *Adam și Eva*. Pătrundem astfel mai adânc în istoria cunoașterii poetice, precum în poemul *Armonie*, spre a cuceri *Cheița boltei* a ceea ce dezvăluie lumina: „Cheița boltei îndeamnă spre lumină/ Răsucită de-o îmbălsămată mână/ Așază-n broască aura credinței/ Alungă scrâșnetul – dușman – al neputinței!”

Mereu sub semnele întrebării, poeta caută identități în scurgerea timpului care să o înscrie în ciclurile existențiale intuite în timpul revolut, precum în poemul „Identitate”: „Cine eram...?/ Că cine sunt s-

a hotărât/ .../ Un spațiu decretat principiu/ dușmănos/ În coasta vremii își face adăpost”.

Este sigur că travaliul nașterii întru Metaforă cunoaște eforturi spre sublimare, rătăcind uneori prin „Vârste”, prin mărunțișul zgrunțuros al zilei, în zbateri între ticăloșie și speranță, prin timpul barbar spre aureola căutării: „Ești încăpățânat precum copilăria/ Ești temerar ca și maturitatea/ Ești înțelept/ și pricepi/ Că nu poți să iei adevărul în piept” (*Vârste*), sau precum în *Aforisme*: „Te zbați între ticăloșie și speranță/ Și uiți că zămislit cu har,/ Sub biciuirea timpului barbar/ Elanul căutării prinde viață”. Tot astfel „neliniști genuine” jefuiesc inocența vârstei: „Rătăcesc bolnav prin zădărnice/ Leacul lingorii nimeni nu-l știe” (*Cu însemnele originare*). Pe de altă parte, identificarea „steii zodiacale” (*Identitate*) se împotmolește în bătălia pentru înstăpânirea verbului poetic născut din strigătul primordial (*Limba*).

Trecând prin vârste, poeta are revelația intrării în Istorie, pulbere cosmică în zimții Timpului sub pașii vremii. Rătăcitor prin zodii, prins în ritmul „veșnicei pulsații”, unica șansă a omului rămâne seva verbului primar, prin care – nemuritor – Timpul mitic, sacru, rostitor și timpul poetic – îi aparțin. Uneori, obsesia căutării găsește răgaz în trăirea farmecului naturii, precum un balsam pe rana gândului, precum în poemele *Refugiu* sau *Altar*: „Clike de irizări în alb și viorii/ Țes arabescuri în palmele vremii/ Drapate în fald de verde-azuriu/ Își numără din stei, prin stânci, milenii”. O senzație a „pogorării” veșniciei în reflexele clipei, „Ca o împărtășanie spre izbăvire” aduce infinitul aproape, făcându-l accesibil: „Se-ncheagă tonuri calme în țării/ Acordurile muzicii de sferă/ Îngemănează psaltic bucurii/ Cu visurile traversând prin ere” (*Altar*). Oricum, dramatismul căutării îmbracă mereu veșminte în culori luminoase, hrănind speranța și chiar încrederea în împlinirea destinului uman, de „ființă gânditoare”, precum se descifrează în poemul *Esențe*: „Scrâșnetul pietrei cioplite/ Durerea facerii consfințite/ Seva verbului primar/ Curcubeul

purtător de har/ Sonuri înșurubate-n Eter/ Toate, pentru tine le cer/ Înaltului, nepătrunsului Cer”.

Făptură firavă, omului îi este hărăzită victoria asupra Timpului, îmblânzit în zodii, fixat în rostiri: „Înscrși în ritmul veșnicei pulsații/ Azvârle în Istorie prezentul/ Își decodează din Eter senzații/ Colonizând noetic universul” (*Geneză*). Esențializat în Cuvânt, înobilat prin substanțialitatea creatoare a acestuia, Omul are șansa înveșnicirii prin – Cuvântul – singura valoare neperisabilă a ființei umane (apud Cassian Maria Spiridon). Astfel, prin efortul descifrării vremii din rune, Omul se identifică prin Timp: „Binecuvântat prin timp/ Caută-i Cuvântului nimb/ Dăruiește-l cu înțeles/ Decodifică-i rostul în vers” (*Esențe*). Optimistă în fond, viziunea poetică exploatează valențe cosmice precum Timp, Culoare, Geometrie, Șoapte, Adieri, Luciri, Murmur, de unde i se zămislește Cerului ofrandă.

Neliniștile poetei par să caute răspunsuri în fețele cotidianului prin înțeleapta împăcare cu vremelnicia, a cărei stavilă poate deveni „făptuirea în timp și spațiu” înscrisă cosmicității. Astfel poemele cuprinse în partea a II-a a volumului, grupate în cicluri precum *Meditații*, *Despre țară și Diverse*. Ele construiesc un tablou vast, diversificat, încercând să surprindă subtil problematica existențială, condiționată și integrată naturii, istoriei, spiritualității, cosmicității în ansamblu. În poezii precum *Hieroglifă*, *De-a viața*, *Istorie și mit*, *Himeră*, *Poemul cunoașterii* sau *3 D*, Antonia Bodea evocă experiențe în care cotidianul și firescul țes pânza înfinității. La modul simbolic, în poemul *Hieroglifă* se asociază dimensiunea constructivă și în același ritm, distructivă a Timpului istoric, viziunii omului înverșunat în înțeleștarea cu Destinul, spre a se identifica în urnele propriei măreții și zădărnicii: „Hieroglifa nemuririi/ Stârnea voinței vrednicia/ În barba timpului trăirii/ Viclean râdea zădărnicia” (*Hieroglifă*). Adesea încercările cotidianului au deviat visul împlinirii spre imediat, deschizând perspectiva unui univers străin cenușiu, constrictiv, prin cenușii vis încrâncenat: „Ici-colo, oaze-n verde-azuriu/ Ca un respiro-n marșu-ncinerării/ Condamnă universul cenușiu/ Cu cer de piatră chipului frustrării” (*Cetatea*).

Omul, ca măsură a lucrurilor, își dăltuiește chipul în stâncă, pecetluindu-și înțelepciunea, smulgând liniștea genunii. Astfel se întâmplă în poemul *Sfinxul*, unde el devine sibilă măsurând clipa: „Măreață profilare peste creste/ Firesc în linia-i spectaculară: Omul măsura lucrurilor este – Șoptește sfânt în pacea vesperală” (*Sfinxul*). Ființă duală, el se înverșunează în înțeleștarea intitulată *De-a viața*: „Cu picioarele pe pământ/ Cu capul în nori/ Port ecoul unui cânt/ Simt cum zările mă dor” (*Poemul cunoașterii*). Adevărat „axis mundi”, el tinde să ia Cerul în stăpânire: „Sunt axis mundi și vă poftesc/ La ospățul din pomul ceresc”, dar „Șarpele dorințelor mi-a încolăcit trupul lunecos/ Eu mă proptesc în sus/ El mă trage în jos” (*Poemul cunoașterii*).

Misterul fiorului cosmic se resimte în matricea Firii, impregnată de nevoia unui vis al nemuririi:

„Descifrez în toate prezența divină/ Partea lor sacrală/ Partea mea de cer/ E ce ne unește, tainicul mister!/ Plămădit din taină, în matricea Firii/ Tot ce ne salvează: Visul nemuririi” (*Mister*).

În clipă, în gesturi, în susur, în grația ploii, în somnul sfios al lunii, în răsărit de soare, în al razelor vii curcubeie, poeta își statuează adorația naturii, așa ca în poemul *Închinare*: „Sfios pleacă chipul, înclină genunchiul spre glie/ Statuie cu brațe-nălțate în zări prăznuite”. În acorduri, prin sonuri, descoperim o aceeași vibrație, ce se desăvârșește în cântecul viorii, când Antonia Bodea evocă absolutul peste vremelnica suferință, precum în poemul *Vioara și în Perdono, perdono... perdono* (Caterina Casselli): „Povestea smulsă depărtării/ Înfiort șoptește clipei/ Despre neliniștea chemării/ Vremelnicii ori risipei” (*Vioară*). Smuls din milenare peșteri ale Istoriei, mușcând țărâna, visul zborului spre firmamentul luminii, niciodată atins, străluminează cifrul încercării. Zeități invocate, zidite în genunea propriei istorii, de la Cultură (Atena) și Iubire (Afrodita), la Măreție (Zeus) etc., toate sunt închipuiri ale propriului destin măreț. Ea așteaptă, magnifică, înalta clipei făptuire în veșnicie (*Mitologică*).

În alte poeme, Antonia Bodea măsoară dimensiunea desăvârșirii prin evocarea siluțelor sculpturale ale unor cetăți, născute parcă din solul țării, înfruntând secole drept probă a nemăsuratei forțe de creativitate umană: *Medievală* (despre cetatea Hunedoara), *Mărire Ție, Soare* (Cetatea Devei) etc. Alături, se conturează profiluri spirituale înscrise în Eternitate, față de care poeta își exprimă admirația proiectându-le pe fundalul țărâmului de basm al țării, drept o încununare providențială, precum M. Eminescu, simbol al spiritului românesc etc.

Suflul aceleiași spiritualități e regăsit în respirația Gliei, poeta imaginând însemnele reliefului împregnate de geniul cuetării într-o firească simbioză, prin respirația cosmicității, precum în inspirata însuflețire a plaiului românesc. Astfel, poemele *Pădurea-Gând* și *Oceanul-Gând*, într-o relație metatetică pecetluiește proteic uriașa zestre a Omului, minunata făptură cosmică. O calmă și profundă confesiune se înserează în poemul *România – Sculptură în Cuvânt*, unde Cerul se oglindește în fiecare clipă, în orice respirație. Poeta identifică spațiul mirific, dăruit prin Forța Destinului neamului românesc, înzestrat cu harul Poeziei, harul Cuvântului: „Românul s-a născut poet”.

În ansamblu, volumul *Dinspre Nadir spre Zenit* așază inspirația poetică sub semnele cosmicității barbiene, amintind de acel *Joc Secund* – oglindă sufletească a mirajului cosmic. O asemenea apropiere ideatică nu impietează cu nimic originalitatea imaginilor din poeziile purtând semnătura Antoniei Bodea, o creatoare prolifică, afirmată atât în registru liric, cât și ca autorizat critic literar. Iată o dualitate creatoare, ce dovedește că ambele registre o reprezintă, ele îmbogățindu-se reciproc.

Liliana POPA

Triplă lansare de carte în cetatea Tomisului

Scriitoarea și jurnalista Vasilica Mitrea, președinte al "Ligii Scriitorilor Dobrogeni", membru UZPR

Dacă pe Thales din Milet nu-l preocupau lucrurile, ci esența lor, pe scriitoarea Vasilica Mitrea o preocupă oamenii, spectacolul vieții, oamenii pe care îi cunoaște și asupra cărora se apleacă cu grijă și serenitate sintetizând scrierile, trăirile lor cu spiritul ei înalt și fin, născut nu din spuma mării ci din spuma spiritelor înalte. Înconjurată mereu adesea de scriitori Vasilica Mitache îi prezintă în volumul "Opere și autori" pe cei aleși de ea scriind despre creațiile lor, despre ei pornind de laiubire ! Dar atenționează din start că "este un element care poate aduce fericire sau tristețe... "Noi trăim prin iubire și pentru iubire, scrie Vasilica Mitrea, aducându-ne sintagma din vechime. Noi toți ne-am născut pentru a iubi".

„Iubirea este un sentiment complex, un element care îți poate aduce ori fericire, ori tristețe. Este un sentiment de dragoste față de o persoană, de afecțiune sau de admirație pentru cineva sau ceva. Nu se cere nimic în schimbul iubirii tale. Noi trăim pentru iubire și prin iubire. Pentru a iubi cu tărie, egoul nu mai are ce căuta în noi. Iubirea înseamnă dăruire totală, uitare de sine. Noi toți ne-am născut pentru a iubi. Nu există rațiune pentru a iubi. Iubești pentru că iubești. Iubirea nu cunoaște legi. Din iubire, Dumnezeu și-a jertfit pe unicul său Fiu. Așa îi facem loc și lui Dumnezeu în sufletul nostru" - "Moara lui Gelu".

Astfel pornește incursiunea în lumea autorilor cuprinși în florilegiul "Opere și autori", volumul I Gândurile-i înseilate între realități și efuziunile traseului temporar al aceleiași realități. Temporalitatea omului, fie el scriitor, artist, compozitor sau arhivar, imprevizibilă mereu, îl determină să creeze, să pătrundă în esența lucrurilor sau depășind domeniul vieții dar păstrându-și propriile interpretări.

Scriitoarea nu fuge departe pentru început, ci la Sulina, într-o tabără de creație literară "Oameni cu suflete frumoase". Descrierile succinte și documentate par ale unui reporter/scriitor, de la plajă și locuitorii Sulinei la Cimitirul ce adăpostește personaje celebre de-a lungul vremurilor: prințesa Ecaterina Moruzi, nepoata voievodului Moldovei Ioan Sturdza, născută la Constantinopol în 1836, cea care a avut inițiativa construirii unui teatru la Sulina...O altă legendă e cea a celor doi îndrăgostiți Margaret Ann Pringle și William Webster, care și-au găsit sfârșitul îmbrățișați.

Sinopsisul taberei îl aflăm și din ritualul de nuntă în care protagoniștii au fost chiar doi poeți Mioara Baciuc și Constantin Brandabur, mire și mireasă, ce aduce prospețimea și bucuria clipei. Dar cu ce încântare nuanțează naratoarea Vasilica Mitrea, cu ludicul său descriptiv, istorioare ce nu știi dacă sânt veridice, ficțiune, un vis sau o idee...

„Confesiunile Angelei” este un roman obiectiv, psihologic, grație diversificării metodelor de abordare: sociocritica, psihanaliza, semiotica, tematismul sau naratologie, este o fuziune între arta de gândi și arta de a scrie.

Dragostea, fericirea, împlinirea, neîmplinirea sunt discutabile, în carte se vorbește despre natura umană, chiar creatorii intrând în colimatorul autoarei, condiția scriitorului, discutabilă de către cititori, ce este, ce ar trebui să fie, ce așteaptă cititorul.

Scriitoarea Vasilica Mitrea este un bun narator, se distinge prin gradul de autenticitate, veridicitatea sau ficționalitatea, prin însemnările insolite și formularea proprie.

Romanul „Confesiunile Angelei” reprezintă nu numai destinul unei femei cu framântările ei, ci sunt aduse în prim plan și trăirile bărbaților,

egoismul dar și lasitatea lor, precum și muștrările de conștiință.

Îmbinarea textului jurnalistic cu cel literar a stârnit curiozitatea și aprecierea criticilor săi: „Pe Vasilica Mitrea, în volumul V al antologiei. Am fost martoră la procesul culegerii informațiilor sau la conceperea cărții, născută pe baza notițelor consemnate de la evenimentele culturale la care participa. Autoarea are seriozitatea de a marca în scris, sintetic, fiecare dintre aceste evenimente și, dacă ne gândim bine, este un cronicar al vremii noastre”, scria prof. univ. dr. Olga Duțu.

Primul său roman : „Știi că timpu-i colorat ?”, a apărut la Ed. Neliniști Metafizice, în anul 2007

A devenit apoi membră a Cenaclului literar „Mihail Sadoveanu”, de pe lângă Cercul Militar Constanța, activitatea sa literară deosebit de prolifică materializându-se în apariția unui număr de 21 volume, dintre care, exemplificam: romanele „Cândva... prietene”, 2008 și „Confesiunile Angelei”, 2009; Vremuri, oameni și... destine, Ed. Virom, Constanța 2010, eseuri; Antologie jurnalistică, vol. I –Ed.VIF, Constanța 2012, Antologie jurnalistică, vol. II – Ed. VIF, Constanța 2013; Basarabia, pământ străbun – Ed. NextBook, Constanța 2014 ; Antologie jurnalistică, vol.III – Ed. NextBook, Constanța 2014 ; Monografia comunei Borcea – Ed. NextBook, Constanța 2014 ; Antologie jurnalistică, vol.IV – Ed. Imperium, Constanța, 2015 ; Antologie jurnalistică, vol.VII, 2019

Albastru

Citind prima povestire a Olgăi Delia Mateescu, intitulată "Albastru" din volumul "O pasăre rară" am avut senzația că ascult un sonet de demult, cu plasticități metaforice dar mai ales vizuale: "Îi plăcea cum vin și pleacă anotimpurile, cu cererile lor, cu roadele lor, era o ființă una cu timpul, cu ploaia, zăpada sau arșița" urcând nu propileele antice, ci treptele altor scări de ele, anotimpurile, create.

Comparații lirice, ale iubitorului de frumos, apar firesc: "l-a întâmpinat alergând fericită ca un colibri către floare, lăsând parcă un aer albastrui în urmă".

Personajul principal are puteri magice își recapătă puterile în furtună.

" – De mică îmi plăcea să ies și să mă plimb pe furtună, pe ploaie! Între fulgere! – Îmi amintesc, ziceai că iei puteri noi! Nu este primejdios? – Nu. – Chiar îți place asta? – Da, chiar așa simt, **asa pot eu să fiu...**" așa pot eu să fiu, devine laitmotivul și motivarea apariției personajelor spuse unei judecăți condescendente a autoarei.

Ed.Anticus. România Divizată, vol. 2, Ed.Anticus, 2019 ; „Pelerinaj în țara sfântă”, editura Anticus, 2020 și „Opere și autori”, editura Anticus 2020.

În romanul „Cândva... prietene”, așa cum precizează prof. Güner Akmolla , autoarea „redă viața societății noastre în schimbarea spre nou și modern, spre BINE, călătorind cu oamenii, (...) cu fetele, cu prietenile, care trăiesc intens viața destăinuindu-se, sfătuindu-se, ocrotindu-se”.Romanul abundă de « sfaturi, povestiri pline de înțelepciune și pilde educative, mai ales ca idila copilărească ce a acoperit vârsta deplinei maturități, finalizându-se într-un mariaj ce învinge timpul și spațiul, era comunistă și era capitalistă, peste o Românie a tranziției și peste un oraș cu nume de istorie și legendă, Montevideo ».

Din anul 2020 este numită Președinta „Ligii Scriitorilor Dobrogeni”, preocupându-se cu responsabilitate și dăruire de obținerea statutului juridic al ligii, precum și de buna funcționare a acesteia.

Fondatoare și director al Revistei „Dobrogea culturală”, desfașoară o intensă activitate literară, cercetare, culegere, selectare a textelor ce urmează a fi tipărite în revistă, de atragere a personalităților marcante să publice în revistă, contribuind astfel la ridicarea stachetei acesteia, precum și la transmiterea către noua generație de scriitori, la un nivel superior, a tot ceea ce este mai valoros în cultura românească.

" Noaptea, într-adevăr, se porni o furtună cu fulgere mari și strălucitoare, fulgere multe, buchet, părea că cerul își toarnă imensitatea asupra pământului. Se făcuse un cerc de trăsnete undeva în vie, în jurul a ceva albastru care apărea sporadic parcă jucându-se cu luminile strălucitoare. Se ivea aproape, departe, la stânga, la dreapta urmată de liniile sclipitoare ale cerului. Dimineața, după ce potopul se oprise, se mai auzeau picurii de apă căzând de pe frunze, ca și cum o armată de gânganii s-ar fi pornit la atac"

O schiță de portret la început, ce capătă contur...

" Tu ești îngerul locului ăsta cu privirea ta albastră. Nici grinidina nu bate dacă ieși tu afară pe ploaie"

" În scânteierile care tremurau afară, ici și colo, părea că se ivește o siluetă translucidă învăluită în albastru, care asemeni unui foc viu, străbătea, parcă dansând, rândurile din livadă sau

din vie. – Este ea! Îmi spune ceva, șopti sora ei, mângâind pisica galbenă care torcea liniștită alături. – Aici este locul nostru. – Poftim? – Vrea să nu mai vindem. – Cine vrea? – Ea, îngerul albastru".

O povestire în care pe rând sînt expuse ca pe un eșafondaj personajele într-o tipologie dicotomică, încît te întrebii firesc dacă au existat sau dacă e ficțiune.

E scrisă cu o mare bucurie amestecată cu tristețicu sfială, cu smerenia albastră a fetei_femeie în rochița albastră.

Și chiar dacă există un ermetism al expresiei în dialoguri, fata în rochie albastră are un impact imediat. Olga face parte din acea categorie de spirite cu reflecții de filosof și moralist asupra destinului oamenilor dar atentă la frumusețea ideilor, ce știi și au exact sensul noțiunii folosite...

"PIESA SCOȚIANĂ"

Nimic mai firesc decît dialogul dintre un scriitor și un actor, interpretarea fiecăruia, ideile vin repede. Așa se întîmplă și în povestirea "Piesa scoțiană", unde întîlnirea sinopsisul unui volum ajunge subiectul, un joc cerebral..." – Nu. E... ceva ciudat, nu scap de unele personaje, mă obseda monologul cu Macbeth, acum mă obsedează asta. – De atunci ai felul ăsta de a vorbi, glasul ăsta care parcă nu e al tău. – De când? – De când repetai monologul ăla".

Dialogurile sînt pline de miez, de răstălmăciri:" – Bunico, tot ce am făcut nu contează, important devine ce nu am făcut. Nu am divorțat 15 ani crezînd că o căsătorie trebuie să dureze o viață. Nu am protestat aprig niciodată. Am avut și am încredere în oameni, deși aud comentarii acre din partea lor. Mi-am educat fiul ascunzându-i greutățile sau crizele prin care treceam, acum el fiind aproape un bărbat, foc de frumos, care, probabil că se va tot însura din cinci în cinci ani ca tatăl lui".

Apar situații aparent absurde legate de întîmplări de factură spirituală. Realitatea ficțiunii absoarbe realitatea imediată : " M-am oprit și am privit paginile din mîna lui Horia. Sub ochii mei, literele se mișcau ca niște furnici apoi se învîlmășeau din nou, alunecau pe foaia albă alcătuiind la întîmplare cuvine, apoi se roteau ca un roi de albine intrat în panică și, în cele din urmă, ca atrase de un magnet se buluciră încremenite în mijlocul paginii. Toate cuvintele dispăruseră, erau numai semne răzlețe. – Ce e asta? Număr de magie? am zis. – Nu. Nu. Nu înțelegi? Nu știi... tu crezi că eu... Nu știi! Literele s-au adunat ca un mușuroi, cele două pagini sunt albe, cu un miez înnegrit... Nu înțeleg! S-a pierdut tot ce am scris! Bine că nu am scris mai mult! Vezi, privește! S-a pierdut tot ce am scris! S-a pierdut!

Horia aruncă hîrțile, se așeză și, uluit, mă privi. Vera la fel. Tăceau și se uitau cu speranță la mine."

Sensurile existențiale se pierd devin de-a dreptul misterioase: "vocea ta modifică pagina, am șoptit uluit, apoi am rugat-o să recitească altceva în gând, apoi din nou cu voce tare. Nu-mi dau seama ce anume din vocea Verei făcea să se întîmple așa ceva. Ne priveam fără să mai încercăm vreo explicație. . La un moment dat am tăcut toți trei, apoi am luat hotă rîrea să nu mai alterăm vreo altă carte sau vreun manuscris. Eram nu numai nedumeriți dar aveam și impresia unei catastrofe iminente. Ei doi mă priveau ca și cum așteptau o minune din partea mea, să știu eu ce nu știau ei!"

Fascinanta poveste a cărții este menținută în aceeași formulă magică pînă la capăt:" cei care pleaseră de acolo ar fi trebuit să-mi lase o carte. – Da, e una ciudată rămasă aici, mi s-a spus, probabil scrisă cu un cod, ceva, am vrut să-l descifrăm, nu are nicio noimă! E un deșeu bun de aruncat la gunoi. Are niște pagini înnegrite pe mijloc cu fel de fel de litere. Poftim, o vreți dumneavoastră? – Da, mulțumesc. Ajuns acasă am deschis cartea și am găsit paginile anor male, era cartea stricată de Vera cu vocea aia ciudată.

Am vrut să scap de ea, am lăsat-o pe o bancă în parc dar vrut ceva a fugit după mine și mi-a adus-o".

Suspansul e perfect întreținut prin dialoguri dar plutește în aer și după lecturarea povestirii.....

HARFA ȘI RATELE

"Pentru mine, un munte este o lume. Are mister, lumi nișuri, cărări întortocheate sau hățșuri, copaci tineri sau bătrîni, ființe măiestre sau primejdioase, toate în cel mai pur aer cu adieri înmiresmate de florile muntelui sau de pătura frunzelor de pe pămînt sau din acoperișul coroanelor. Muntele are muzica lui, lumina lui, picturile lui mișcătoare. Da, la munte simt cum renasc... Nu este adevărat; nu renasc, iau forță, hrană, medicament... Am nevoie, oricine are nevoie! – Maria, cu romantismele ei! zise Bobo"

Înțelesuri subiective demult știute, interpretate se transformă în exerciții spirituale într-o discuție începută într-o zi de repetiții ce și-ar fi urmat rutina obișnuită.

"Ne vedem seara sau la repetiții dar nu vorbim despre sală sau despre partea tehnică, nu vorbim despre munte sau despre șoseaua care taie pădurea în două. Vorbim despre contract sau despre texte, despre trupă, dacă nu acapareză Bobo discuția, el are ce are cu guvernul, cu ministrul cutare, cu primarul, cu băncile... – Știi cu toții istoria strîmbă, toate neamurile de aici se trag din traci. Dacii aveau limba lor când au venit romanii, nu noi am luat latina de la ei, ei au... și..."

Discuția alunecă cu o detașare ce nu părăsește scena. Condiția actorului...

Căderea unui reflector îi trezește pe toți la realitate regăsindu-se în situația precară de a nu mai putea plăti un altul.

"Zeci de ani am trăit convinsă că am o chemare, că ceea ce facem la teatru are valoare, o seară în sală este ca o spovedanie pe care o faci divinului din tine. În ultimul timp parcă nu mai simt asta, e o goană grăbită către ceva care este din ce în ce mai departe. Mereu am văzut o apropiere între scenă și biserică, cântând în biserică am impresia că solul se ridică cu noi toți cei prezenți într-un aer pur ca de munte!"

Actrița care-și adăugase în CV cunoașterea interpretării și studiul harpei constată că aici nu are importanță: "și jucăm textul unei piese americane unde nu este nicio harfă! ?Ce dacă am studiat cândva și harfa înainte de a fi actriță... Am scris asta în CV, ca proasta! Iar acum toți mă tot tachinează! Harfa! – Ceva elitist, pentru una care salvează rațe! Aha! Poate mă „restructurează” și pe mine, din cauza asta vorbește despre biserici."

Dar intervine un episod semnificativ în care actrița harpistă se implică în trecerea străzii a

unui cîrd de rațe. Naratoarea transformă trecerea unei singure rațe filosofie a curajului sau virtuții la care evident, nu toți participăm. Bref, actrița ajunge în mijlocul străzii, lîngă rața ce dorea să treacă ...dincolo chemîndu-și suratele. Deznodămîntul nu e tragic dar filosofic. Dacă o rață poate să ajungă unde și-a propus și ceilalți ar putea, ar trebui să încerce...

"Dacă o pasăre poate rezolva o problemă, oare de ce noi, oamenii, nu putem? Asta am vrut să spun, din cauza asta povestesc "

"Dau să intru înăuntru să mă pregătesc de plecare și văd din nou rațele, adunate pe marginea opusă a drumului. Iar vor să treacă! Dar nu pot, este trafic. Cred că... Nu. Au plecat! Se duc din nou la râu. Ce bine că nu vor să traverseze, deja trec destule mașini. Nu înțeleg de ce nu rămân acolo, la apă. Poate ar fi bine să... Nu! În definitiv ce știu eu despre viața rațelor sau a electri cienilor... Ce știu eu despre sala în care jucăm? Ce știu eu despre restructurări și despre reflectoare... Eu... ". Pilduitoare povestirea dar cînd scrie Olga Delia Mateescu mî gîndesc că sigur e o legătură între arta de a gîndi, arta de a scrie și arta de a vorbi.

Daimonul marilor romantici

Duanțele Corinei Dașoveanu se coboară din cerul înalt și se oglindesc în adîncuri de mare, unduiesc pe linia orizontului se întîlnesc și hotărîsc ce albastru să ofere dimineața ochilor arzători, purificatori de albastru, arzători de freamăt lăuntric. Pentru că diminețile ei sînt altfel, fiecare clipă e altfel, fuziuni cu timpul și spațiul pe care îl parcurge vrăjtită, desvrăjindu-l, în universul ei de esențe.

Daimonul marilor romantici

Mereu atentă la fiecare replică, ascultă, ne ascultă cu zâmbet blînd pe mine, pe cei din jur.... Are în ochi o sclipire, o lumină jucăușă care te asigură de aprecierea sa dar care te și atenționează alteori condescendent..

Mi se pare plecată demult într-o aventură a spiritului său, neatinsă de realitatea imediată, trece cântînd peste toate, dornică să ajungă ACOLO, pas cu pas călcînd pe metafore vibrante și puternice, altfel se oprește undeva.

"chem o pasăre
și-mi șterg simplitul de ea... "

De fapt realitatea poetului e doar atît cît vrea să o cuprindă cu retina. Fără încărcătură emoțională versul rămîne o simplă frază.

*"strînge în buzunar resturile, străzile,
trotuarele umede șterge-le la ochi,
mătură etajele, închide claxoanele-n cuști,
alungă toate păsările spre sud.
înțelegi?*

a murit,

*a murit el, nordul și ce ți-a mai fost -
trezirea de dimineață, gustul cafelei,
asemănarea și umbra"*

*"era cea mai frumoasă din Țara de Zăpadă
prin ea treceau bărbații-n șir lung ca la
paradă*

*dar nu știa nici unul că arșița ei sfîntă
e un pumnal de gheață ce-n moartea lor
se-implîntă*

avea trei nuci de aur sub patul ei de onyx

și-un evantai de ceață-ncrustat cu ochi de
Phoenix
iar baldachinul negru sculptat de elfi
sperjuri
te îmbia cu vocea nescriselor scripturi"

Instinctul său artistic are o poeticitate generatoare de trăiri, de aduceri aminte, de emoții. Poeticitatea ei devine dedicată, convingătoare pe măsură ce îi citești poemele, există cineva căreia îi scrie mereu, neîntrerupt, doare ea știe unde și pînă unde, parcă își propune să scrie o epopee..Poezia sa are esență, consistență, mesaj puternic și atâtă încărcătură emoțională.Cred că e un mijlocitor între zei și oameni, între cer și pămînt. Cred că are emergența solară a poetului apolinic, dar are și curajul asumării și pe cel al cunoașterii.

"În timp ce-i deschideam
madrigale de ierni
la primul cer,

în fotografia
pe care încă nu am făcut-o,
el a dat drumul lunilor să alerge
ca niște iepe albastre, sălbatic
și partea lor nevăzută
cobora,
cobora
spre omătul meu
de femeie neviscolită."

Realitatea surprinsă în proză ne-a uimit la ultima ședință a cenclului Poeții cetății. Va fi un roman clasic, realist în care ea, scriitoarea, omniprezentă interpretează ubicuu întâmplări, creează personaje într-un grai oltenesc propriu. Lumea, spațiul, timpul alese de Corina Dașoveanu se manifestă prin interiorizarea fluxului amintirilor pornește din prezent și scrie ca și cum își amintește...

Pe noi ne-a cucerit de fiecare dată. Corina Dașoveanu va intra în Istoria literaturii române. Semnez și datez,

Liviu PENDEFUNDA

Solfegiile literaturii adevărate

Am lecturat și scris despre multe din volumele semnate de **Gheorghe Andrei Neagu**, poezie, roman, proză scurtă, am prefat, am comentat, prezentat și recenzat o parte din acestea remarcând cu entuziasm fiecare apariție. Poetul *Nunții Negre* rămâne în sufletul meu unul de top în literatură română, prozatorul s'a întrecut pe sine în câteva romane și acum... iată!, îmi zic, câteva solfegii... din poeme de largă respirație, e iarăși la haiku, adică de la romane ne oprim la prima dragoste din proză, un volum care îl lasă să dosească. Dar cât?

Mă decid. E *Solfegiu*, apărut în 2022 la editura SudIS, Iași. Îl recitesc și remarc, după gustul meu proze diferite, inegale ca întindere, dramatism, intensitate a narațiunii, psihologie a personajelor, autenticitate și amintiri strecurate în pagini savuroase ori searbede, chiar și experimental

dialogat din *Iuda misitul* sau narațiunea minunat condusă de autor din *Neliniște*, cu final care lasă cititorul să își aducă propria idee salvatoare.

Volumul adună paisprezece proze, fiecare meritând un comentariu, dar două dintre ele ți rămân la suflet în mod special. Le voi comenta pe rând, dându-le valoare de capodoperă ale prozei contemporane.

Într'adevăr, *În curtea casei mele* este o ilustrare a talentului scriitoricesc a lui Neagu, descrieri și dialog specifice autorului, amestecate cu un limbaj plin de regionalisme tipice încă celor din mediul rural și cu emoțiile declanșate de un moment nefericit întâmplat în grajd – un vițel fusese spintecat de copita unui cal. Descrierea atmosferei din curtea găinilor, plină de onomatopoe, câini lătrând și naratorul înotând prin glod și dejectele de la animale: oi, porci, vacă,

cal și găini, toate sub ploaia care nu încetează. *Câteva baligi, împrăștiate pe dușumeaua nnegrită a grajdului așteaptă lopata să le ridice. Aburi molcomi se ridică dine le către paiele din pod...* Remarc, nu fără invidie dar admirativ, bogăția de epitete, comparații, metafore atribuite viețuitoarelor din curtea casei. *Și răpăitul ploii se zbate pe acoperișul casei. Iau toporul să tai lemne. Lemnele ude de sub ciocani se despică mustind sub izbitura toporului. Sub streășina casei, rîme roșiatice ași strecoară trupul spre lumina zilei.*

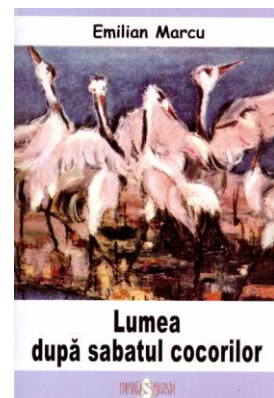
Intors de la oraș, naratorul încearcă să se integreze pentru scurta vizită în timpul care parcă a uitat să se schimbe într'o lume nouă. Treburile obișnuite: tăiatul unui pui pentru frigare, mulsul vacii, hrănitul porcului contrastează cu stelele care îl momesc spre un loc *de nimeni știut* unde să și realizeze speranțele.

Trenul îl așteaptă să îl ducă la devărata viață nouă, parcă dinainte adormind într'o *beție de gânduri*.

Accidentul se remarcă prin aprofundări psihologice și de asemeni, cum e la Neagu, prin situații complexe în localitatea în care, până atunci, nu se întâmpla nimic. Și în sufletul celor interesați doar de lumea lor îngustă chiar și cele mai tragice evenimente nu impresionează. Aceeași sintagmă, revenită în paginile autorului, se așază cu măiestrie în ajunul Bobotezei, când întârziată Ignatului se învrednicesc să taie porcul. Descrierea

atmosferei din curtea localnicului este, de această dată, remarcabilă. *Câteva găini ce scormoneau adeseori prin lăturile din teica porcului, susțineau cu înverșunare că apariția lui este o minune. Cocoșul, care ținea ocupate găinile, încerca să le conturbe...* Acțiunea șochează, când pe acest fundal patriarhal, o betonieră și o vidanță, pline amândouă cu produse specifice, se ciocnesc. *Circulația se întrerupse cu desăvârșire. Vântul ce pribegise fără de noimă la marginea orașului își înteeți deodată forța, bulucind miasmele către orașul ce se pregătea de culcare.* Încarcerări, șoferi gata să se înecă în amestecul de dejecte și beton. Un iz greu de suportat se extinde în toată comunitatea. Întâmplare e unică în literatura noastră și este descrisă cu aplomb. De această dată narațiunea este condusă de maestru într'un mod pe care îl poate aprecia cititorul obișnuit cu lectura unor astfel de proze.

Obișnuiți cu duhoarea mațelor porcului spintecat, nu deranja pe nimeni atmosfera infestată din afara curții. *Ce să căutați voi în rahatul lor?*, întreabă proprietarul porcului tăiat pe cei veniți să'l ajute. Importantă e doar lumea sa, gândindu-se la ce urma să facă din carnea lui. E o proză care definește talentul incontestabil al lui **Gheorghe Andrei Neagu**, și îmbie cititorul să'i caute în librării și alte volume pentru a se bucura de literatura adevărată.

Noi suntem făcuți din stofa din care sunt croite de Marele Arhitect, visele.

Mai mult ca sigur **Emilian Marcu** este un autor singular care nu și dezice faima de a avea un stil propriu, inimitabil și care depășește marii scriitori promovați excesiv în ciuda non valorii lor¹⁵. Ușurința cu care o lume majoritar incultă, datorită evitării învățării scrierii și lecturii unor lucrări neproductive dar aparent educative pe computerele de diverse forme și mărimi, o face prin teme facile și manipulative nu înseamnă decât tendința societății umane de

azi. Trilogia *Tobele mute, Tărâmul inocenților* și *Lumea după sabatul cocorilor* reprezintă o încununare a statuării autorului într'o lume diferită. Aceasta pare a fi o metaforă în sine, atemporală și chiar aspațială. Cine crede că s'a poziționat în trecut (ceea ce se poate repeta în viitor!) și în teritoriul îmghetat al Siberiei ori pe drumul mătășii, se înșeală. Ultimul volum apărut la editura Papirus Media se intitulează *Lumea după sabatul cocorilor*. Denumit după unii supereseu, volumul este un roman plin de fantezie și dramă pe toate planurile, pentru că, trebuie să adaug, există (tipic la Marcu) planuri bine

¹⁵ A se remarca faptul că nu dau nume, nu de teamă, ci din respect pentru că fiecare trebuie să aibă un loc al lui în literatură.

conturate, cu personaje trăind între mînăstiri-lagăre și libertatea apelor cerului, între o viață chinuită sub dogmă și liberul arbitru. Deși se consideră că Sașa Ilici, urmaș a lui Enoh, e un erou demn de urmat, altă cale mistică ce depășește miticul biblic, eu mă aplec asupra controversatei Siberia. Este o placă turnantă a întregului roman. Fugind de invazia furnicilor roșii pe o cămilă (!?) care o protejează când ajunge imuabilă în fundul unei peșteri, ea devine ispita care întărește credința dar și o comparație cu Statuia Sfântului. Dacă în spațiul presupus al zborului spre lumea îngerilor, nu știu dacă nu chiar decăzuți, care au creat acest cosmos, văzuți drept cocori, femeile mergeau mai tot timpul cu capul în pământ și cu basmale negre, grele de atâta negru, trase pe frunțile care cândva erau lumina sufletului lor. Siberia în peșteră era acoperită de o blană de urs. *Pielea femeii sclipea, umplând cu lumină rece peștera până în înalțuri.* Curios e faptul că peștera călugărilor de pe muntele înghețat este denumită viespar, pe când călătoria lui Sașa era în spațiul unde *mirosea a pace și a tăcere ... iar lui i se părea că nu mai este singur, cu gândurile lui, și că va ajunge, în curând, să descopere culcușul castorilor.*

Alternând scenele precum în teatru, autorul se roagă, dialogând cu Dumnezeu la propoz de visul pe care știe că acesta i-l trimisese *ca pe un porumbel care să îl ducă pe aripile lui spre tronul ceresc.* Teama și frustrările domină călugării în tropăitul miliardelor de furnici roșii asemenea unei bătăi de tobe reci, o *cavalcadă de sunete care zguduie cerul.* Și ascult fragmente de filosofie: *oare cele șase simțuri ale omului, cum ar fi pipăitul, senzația, pasiunea de a tebucura, nașterea, bătrânețea și moartea pot sugruma văzul? Eu văd cu ochiul sufletului încă din fragedă pruncie.* Deși, caracterizată drept erezie, sinceritatea călugărului continuă în adâncul minții: *cele opt daruri ale omului, vederea, judecata, acțiunea, viața, aplicațiunea, memoria și extazul mă fac mai sfânt dacă nu le folosesc?* Incursiunile unei analize psihologice reprezintă idei de caracterizare ale personajelor, complexe și simple totodată. Iată, alte gânduri reprezintă o confirmare a observațiilor mele: *sunt prins între fronturile furnicilor roșii, un front aproape invizibil cu care trebuie să lupt și frontul ghețurilor nesfârșite, iar colac peste pupăză este și femeia aceea care își spunea Siberia.* Ea venise între ghețuri pe o cămilă oarbă. Imobilă, ghemuită între blănuri spre a nu fi o ispită călugărilor care se flagelează și călătoresc în muntele înghețat peste care tronează statuia Sfântului, un pelerinaj în alb. *Alaiul călugărilor se topea tot mai mult printre tufani iar aburii gurilor călugărilor se înălțau către cer, amestecându-se cu zborul puilor de cocor ce încercau cu toată forța să*

deprindă sensul zborului. În rest totul era ca la facerea lumii. Ca un refren obsesiv, paragrafele secvențelor scenice revin și revin. Credința înseamnă, oare, o supunere față de invazia furnicilor roșii, pentru că *plecăitul cocorilor, acel zgomot ca o bătaie de tobe din satul-lagăr, se auzea în răstimpuri, tot mai sus, tot mai departe.*

Prima zi a săptămânii hotărâtă de cocori fusese cea a soarelui, iar ultima, sabbatul a acordat libertatea plecării spre a găsi blănurile râvnite de oameni. *A gândi înseamnă a calcula în cuvinte, și aici în pustiu cuvintele sunt atâta de rare, procesa Preasfinția Sa și telepatric în legătură cu Sașa Ilici gândea: sufletul este o lumină invizibilă iar lumina este un suflet invizibil.* Aceeași filosofie cuprinde ambele planuri în care se desfășoară acțiunea romanului, fiind între un portal izvorând viziuni: *deodată pădurea începu să se rotească, așa cum s'ar învârti o roată a timpului acolo în cer. O gaură imensă se deschise chiar lângă bradul cel ulgerat și limbile de foc se răsuceau ca o pasăre în zbor, adunând în zborul ei tot ce întâlnea în cale.* În imperiul furnicilor roșii călugării scriu tot ceea ce simt și se simt adeseori disperați, știind că *corpul este partea muritoare a Spiritului.*

Sunt multe personaje în ambele planuri care se devăluie cititorului căruia îi las această plăcere de a le descoperi în antizele create de viață pentru că *cine este pretutindeni nu este nicăieri, iar pelerinajul nostru în aceste ținuturi să nu se transforme în saturnalii nerușinate.* Adeseori poetul aduce versul care alunecă peste frunzele de mesteacăn, copacul a cărui coajă albă este asemeni pielii femeii ce și zice Siberia. Și mă întorc la femeie, axis mundi, cea care este protejată chiar și acunsă într'un vas mre de lut, rămas de la facerea clopotului, folosit mai târziu la păstrarea vinului. Sașa, considerat un ambasador al comunității în cerurile divine, nu este mai presus de cea care este beneficiara locașului de cult, deținând deja blănurile râvnite și supervizând însuși zborul simbolic.

Precum m'am obișnuit la Emilian Marcu, știtele simfoniei, în care gamele se întrepătrund, se frazează obsedant, idei, personaje, acțiuni care revin concertând la infinit, dodecafonice experimentat dar ambițios, cursiv adeseori, mai ales când șoaptele devin rugăciuni, bicele – un ritual păgân dăruit lui Dumnezeu sub privirile eternului feminin, Creatoarea cunoscându-ne soarta. Călugării, furnicile roșii, cocorii, femeile și stelele – istoria viitorului și deținerea profețiilor în comunitatea umană la frontierele mărilor, dincolo de Marea Trecere, iluminarea fiind singura evoluție posibilă prin accederea la o dimensiune superioară.

Arhiva cu emoții

Deși, în urmă cu opt ani, **Mihaela Botezatu** debutase cu un volum de proză scurtă, acum se prezintă în fața cititorilor cu o culegere de versuri¹⁶ priticocite din aceeași realitate, în care felul său de a ironiza și a se auto-flagela subtil domină versurile. Este o descărcare a sufletului încercat de clipele vieții: *Peste ruine înverzesc/ Noi bălării ce le maschează/ Și totul pare nefiresc,/ În mine sufletul necheză/ Dorind să rupă legătoarea// De orice gând prea limitat/ să își dea drumul din strânsoarea/ Acelui vis de nevisat. (Prea multă primăvară)*. Poemele sunt într-o succesiune de simțăminte induse de natură, experiențe (în general neplăcute) și învățăminte care apar drept pilde: *Era o primăvară doar în acte/ La fel ca'n unele iubiri./ Nici muguri, păsări și nici șoapte/ Nu o purtau în tresăriri.(Doar în acte); Despre bărbați, ce am mai zis/ Rămân un rău chiar necesar/ Cu ei te poți trezi în vis,/ Dar visul poate fi coșmar (Bilanț)...*

Într-o lume mereu schimbătoare, ale cărei metehne se dezvoltă precum ciupercile în poienile pline de flori atrăgătoare și încântător de parfumate, scriitoarea demonstrează cu prisosință o abilitate remarcabilă de a scrie versuri ale căror rime se succed precum o apă curgătoare ce încântă auzul: *Despre oameni, cer, cuvinte.../ Despre păsări, promisiuni.../ Despre cruce și morminte/ Despre lume și morminte (Timpul)*. Amintirile, cu menționarea copilăriei și personalitatea tatălui se strecoară în mintea cititorului, trezindu-i asemănări și chiar declanșând cu măiestrie emoții pertinente sentimentelor perene, *O fi de la bacoviana vreme./ Sau de la caragelianul dor,/ sau poate am îmbătrânit devreme/ Sau poate frica să nu mor...(Ora smnului cel dulce)*.

Vremile se schimbă, spune **Mihaela Botezatu** prin acest debut liric care o frământă: *În tine se mai naște o galaxie/ Nici ursul astăzi nu mai hibernează (Hibernare)*, demonstrând o jurnalistică a cărei spirit de observație în viața cotidiană remarcă că *a început sfârșitul lumii*. Doresc să felicit curajul destăinuirilor în format liric al autoarei, încheind cu un remarcabil poem: *Slăbite fără clorofilă/ Zac frunze moarte-mprăștiat,/ din colț în colț le plimbă vântul/ ca un tramvai ce-a deraiat.// Când zboară pare că dansează/ Sau că-s bolnave de ceva./ Copacii goi nu mai visează/ Decât la iarna ce-o urma...(Toamna la oraș)*.

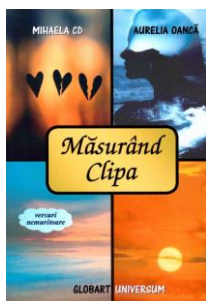

GlobalArt Montreal

Am primit un regal editorial – trei volume semnate de **Mihaela CD**: *Prin roua gândurilor*, *Îndumnezeire* și *Măsurând clipa*, ultimul împreună cu Aurelia Oancă. Dacă *Prin roua gândurilor* cuprinde eseuri, impresii, articole, recenzii și cronici literare publicate în reviste de limba română de pretutindeni, printre care *Poezii pentru sufletul meu* care apare trimestrial la Montreal prin grija domniei sale și a distinsului Johnny Ciatloș Deak, celelalte sunt culegeri de versuri „nemuritoare” remarcabile unui mare suflet.

Mă opresc acum la volumul de poezie și rugăciuni intitulat *Îndumnezeire*. Frumos ilustrată, acesta este dedicat iubirii divine, după cum și autoarea afirmă: *... Dincolo de tot și de toate avem un Dumnezeu care ne-a creat și care ne îngăduie să viețuim aici pe pământ cu un scop bine definit pentru a dăruia ceea ce avem mai frumos în suflet. Lecțiile vieții pe care le primim fiecare dintre noi au ca scop final îndumnezeirea și pregătirea pentru viața veșnică*. Cartea este structurată pe capitole de închinare, respectând momentele de adevăr cugetat întru psalmodierea propriului suflet. La **Mihaela CD** se-mbină *veșnicia cu credința (Viața trecătoare)* și *legea sorții nu ne iartă*. De aceea în catrene ticluite, ea ridică slavă Creatorului și Fiului, implorând viață și nu moarte, deși e pregătită pentru încheierea acestora. *Privește, Doamne, lacrima ce-mi cade (Privește, Doamne)* imploră poeta, nu numai pentru ameliorarea suferințelor sale ci și pentru întreaga lume. *Iubirea și credința sunt valori/ ce fac senin chiar dacă plouă (Împărăție)*, afirmă scriitoarea ca o concluzie asupra întregului volum ce se dorește o lectură plăcută pentru doritorii de suflet revelat și o invitație spre a păstra ceea ce strămoșii ne-au lăsat moștenire.

¹⁶ *Arhiva cu emoții*, editura Ninis, 2023

Blestemul asupra lui Spinoza

Baruch Spinoza (n. 24.11.1632 - d. 21.02.1677) a fost un renumit filozof **raționalist** și unul din reprezentanții **panteismului** în timpurile moderne, de origine *evreu*.

Raționalismul (de la „rațiune”) este o doctrină filozofică prin care se afirmă că (1) adevărul trebuie să fie determinat în virtutea forței *rațiunii* și nu pe baza credinței sau a dogmelor religioase și (2) *rațiunea* este sursa *întregii cunoașteri* umane.

Panteismul este o concepție filozofică **monistă** care identifică divinitatea cu întreaga *materie*, cu Universul, cu Natura și dizolvat în Natură, Dumnezeu fiind Natura (*Deus sive Natura*: Dumnezeu sau Natura).

Spinoza explica **monismul** prin aceea că există o singură substanță care este Dumnezeu, dar un Dumnezeu care este identic cu Natura și dizolvat în Natură.

Albert Einstein (n. 14 martie 1879 - d. 18 aprilie 1955) a uimit comunitatea științifică, filozofică și religioasă prin citatul: „Cred în acel **Dumnezeu al lui Spinoza**, care se manifestă prin armonia legilor Universului, nu într-unul care

se ocupă cu destinele și cu faptele omenirii.”

În anul 1656, când Spinoza avea 24 de ani, a fost alungat din sinagoga (evreilor) din Amsterdam.

Printre **cauzele excluderii** definitive a lui Spinoza din comunitatea religioasă a evreilor sunt de menționat: 1) considera că Dumnezeu este identic cu Natura (*Deus sive Natura*: Dumnezeu sau Natura), cu Universul; 2) respingea „persoana - Dumnezeu” precum cea biblică; 3) a afirmat deschis că el credea că Biblia este o sursă de învățături morale, dar nu de adevăr; 4) nega atât creaționismul cât și libertatea de acțiune a Creatorului; 5) necredința în nemurirea sufletului etc.

Când i s-a citit ordinul de excomunicare, luminile din sinagogă au fost stinse una după alta, simbolizând dispariția vieții spirituale a celui alungat, până când adunarea a rămas pe întuneric, iar credincioșii au simțit pe pielea lor întunericul din sufletul lui Spinoza, într-o lume fără Dumnezeu:

„Să fie blestemat ziua și noaptea,

când doarme și când este treaz, când se ridică și când se așează, când intră și când iese.

Dumnezeu să nu-l ierte niciodată și să nu-l recunoască!

Furia și supărarea Domnului să nu se stingă pentru acesta niciodată de aici încolo, să-l apese cu toate blestemele scrise în cartea Legii;

Fie ca numele lui să fie șters pentru totdeauna din această lume.

Locul lui veșnic să fie în Iad.

Nu trebuie să aveți nicio relație scrisă sau orală cu Spinoza.

Nu i se va face niciun serviciu și că nimeni să nu se apropie de el.

Nimeni să nu locuiască sub acoperișul său și nimeni să nu citească niciuna din scrierile sale.”

După acest episod, Spinoza nu a mai făcut parte din nicio comunitate religioasă.

Așa după cum se știe, și alte mari genii ale omenirii au fost condamnate, de exponenții unor religii, pentru gândirea lor considerată greșită (de către aceștia), dar care ulterior s-a dovedit ca fiind corectă, recunoscută chiar și de conducătorii bisericii religiei respective (care i-a condamnat), precum în cazul lui

Nicolaus Copernic, Giordano Bruno, Galileo Galilei etc.

Nicolaus Copernic (n. 1473 - d. 1543), de origine polonez, a fost condamnat drept eretic de Biserica Catolică. După 461 de ani preoții polonezi l-au declarat drept *erou* și a fost reînvmormântat, după ce rămășițele sale au stat într-un mormânt nemarcat.

Giordano Bruno (n. 1548 - d. 1600) a fost condamnat și **ars pe rug** la 17 februarie 1600 de Inchiziție pentru concepția sa panteistă și pentru convingerea asupra infinității universului, idei considerate eretice. Numele lui a devenit sinonim cu cel de **victimă a obscurantismului**. La patru sute de ani după executarea sa, Biserica Catolică, prin glasul Papei Ioan Paul al II-lea, și-a exprimat „*profunda durere*” pentru *eroarea* comisă prin condamnarea sa la moarte. Giordano Bruno,

înainte de a fi ars pe rug: **„Pe mine mă puteți arde, dar adevărul spuselor mele nu-l puteți distruge. Secolele viitoare mă vor înțelege și mă vor prețui!”**

Galileo Galilei (n. 1564 – d. 1642) a scăpat în extremis de arderea pe rug, însă a fost condamnat, în 1632, la închisoare la domiciliu până la finele vieții, pentru îndrăzneala de a prezenta realitățile sistemului *heliocentric*. Galileo a fost *reabilitat* abia la 31 octombrie 1992, la aproape 350 de ani de la moartea sa, de către Papa Ioan Paul al II-lea.

Aceste genii au rămas, pentru eternitate, în tezaurul omenirii, tot așa cum pentru eternitate au rămas în iadul obscurantismului și al fanatismelor religioase cei care i-au condamnat, cu o pată neagră rămânând și religiile respective.

Mai multe genii, care au contribuit enorm la progresul omenirii, au fost condamnate nu de Divinitate, ci de niște fanatici religioși, unii criminali, care, din nefericire, aparțineau unor religii.

Atât o religia politică, cât și un stat religios, sânt niște structuri monstruoase, până la a fi criminale prin obscurantism și prin fanatisme religioase.

„Cele mai groaznice și cele mai crude crime pe care istoria le-a înregistrat au fost comise sub adăpostul religiei sau al altor motive la fel de «nobile».” (Mahatma Gandhi).

Bibliografie

Karen Armstrong, Istoria lui Dumnezeu, Editura NEMIRA, pg. 361 - 363
[https://koaha.org/wiki/Baruch Spinoza](https://koaha.org/wiki/Baruch_Spinoza)

in memoria

Carmen Veronica Steiciuc

(25 octombrie 1968 – 1 noiembrie 2021)

Au trecut doi ani și Carmen Veronica Steiciuc ar fi împlinit 55 de ani. Inimoasă și plină de viață a fost o minunată prietenă pentru o lume care, invidiind-o, o jelește pentru o carieră strălucită. Și-a dedicat cariera oamenilor și comunității.

Poetă, publicistă, teatrologă, organizatoare de festivaluri literare și teatrale, manager de teatru, Carmen a fost un valoros om de cultură al Bucovinei. Personalitatea sa a fost construită și pe marginea unor valențe mai puțin cunoscute, dar la fel de importante: a fost deopotrivă inginer, sociolog, asistent social, ghid autorizat, manager de proiecte, artist fotograf și recitator.

După datele biografice publicate din 2021 până în prezent, am aflat că acțiunile sale culturale însumează 56 de proiecte de asistență socială derulate între 1990-1997 în colaborare cu Christian Children's Fund of Canada; 2 proiecte culturale transfrontaliere România-Ucraina; 106 proiecte literare (pentru 38 de proiecte fiind director și pentru alte 68 de proiecte, coordonator/partener/membru al juriului); 31 de proiecte editoriale (8 ca autor, unul co-autor și 23 ca redactor de carte), toate aceste cărți publicate în perioada 1995 – 2019. A fost director artistic al proiectului Suceava - Capitală Culturală Europeană, derulat în septembrie-decembrie 2015 precum și director/coordonator a peste 460 evenimente teatrale și turnee cu spectacole montate după piese semnate de dramaturgi sau regizori români sau străini.

În calitate de director general și apoi manager, a construit cea mai importantă instituție de spectacole a județului Suceava - Teatrul Municipal „Matei Vișniec” Suceava – și a semnat, între 2016 și 2021, intrarea în producție a 19 spectacole pentru scenă, 3 spectacole lectură și a 5 spectacole pentru spații

neconvenționale. Deci, a visat la înființarea unui teatru la Suceava și a reușit. Întreaga sa viață a fost practic încununată cu acest proiect de suflet, de care a fost mândră și pe care l-a iubit căci i-a adus multă bucurie. Am participat ca editură și revistă culturală la multe dintre aceste proiecte, mândrindu-ne că am fost parteneri și ne-am simțit onorați în această calitate. Ea este de asemenea inițiatoarea și creatoarea „Zilelor Matei Vișniec” încă din 2013, care au devenit ulterior un amplu festival internațional de teatru care are loc anual la Suceava.

Carmen Veronica Steiciuc și-a făcut debutul publicistic în anul 1988, în „Pagini Bucovinene” nr. 7, (poeme). A colaborat de-a lungul anilor cu publicații precum *Romanian Civilization* no. 2, 1993, *Romanian Cultural Foundation*, Iași; (poeme) ROET, Drenthe, Hollande, 2000; (traduceri – cartea „Noiembrie la Drenthe”-Belcozar) Familia, Vatra, Tribuna, Ateneu, Flacăra, Luceafărul, Caiete botoșănene, Pagini bucovinene, Bucovina Literara, Contact internațional, Zona literară, Ethos, Septentrion, Zburătorul, Cuvântul Libertății, Orizont, Arboreasa, Crai Nou, Origini-Romanian Roots, Caietele internaționale de poezie /Cahiers internationaux de poésie, Di nuovo insieme – RO.AS.IT, In Memoriam, Dacia Literară etc.

Membră a Uniunii Scriitorilor din România, a fost redactor șef al revistei „*Bucovina Literară*”, președinte al Societății Scriitorilor Bucovineni, din care cu mândrie a stăruit să facă parte și Julieta

Carmen Pendefunda, a fost membră a Societății Internaționale a Poeților din Washington D.C. – SUA, a Asociației Internaționale a Scriitorilor și Oamenilor de Artă Români LITERART XXI din New York, a Ordinului Poeților Mantelați din cadrul Asociației Poesia Attiva – Unicorno, Torino, Italia, a Asociației Italianilor din România etc.

Poate ar fi de interes să spunem cât mai mult despre omul extraordinar care era, fiind prezentă mereu în prima linie a exprimării sufletului prin poezie. Dar nu această valoare, sau nu numai, ci acea noblețe spirituală care impunea a determinat lumea literară să îi acorde peste 50 de premii la concursuri naționale și internaționale de poezie. În iunie 2009 a fost rezident literar la Vila scriitoarei Marguerite Yourcenar, Centrul departamental de rezidență a scriitorilor europeni din Saint-Jans-Cappel, Departamentul de Nord, Franța, în urma unui concurs desfășurat la Paris în 2008. În martie 2014 a primit rezidența artistică oferită de La Napoule Art Foundation la Chateau de la Napoule, Mandelieu, Franța, în urma unui concurs desfășurat în Statele Unite ale Americii în noiembrie 2013. Munca ei nu poate fi cuantificată, dar trebuie amintite unele mărețe proiecte editoriale: *Culoarea neprevăzută a orei*, Centrul de Studii Românești, Iași, 1995; *The essence of a dream*, Editura Cuvântul Nostru, Suceava, 2003; *Poeme de religii diferite*, Editura Augusta, Timișoara, 2004; *Cu o pereche de aripi noi*, Editura Augusta, Timișoara, 2005; *Cu o pereche de aripi noi / Avec une paire d'ailes nouvelles*, ediție bilingvă româno – franceză, traducere Florina Liliana Mihalovici, Editura Augusta, Timișoara, 2008; *Vitrina cu dimineți circulare / La vitrine aux matins circulaires*, ediție bilingvă româno-franceză, traducere Florina Liliana Mihalovici, Editura Paralela 45, Pitești, 2010; *Incertitudini în formă de aripă*, Colecția Opera Omnia, Editura TipoMoldova, Iași, 2011; *Iahtul cu prieteni imaginari*, Editura Tracus Arte, București, 2019 și unele în care a fost co-autor: *Antologia Sol omnibus lucet*, Editura Lidana, 2012,

Fiind redactor de carte la: „*San Giorgio e il Drago*”- ediție bilingvă (româno-italiană), editată de RO.AS.IT., 2006. „*Poeți olandezi contemporani*”- antologie bilingvă (româno-olandeză), editată de Centrul Culturii Tradiționale Suceava, 2006; „*Caiete Udeștene*”- editate de Centrul Culturii Tradiționale Suceava, 2006, 2007,2008; „*Caiete Mălinene*” – editate de Centrul Culturii Tradiționale Suceava, 2007, 2008; „*Lumea Carpatică*”- revistă de cultură și civilizație tradițională (număr comemorativ S. Fl. Marian), editată de Centrul Culturii Tradiționale Suceava, 2007; „*Caiete Udeștene*” – editate de Centrul Cultural Bucovina Suceava, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013. 2014, 2015; „*Caiete Mălinene*” – editate de Centrul Cultural Bucovina Suceava, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014; „*Tineri autori la porțile dramaturgiei*” – editura Charmides 2015 – antologia cuprinzând cele mai frumoase zece texte din prima ediție a *Concursului național de dramaturgie „Matei Vișniec”*.

În anii care trec, Carmen Veronica Steiciuc rămâne o personalitate vie pentru familie și prieteni, marea sa dragoste. *Teatrul Municipal Matei Vișniec Suceava* fiind permanent o amintire înscrisă cu dedicație pentru eternitate. Plecarea ei atât de neașteptată și de nedreaptă lăsând o moștenire a cărei continuitate este o mândrie.

O nadă celestă

Încerc să deslușesc rostul alăturării acestui Prolog poemelor din această carte.* "Rostul" e probabil imprecis spus. S-ar putea foarte bine să nu existe un rost propriu zis. Un sens însă, îmi e limpede că există.

Puternic livrescă această alcătuire trimite la multe spuneri esențiale, parte din ele sunt bază, anume trimiterile la "Noul testament".

Autorul ne avertizează că Prologul reprezintă un fragment din "**Binecuvântarea Himerei**", roman, Editura Contact Internațional, Iași, 2021.

Îmi pun iute întrebarea, oare nu aş avea nevoie să citesc întâi romanul, înainte de-a citi poemele "pregătite" de textul *Prologului* dar curiozitatea stârnită e mai puternică. Aşadar o iau cumva îndărăt şi încep (nepermis, cred) cu deznodământul sau ceea ce s-ar numi concluzia: "*Măreţul scop al şcolilor iniţiatice din toate timpurile a fost să dezvăluie funcţionalităţile legăturii omului material de cel spiritual, adică omul intelectual capabil să înţeleagă arcurile reflexe prin care se întrepătrunde între spirit, suflet şi trup cu noosul cosmic şi cu Arhitectul. Cel care aspiră la cunoştinţe elevate trebuie să acceadă la cunoaşterea căilor prin care să ajungă la planurile pe care şi le doreşte.*"

Iniţiativă el însuşi dar profund paradoxal, textul *Prologului* te cucereşte înşelător prin aburul lui poetic.

Un fel de odă, o cantată imnică porneşte evocând un poem (evident neştiut de noi) de Jacopo Sannazaro în 1502. Neapolitanul care se pare l-a influenţat pe autor, dacă ar fi să amintim doar titlul operei sale majore, **Arcadia**. Apoi este amintit Sir Philip Sidney, poetul englez cu viaţă scurtă (1554-1586) de epocă Elizabethană (plus o referinţă total deconcertantă: "se întoarce în vremile din care am apărut şi eu.")

Arcadia este mereu prezentă, salturi de sute de ani din Renaştere spre nu ştim unde. "*Countess of Pembroke's Arcadia, scrisă de el, distrage cititorilor atenţia de la timpul pe care 'l trăiesc.*"

Şi dacă aceasta e cheia lecturii, strecurată înşelător prin doar două citate? Atmosfera devine tot mai densă, mai patetică, mai ciudat magnetică: "*Nu vezi cum totul conspiră împreună pentru a face acest loc o locuinţă celestă? Nu vezi iarba, modul în care culoarea se transformă în smaralde?!*"

Aerul poetic se întrepătrunde cu cel iniţiativ. E ca o nadă celestă, o capcană parcă înşelătoare menită să ne ameţească precum somnoroasa din basmele vechi. Iată-ne aşadar confrunţaţi cu înţelepciunea tăbliţelor care stau "înscrise în aer cu raze." Cele care ar trebui citite "de o sută de ori." Ele ar deschide căile înţelepciunii. Dar numai pentru cei care "*deţin Lumina în interiorul lor.*"

Destăinuirea traseului iniţiativ ia forma unei naraţiuni, experienţa transcendeţei este obscură, nouă, cititorilor, ne plimbă prin istoria străveche şi veche a lumii până când ajunge la simpla spunere: "Am descoperit lumea primordială."

Finalul *Prologului*, mai explicit, ar trebui să ne slujească drept trambulină către poemele care urmează: "*Măreţul scop al şcolilor iniţiatice din toate timpurile a fost să dezvăluie funcţionalităţile legăturii omului material de cel spiritual, adică omul intelectual capabil să înţeleagă arcurile reflexe prin care se întrepătrunde între spirit, suflet şi trup cu noosul cosmic şi Arhitectul. Cel care aspiră la cunoştinţe elevate trebuie să acceadă la cunoaşterea căilor prin care să ajungă la planurile pe care şi le doreşte.*"

Sunt poeziile care urmează, parte din aceste căi? Lectura lor s-ar putea să presupună

mai multe niveluri dar, pentru a ne apropia de ele, eu le-am citit în registrul poeticesc.

Și totuși, tentația multiplei decodări persită: "Acesta este magicul pentaclu / al celor care-n vis străbat/ tărâmurii pline de mister și gând/ prin solzi și pene-nveșmântat/ magul către-ucenicii din cenaclu."

Sunt poezii recente dacă ținem cont de notația grijulie din final, dintr-un an trecut cu încercările lui, plasate într-un spațiu geografic anume dar cu valențe simbolice : "Răsărit de Marte după/ Lună plină 'n Miroslava/ Cu Jupiter în frunte și pe/ stângul umăr Saturn/ Mă 'ntreb ce pot în astă lume/ în cântec de final s' adun / și 'ncetinesc pe drumuri graba/ în dorul de nespun de care mă feresc/ lângă iubirea ta să'l spun".

Poezia are grație, are mister și eleganță, o subtilitate a creării de aură, o vocație incântătoare și un acces la senzori mărețe. E un amestec indicibil între înălțare, vocația ei, apetitul pentru mister și luminozitatea sentimentului. Ai zice că după căutări îndelungi, poate absconse, poate disimulate, se ajunge la "soluția" vieții și a accesului la Lumină cu majusculă. Căci "Noi punțile secrete vom mai trece " spune poetul care în "Lumea strugurilor vii", cheamă : "Într'o zi/ vei veni și tu// în lumea strugurilor vii/ plângând țărâna/ fără de 'nțeles/ a amintirilor și nu / și nu vei ști / de ce din astă lume/ te-am ales."

Ritmul interior, prețioasele rostogoliri de sunete, creează poemul conferindu-i mereu o eleganță studiată, o noblețe anume de parcă un mare maestru ar oficia într-un slaon cu rezonanțe și reverberații, într-un decor minuțios și documentat gândit, ales.

Lumea secolului nostru, a anului trecut mai exact, cu toate ale ei, se topește în eleganța secolelor, se disimulează după draperii grele, catifelate de imagini în care se oficiază în lumină și în marele decor al frumuseții lumii "Mi-e dor de simpla oră/ a lumii apucate/ la răsărit s'adoarmă;"(Lumea strugurilor vii).

René Descartes, Voltaire, Newton, Benjamin Franklin, Goethe sau însuși magicianul Mozart, revendicați de la aceeași rădăcină inițiatică, nu, nu sunt evocați dar sugestia din lumea lor veți găsi peste tot în aceste poeme. Fidel sieși, cel din amplul poem Ierusalimi, Liviu Pendefunda adaugă aceste poeme din "Avatar în Cioc de Barză", deconcertându-ne și emoționându-ne, deopotrivă.

Îndemnurile subsumate, ample și profunde pot ajunge la noi ca niște înghiontiri binevenite care să ne trimită către citire, lectură, înțelegere și aprofundare a tăblițelor primordiale sau, poate mai la îndemână, ca simplă satisfacție poetică, cea a unor note lirice de puritate diamantină.

*Liviu Pendefunda- *Avatar în Cioc de barză*, ediție în română, din "Colecția Călătorilor Astrali 41, Editura Contact International2023.

Senses of Jacob Isaac's Enigmas

Poet of visions and visionary of verses anchored in reality, Jacob Isaac dedicates his book entitled *Sense of Enigma*, published at Media House Delhi in 2012, to God, who ignites his insight and tracks his life way. We study the stellar remains to know the cosmic history, we analyze the reverberations of the billions of years that transformed the chaos into today's cosmos. The atoms sprung from the primordial matter, the prime matter condensed again into the planetary elements realizing the microcosm in every corner of the universe. The vast universe is unimaginable, but poetic metaphor can conceive its concentration in a metaphor. Our humble power of understanding cannot even go beyond the times when life appeared on earth. Throughout the volume I see an understanding of the author with his own self, giving a hidden message to a superficial reading. The connection with divinity is occult and not accessible to everyone. The hidden harmony of nature still helps us today to navigate through well-defined stages between birth and death. The archetypal creations of the human psyche merged with the development of the structure and functions of the human brain. Metaphors were surrounded by signs and symbols inscribed in memory as rituals, rogations, poems, meditations, ceremonies, annual festivals, transmitted through mind and feelings to a common understanding of the world. Wisdom was transmitted to the chosen ones, initiated in divine veneration. If we do not have access to the minds of the ancient scholars, we can be sure that the language has changed and the heart of the mysteries has been enriched in form, losing at the same time the underlying subtleties. The divine concept was often conveyed through dreams revealing the past or the future. Music, painting, verse accompanied the human mind, adding the mathematical and especially geometry secrets that seemed defining for the cosmic order. With this wonderful knowledge we have reached today the use of computers and the approach to the stars. That is why, starting with Zarathustra, the sacred contradicted the profane, because his vision received from the Wise God established the concept of opposites good/bad, light/dark, body/soul, life/death and juxtaposed the rituals bringing eschatological time to contemporary dimensions. This mental dualism doubled by affective perception constitutes the sacred basis of poetic art.

*The immature image of mind should continue
paddle truly affix
to the ultimate essence of imagination
There the shadow of tree
listen the statement and given interdiction have to know
should know the quietness.
Let the numerical, not fond of my mind
Surrender the knowledge of mighty shield
The shelter of image and establishment
giving life and pouring from the vessel of love Here
the sweet expectations of my
mind Falling like Dark Age*

(Dramatic Home)

The Aristotelian theory of metaphor does not consider it as a simple ornament of the discourse, but assigns it a cognitive function. In Aristotle's *Poetics* it seems that the similarities between things are part of a whole observation, investigation, comparison and finally appreciation, so of a *verbum cognoscendi*. The allegory is not *in verbis* but *in factis*.

*My pretty outdoor habit and hope
Our treaty renouncing lethargic rap
Crucial aversion arranging path*

*Racial redemption surrendering gap Huge
erosion of humility
Rude emotion and rigidity
Native legend of obsession
Patting parade of word vision
(Ticking Out the Bird)*

In addition to the banal metaphors and those by analogy, we encounter the enigmatic trope which is not just a simple transfer but an immediate and at the same time surprising evidence, thanks to which things are perceived while they are happening, because the present is for the poet a reality that inspires him and the objectivity of the traveler among the mysteries of the contemporary world passes through the prism of his lyrical mind.

*How comfortable you are without within
How remarkable you are
How pleasant and presentable you are
Come on my unreachable presence of time shield Give on my
conditioning courage of losses
Unpredictable ownership of relations
Rolling the amicable compromises of commotions
Leading the regrettable decisions
(Time Shield)*

Where are the metaphors? In the hidden substratum of modern lyrics, much more complex today. If the talent of the subjective discourse that I consider to be the basis of contemplation, of allegory, of expressing the Word through verse, it cannot be borrowed from others but represents grace metamorphosed into a visible spirit, therefore matter, not of pure imitation, but from the original matrix of wisdom. of an authentic scholar.

*Hallucinating the remarks and rhythm
Look and like and lick and live
Pick and prove my worthy range
Win and will your pouching views
Thin and drowsy meek moral
Pin providing loosen shape
Then prevailing words to have
Have my cheering mood to have
Then prevailing words to have.
(Leading the Gap)*

Art, faith, poetry – the keys with which secrets can be decoded are found in knowledge. The miracles of the world are not secrets, but those that surround us have a spiritual meaning, the universal allegorism representing a fabulous and hallucinatory way of looking at the universe.

*My sense of enigma
Her crude leverage of reasoning clusters
Provoke me to respond
Her penetrating eyes prevent my tips*

*...Evaporation of desire!
She stood and nodded ...
Tickling the map of my mind*

*Pricking the lap of my impulses
But the change of chastity
and the relocation of certainty
wiped my ego and elevation...
(Sense of Enigma)*

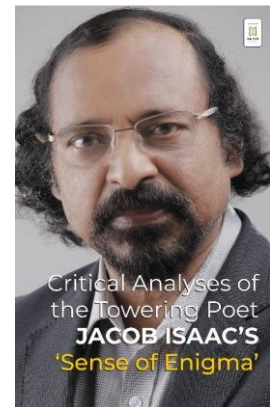
What imitates Augustinian scriptural allegorism and aspires to a cognitive function is poetic allegorism. As in front of any text, and in the presence of poetry we ask ourselves what is the goal and intention of the discourse, that is, the relationships between the letter, the meaning and its physical, ortho, meta and paraphysical interpretation. Thomas d'Aquino admitted that the divine mysteries that exceed our capacity to understand must be revealed in allegorical form. As in the interpretation of the Bible, the marked difference between secular lyrics and those related to sacred history must be admitted. This understanding can be corroborated with what Dante himself said, referring to poets, that they cannot be aware of everything they write and that they are permanently under the determination of affect or divinity, of the reflex arcs of relationship, as we have defined them. The poet is the creator of cosmic truth, he can only be killed by the rose. Enumerating all the properties of a rose, the flower by itself is an allegory of human life, and its connections with light, as the seed of the world, offer the decoding of allegories. In the absence of the one who transforms the Word into words, the light can no longer transmit the signs, that is, killed by too much light and beauty, by truth, the poet disappears as its messenger.

*Look at the perplexing social rhythm of the word
My intuitions knocking the probability of
Prevailing the affect display of rescue
Your incomplete expressions
And the innovative saga
Watching the mega concept
Wording the vibrant symphony of expectations
The cautious movement of your
habitual dense emphatic treasure of
expressing appropriate anxiety
Prolonging serious separation and withdrawal
Emotional haunting and victimizing
the vacation of your mental track
There the topic of this age!*

(Amazing Ride)

For many centuries, even millennia, there were no differences between symbol, allegory and metaphor. Augustine distinguished between signs that are words and things that can be signs, recalling much more than an impression that could itself leave on one of our senses. The interpretation of Homer or of the Torah thus distinguishes the literal, moral and mystical meanings, i.e. the anagogical one, to which we have leaned in our books. It is advisable to distinguish the obscure signs from the clear ones, metaphors having the privilege of hermeneutically differentiating the interpretation of meanings and thus pushing creation towards allegory. The poets set their visions without philosophy, they wrote them sowing the culture in the mysterious language of allegory.

*Smiling beauty the cause of quiet privileges
Living beauty the sunshine of
depressed dimensions of attitude
Irrevocable images ...
Punctuations of life ..
Telling the legacy of our relations of yesterday
Tricky lantern of memory might*

*Quitting the ambitious mirage of skeptical
launch of my intimate allocations
Sovereign gratitude tarnishing the telepathic approaches
Initial spot of the journey of trial way
And shaping the practices and presumption of obsessed
scheming targets of striving the changeable habits*

(Snobish Pronouncement)

So the moral can be that silence is golden and not all secrets can be shared, maybe not even under the cover of metaphor, through signs and allegories. *Mutus libre*, just like in the alchemical book that does not contain words and is addressed only to the sons of art, is the most telling example of secret codification, only that in poetry the encryption is persuasive, the ideas hiding in allegories, the material elements and those of other worlds fulfilling the ancestral meanings. Scholars ask you questions, they provide their own answers which only reveal a new coding inside the first one and which leads to the transformation of the spirit. Imagination, creation, intuition, visualization, projection of occult representations are intertwined in the lyrical athanor. Who knows how poetry is born and how it is transmitted?

*Leveling lyrics powering images
The memories of panic clouds
The trumpet of reasoning mob
Legitimate legacy of lethargic nap
Pivotal nature of pruning the age.*

(Visual Exercise)

In general, the objective consciousness is the one that relates to the perception of the terrestrial world, respectively to the mental and physical action that we can exercise on this world. So it is used in everything we do intentionally and it concerns the most material aspect of our existence. As we have mentioned many times, this phase of human consciousness is the one that constitutes the world of the conscious, and this because through it we apply our free will in our daily life. The whole activity is subject to our control and depends on our brain. In other words, it obeys what we decided to think, say and do. Moreover, it is dual in its functioning, the activity constantly oscillates between two phases, the first being purely objective, and the second subjective. Even if I repeat myself, in the act of creation, the purely objective phase of our consciousness depends on what we perceive through the sensory faculties. This phase refers to everything we see, hear, touch, smell and taste and has as its essential role the reception of vibrations emanating from the material world and their transmission, in a more subtle form, to the cerebral centers capable of interpreting them. So, if the perception of the material world is based on the reception of vibrations, their transmission to the brain centers in question and their interpretation in these centers, this means that it obeys the mystical law of the triangle. Consequently, here we have three major causes that can diminish the objective understanding of everything that surrounds us: perception, transmission and analysis, then the reflex arc... Poetic art cannot be conceived without this perception and without the relative, not absolute, integrity of these functions. The reflex arc ends with art and undoubtedly with the wonderful human qualities due to faith.

Writing is a tool that performs at least one of the functions of art. Art and beliefs are very close not only because of the huge contribution of artistic expression at the conceptual level. Both communicate through symbols and metaphors, they make various contributions to the community, they have a ritual, they require an illusion, i.e. a suspension of reality. Both represent a path full of hidden connections with our life and psyche. Whoever tries to decipher the message of poetry ad literam cannot understand this symbiotic process, especially when it loses contact with people's thirst for fulfillment. Which is the art that can preserve the essence of faith revealed as temporal truth and preserves the imprint of the objective perceptions of our consciousness. It is the poetry of Jacob Isaac. Only through art can the symbolic values and deep truths revealed by the subtlety of the lyrical text of the volume be perpetuated, the inexhaustible content being a truth of all ages and eras, a real sense of enigma.

Acad. Prof. Dr. Liviu Pendefunda, H.D, Litt

Mihai BATOG-BUJENIȚĂ

Sonetul chefliului pocăit

În cântece rostogoleam pahare
Cu lăutari, amici și niscai fufe,
Râdeam de-orice ca în comédii bufie
Și era totul vis, ori desfătare.

În drum spre casă rătăceam prin tufe...
Mai adormeam cu nasul în vreo floare,
Sau altceva extras dintre picioare,
Spre zori fiind mai moi ca niște rufe.

Dar ca un fum trecură, iată, anii...
Cât despre cârciumi, lăutari, ori fete,
De mult nici nu mai vreau s-aud măcar;

Beau doar sifon, sau apă, ca bibanii,
Nevastă am și un ficat cu pete
Și-n vis mă-mbăt, din ce în ce mai rar.

Sonetul supunerii pierdute

În Bibliei ni se spune că femeia
Mereu supusă trebuia să fie
Și nu era doar vorbă pe hârtie;
Făcea copii, mâncare, vorba ceia...

Îți suporta și câte o beție...
În pat, subtil, îți aprindea scâteia,
Iară la mă-sa nu fugea cu cheia
Când pumni îi mai cărai... așa, să fie...

Trecut-au vremuri însă cu toptanul
Și-acum femeia-i stirpe îngerească.
Noi? Niște sclavi, trufași precum curcanul...

Scăpare-ar fi, prin pronia cerească,
Și am putea chiar să refacem planul,
Dar cin` mai știe-n Biblii să citească!?

Rondelul toamnei poetului

Mă-nebunește toamna asta
Când în grădini mor trandafiri
Și o iubită, ca năpasta,
Plecă spre alte năluciri.

Molanul doar îmi dă porniri
Căci cu rachiul am spus: basta!
Și iluzorii fericiri,
Îmi mai oferă doar nevasta...

În proză plâng, nu ca Iocasta,
Blocând poetice porniri,
Nu pot să-mi onorez nici casta!
Cu crize și șomaj, scumpiri,

Mă-nebunește toamna asta!

Soneto al juerguista arrepentido

Cantando vaciábamos los vasos
Con cantantes, amigos y algunas mujerzuelas
Nos reíamos de todo, como en las comedias
Y todo era un sueño o bien un deleite

Camino a casa nos perdíamos entrmatorrales
Y a veces dormíamos con la nariz en alguna flor
U otra cosa sacada entre las piernas
Hacia el alba siendo más lacia que la ropa de lavar

Más como un humo pasara, he ahí, los años
En cuanto a los bares, cantores, o chicas,
Desde ya hace mucho ni quiero ni siquiera oír;

Bebo solo soda, o agua, como los peces,
Esposa tengo y también un hígado atrofiado
Y en sueños me emborracho cada vez menos.

El soneto a la sumisión perdida

In la Biblia se dice que la mujer
Siempre debe estar sumisa
Y no es cuestión solo del papel;
Educar a los niños, hacer comida, ... así es

Soporta tus borracheras
En la cama con disimulo, te saca chispa
Y no se escapa con la llave adonde su madre
Cuando puñetazos recibe...amén, así es...

Pero el tiempo pasa sin límites
Y ahora la mujer es un ser angelical
¿Nosotros? Unos esclavos, soberbios como el pavo real...

La solución sería, la ironía celestial
Y podríamos rehacer el plan
¿Pero quien la Biblia lee hoy ?

Rondel del otoño del poeta

Me enloquece este otoño
Cuando en los jardines mueren las rosas
Y una querida, en desgracia,
Se marcha hacia otros lares

El vino sólo me da el impulso
Que al trago le he dicho: ¡basta!
Y felicidades ilusorias
Me ofrece sólo mi esposa...

Lloro en prosa, no como Yocasta
Blocando arranques poéticos
No puedo ni al menos honrar mi casta
Con la crisis y la cesantía, y la carestía

!Me enloquece este otoño!

Traducere în limba catalană de **Mario CASTRO NAVARRETE**

Irina Lucia MIHALCA

În memoria pietrei, o poveste

Pentru fracțiuni de clipe se-ntâlnesc oamenii,
cărări se-mpletesc în lumea lor de umbre
- o curgere tandră -.
Poți privi în oglindă cerul și pământul.
Aici, acolo, nu suntem tot noi pe-aceeași pagină?
Desculță bucuria pășește pe durerea intensă.
Un manuscris al divinității ești,
un paradox pe care mulți nu-l înțeleg,
privind de pe o treaptă cauți esența.
O poveste a rămas acolo, în memoria pietrei
- o chemare, o rugă, un strigăt,
privirea tristă spre o fereastră-ndepărtată -
Piatra și respirația ei!
Diamantul meu, prin mine te redescoperi!
Asemeni fluturilor albaștri, clipe ce zboară
dintr-un timp secăt se spulberă în roiuri,
contopindu-se cu cerul.
Acolo se-mprăștie bucuriile colorate,
diluându-se treptat în albastrul zării,
de unde amintirile se întorc, sporadic și neașteptat,
fâlfâind în mirajul pudrat al aripilor,
în puncte violete, albe și indigo.
Atunci ne șoptesc florile, traducându-ne
foșnitor, parfumat, multicolor,
poveștile ce par a fi fost ale noastre.
Închide ochii, te ating în lumina care ne inundă,
hai, lasă-ți gândul să curgă aici spre mine,
Între cer și pământ suntem noi,

eu, tu și universul creat!
Așteaptă-mă, am nevoie de tine,
am nevoie de iubirea ta, așteaptă-mă,
ai nevoie de mine, ai nevoie de iubirea mea.
Să dăm deoparte norii de pe cer,
lăsând doar soarele să ne zâmbească!
La un capăt ești tu, la celălalt eu,
luminoși în timpul ăsta gol și orb,
împreună, nemuritori parcă,
strălucind și nicidecum despărțiți,
în timp ce întunericul, mereu întunericul,
stă în ungherele morții,
iar noi, lucirea irizantă din razele curcubeului.

din volumului de poezii "*Cerul din inimamea*"
Editura Eurostampa, Timisoara, 2017

Valentin IRIMIA

(Ne)înțelesul trăirii

ajun de adevăr
cumpănă între pânguri mirate
limpedele unui altceva
descoperit în asemănarea cu vina

ne-au năpădit diminețile
dintr-o taină trecută

din icoane
n-a rămas nici plictisul
de când ne-au alunecat
cerurile din brațe

săgetător înțelesul trăirii
nălucă năucă
alegând alergând
printre aplauze și mistuiri

zarea s-a încolăcit
după vanitățile noastre
la pieptul basmului altare de
desfrâu

ce este pieritor
defăimător se repetă
ca o respirație tot mai ascunsă

De-a curmezișul rostirii

oceanele din călimări
și-au pierdut răsuflarea
iar eu simt că mi-au rămas
prieteni
doar aceia ce nu-mi mai știu
demult numele

lumina nu mai încapă în
măduva zilei
și uite printre aceste rânduri
se strecoară eclipse grăbite
genunchii mei ajung să fie
niște insule
pe care se odihnesc secetele

iubita mea m-a rugat
să mai adaug câteva ere
de-a curmezișul rostirii

căci cuvântului care a fost la
început

acelui cuvânt
i-au ruginit vocalale
abia se mai întruchipează între
mine și mâine
ca un înger fără aripi
ca o carte fără coperti

Dincolo de curgerile descântecului de rouă

dimineața
își schimbă brusc direcția
somm de ape
nu ne mai împodobește decât
pârgurile
din care cândva se înălțau
semne

deși ne-am născut odată cu
focul
săvârșirile ne-au rămas fără
prezent
setea lor vorbește de
anotimpurile
când muream de trei ori pe zi

așteptarea e o binecuvântare
tristă
ca o scară
care nici nu urcă nici nu
coboară
chemările se dilată
până nu mai pot evada din
guri

cu privirile arse de păcate
încă mai putem crede
că vom ajunge curândul
iertării

acolo unde toți
își scot văzduhurile din piept
unde și noi primi-vom
ofrande rostiri
direct de pe buzele timpului

Discursurile toamnei

neant răvășit
peste amfiteatrele pădurii
stropii tactili împodobesc
tremurul timpului
cu mesaje de dincolo de
crezuri

acoperite-n echinoctii
roadele noroadele
acoperă și ele
cotropitoare treceri

cu voia în simțuri
cu simțurile în voie
sinodul de coaceri
felinare putrezind pe crengi

în clepsidre se amestecă
zodii ale declinului

e atâta risipă
în verbele toamnei
încât literele lor
se ciocnesc de propriile ecouri

Hotarele risipei

m-am reîntors acolo
unde n-am fost niciodată
de atâta neîndurare
genunchii mi se ciocnesc
precum două pahare
pline cu ger

și Doamne privește
strigătul pașilor ajunge
pâna la hotarele adânci
ale risipei
aerul speriat al semnelor
se adaugă desprinderii
de eul nădăjduirii

ca o arvună de descântec
preacuvioasă metafora

suflet albastru băut pe ascuns
îmi acordează tendoanele
la jocul torențial al veșnicilor

Înțelesuri captive

ascult
cum triumful acestei dimineți
îmi modifică trecuturile

îmi imit umbra
oasele mi se îmbată din nou
cu dangăte de clopot

nu mai știu să cumpănesc

înțelesuri captive
rămân doar cu uitările
ce s-au născut odată cu mine

de ce nu sunt cel care sunt
când poruncesc amiezilor
să prelungească graiul
dimineții

de ce trebuie să învăț
să trăiesc tot mai mult fără
mine

cândva voi porni
să mă închin la un soare mai
rotund

mi-au rămas însă de numărat
prea multe labirinturi
care așteaptă
să-mi pipăie umbletul

Dumitru ICHIM

Ghicit în cafeaua negustorului de umbre

Ies pe prispa unui gând:
Umbră cumpăr, umbră vând!
Ce te-ascunzi după copaci?
Undă-a nopții ce mai faci?
Ies din gând și-aud din tindă
oleandru din oglindă.
S-a prostit. Spre mine latră
să nu mă ascund sub piatră.

Cea de umbre, unde-i țara?
I-a ars harta ca țigara.
O întreb pe neagra hoască:
Mi-a ieșit vreun drum în ceașcă?
E aripă, pas ori labă?
Umbră-mi sare și-o întreabă.
Ce să fac? Mă-ntorc în gând.
Umbre nu mai am să vând.

Mihaela CD

Poezii de toamnă 2023

Mai lasă-mi vară

Mai lasă-mi vară, Sfinte Doamne
Mai lasă-mi fragede vise, verzi
Mai lasă-mi timp, nu trece-n toamne
Mai lasă-mi Doamne dacă crezi!

Mai lasă-mi, Doamne, tinerețe
Mai lasă-mi, zâmbete în priviri
Mai lasă-mi încă, frumusețe
Mai lasă-mi ochilor, vii striviri

Mai lasă-mi forță și putere
Mai lasă-mi ținere de minte
Mai lasă-mi de poți, să am vrere
Mai lasă-mi vară, Doamne Sfinte!

Dansul timpului

Clipele rad zburdand alene
Peste tărâmurii ce-s de vis
Trezind dormiri din altă vreme
Prin labirinturi spre abis

Dezgheață simțurile toate
În marșul lor trosnind domol
Versete se aud trunchiate
Pe partituri zâmbind bemol

De-atâta dor se-ngemănează
Cu timpul trist și diafan
Se-nlănțuie și-apoi vibrează
Căci văd c-a mai trecut un an.

Făclie peste veacuri

Să întoarcem cu credință
Rugăciune peste veac
Ne vorbesc în conștiință
Toți ce-s morți și acum tac

Ne-au lăsat într-o simțire
Dorul nostru de cei dragi
Și purtăm într-o ființă
Pe ai veșniciei magi

Duși cu dorul lor de glie
Și de sufletul român
Poartă-n veacuri o făclie
Dumnezeului stăpân!

Cad frunze de tei

De luni până miercuri
trec clipe de zor
Și vântul le-alină
prin arbori de dor
Se zguduie cerul
de joi până trec
Teribile clipe
ce încă-mi petrec...

Prin piscuri de timpuri
anină în noi
Zadarnice flame
de vânturi și ploii
Ne plânge viața
și timpul trecut
Și freamătă frunza
de-atâta durut...

Și -ajunge o lună,
un an și-ncă trei
Se face făină
din spicul holtei
Din roșul ce-n purpur
zâmbea pe alei
Rugină e toamna,
cad frunze de tei!

Lasă-mi toamnă

Lasă-mi toamnă încă bucuria
Lasă-mi rogu-te veselul surâs
Lasă-mi toamnă-n viața coloria
Lasă-mi irecuperabilul răs

Lasă-mi toamnă înc-o primăvară
Lasă-mi vampa mea de-nceput
Lasă-mi toamnă verdele de vară
Lasă-mă să-nchei drumul conceput

Lasă-mi toamnă tanara speranța
Lasă-mi gândul curat de iubire
Lasă-mă să-mi pot cânta romanța
Lasă-mă să-mi beau din fericire

Final triumfal

Lăsați grijile ce vă împresoară
Aruncați de-o parte gânduri, nevoi
Căci timpul peste voi se desfășoară
Și trece-n stropi de bucurii și ploii

C-așa e făcut de bunul Dumnezeu
Ne naștem ca într-o zi să murim
Sedusi fiind de-al vieții zvelt alizeu
Inconstient, zilnic, păcătuim

Chiar uităm de harurile celeste
Desi cu-o moarte toți suntem datori
Și viața noastră-așa ca o poveste
Se-acoperă într-un sfârșit de nori

Desi suntem infimi pe al vieții val
Inotăm disperați pân' la final
S-ajungem obosiți pe al vieții mal
Și să-ncheiem povestea triumfal.

Gabriela MARIN

la noche – los ojos - el mar

en la noche
los ojos ven
el mar de estrellas

en la noche
las olas bañan
tu alma pura

en la noche
las lágrimas caen
desde lo alto del cielo
en el océano de los sentimientos
convertidos en misterios de plata

la nuit - les yeux - la mer

la nuit
les yeux voient
la mer d'étoiles

la nuit
les vagues arrosent
ton âme pure

la nuit
les larmes tombent
du haut du ciel
dans l'océan des sentiments
transformés en mystères d'argent

the night - the eyes - the sea

in the night
the eyes see
the sea of stars

in the night
the waves bathe
your pure soul

in the night
the tears fall
from high in the sky
in the ocean of feelings
turned into silver mysteries

mi hermoso arco iris

mi corazón rojo
mis begonias naranjas
mi sol amarillo
mi hierba verde
mi amor azul
mi cielo índigo
mi iris púrpura

mi sangre roja
mi puesta de sol naranja
mis narcisos amarillos
mi primavera verde
mi mar azul
mis pensamientos índigo
mi aire púrpura

mi esperanza turquesa
mi optimismo rosa
nuestro brillante futuro

mon bel arc-en-ciel

mon cœur rouge
mes bégonias orange
mon soleil jaune
mon herbe verte
mon amour bleu
mon ciel indigo
mon iris violet

mon sang rouge
mon coucher de soleil orange
mes jonquilles jaunes
mon printemps vert
ma mer bleue
mes pensées indigo
mon air violet

mon espoir turquoise
mon optimisme rose
notre avenir brillant

my beautiful rainbow

my red heart
my orange begonias
my yellow sun
my green grass
my blue love
my indigo skies
my purple iris

my red blood
my orange sunset
my yellow daffodils
my green spring
my blue sea
my indigo thoughts
my purple air

my turquoise expectations
my pink optimism
our bright future

claridad

cuando llegué
no te vi ...
estabas escondido detrás de un eón

cuando volví
te vi en mi sueño...
estabas escondiéndote detrás de un momento

cuando me fui
me sentí como si estuvieras allí ...
desde los albores de los tiempos

clarté

quand je suis arrivé
je ne t'ai pas vu...
t'étais caché derrière un éon

quand je suis revenu
je t'ai vu dans mon rêve...
t'étais caché derrière un moment

quand je suis parti
j'ai eu l'impression que t'étais là...
depuis la nuit des temps

clarity

when I arrived
I didn't see you...
you were hiding yourself beyond an eon

when I came back
I saw you through my dream...
you were hiding yourself beyond a moment

when I left
I felt like you've been here...
since the dawn of time

Alfred -Rennert POPLINGER

Calea Soarelui

Dacă mă scol cu noaptea-n cap
Văd discul portocaliu al soarelui
Cum se ridică deasupra podișului Golan .
Pe înserate , după o lungă cale
Se îndreaptă încet spre Ultima Mare
În care-și îneacă discul acum roșu.

Așa urmează soarele
Hotarul de miazănoapte a Pământului
Promis nouă de EL
Prin gura lui Moise
Și înscris pe veci
În a cincea carte a Torei.

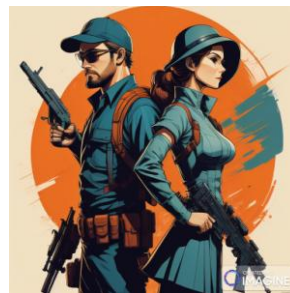

Un punct de vedere

Ceea ce s-a petrecut la 6 octombrie, sărbătoarea Simhat Tora și 50 de ani de la traumaticul război de Iom Kipur nu este mai puțin decât un fiasco colossal. De fapt e greu să găsești cuvinte potrivite care să redea ce s-a întâmplat și ce simt peste 7 milioane de evrei (75% din populație) locuitori ai Israelului , unii dintre ei supraviețuitori ai Holocaustului. E extrem de greu de acceptat , de conceput și de explicat cum un asemenea atac a fost posibil, cum nimic nu s-a știut dinainte, cum nimic nu s-a simțit și văzut, cum ore îndelungate teroristii Hamas au izbutit să aibă sub control total kibbutzuri în care au ucis cu o brutalitate de nedescris și de neconceput , să atace două orașe, să comită un adevărat carnagiu în rândul tinerilor participanți la festivalul de muzic trans și să târască în Gaza peste o sută de ostateci, bărbați, femei , bătrâni și copii.

Nu numai Israelul nu a trăit o nenorocire de asemenea proporții (peste 1000 de morți într-o singură zi) , ci nici o țară civilizată nu s-a confruntat în perioada moderna cu asemenea atrocități în asemenea măsură. Comportamentul barbar al terorștilor Hamas nu poate fi comparat decât cu actele abominabile ale organizației teroriste ISIS, deși exista dovezi de la fața locului că în anumite cazuri le-au depășit prin cruzime.

Ni se spune că nu e momentul să cerem anchete care să stabilească vinovăția celor responsabili (armată , guvern , organizațiile de securitate). Trebuie să acceptăm , să strângem din dinți și să facem totul ca acest război să se termine cu spulberarea organizațiilor teroriste din Gaza și a celor ce o susțin din rândul populației civile. Un lucru însă trebuie spus clar și cu voce puternică : guvernul actual în frunte cu Netaniahu , principalul responsabil , un mincinos patologic , un instigator , un profitor și un tip de om care pentru a stăpâni și a supraviețui la putere învrăjbește grupuri de populație una contra celeilalte , trebuie să dispară de pe arena politică. Există destui politicieni cu conștiință , patriotism și dorință fierbinte de a se pune în slujba poporului și a țării , care să fie alternativă.

După măcel

E liniște acum.
Și un miros de ars și de sânge.
Un iz de moarte umple nările.
Și adierea vântului
Nu reușește să-l împrăștie.
Sângele pruncilor uciși
Răcnește în conștiința omenirii
Și cere răzbunare
Și poruncește să nu uităm.
Nu numai noi nu vom uita.
Generații înainte vor refuza să uite.

Alfred Poplingher

Opinii despre generații

Din afirmațiile unor formatori de opinie din România, înțeleg că aproape toți dintre aceia care am trăit înainte de 1989 și am fost maturi în acei ani odioși ar trebui să murim fizic sau spiritual, să ne plecăm veșnic și să ne facem neîncetat „nostra culpa”. Se poate și așa ! De exemplu, eu îmi cer scuze tuturor acuzatorilor mei fiindcă am ales deliberat să mă nasc în 1955, în loc să fi fost contemporan cu Alexandru cel Bun; fiindcă am făcut grădinița în trei limbi (română, maghiară, germană), deoarece așa prevedea „internaționalismul proletar”, în loc să-mi fi început copilăria la Londra, în engleză; fiindcă am “cerut insistent” să fiu făcut pionier, utecist și comunist, în loc să fi participat la rezistența anticomunistă, așa cum au făcut toți românii; fiindcă am terminat, ca șef de promoție, Liceul Teoretic nr.1 („Andrei Șaguna”) din Brașov, în loc să fi rămas repetent; fiindcă am “optat” să fac armata cu termen redus, în loc să fi protestat contra militarismului; fiindcă am ales să fac facultatea la Cluj în loc să fi profitat de târgurile de oferte universitare de studii și să plec în SUA sau Germania; fiindcă am “cerut” profesorilor mei să mă facă șef de promoție la Universitatea din Cluj, în loc să fi rămas un student șters și anonim; fiindcă am insistat să fiu profesor, vreme de patru ani, la un liceu industrial de la periferia Clujului în loc să fi acceptat postul de cercetător la Oxford; fiindcă am fost membru de partid, ca să-mi pot face doctoratul, în loc să fi rămas, cu modestie, la nivel licență ... Acești „fiindcă” ar putea continua, dar ar fi în zadar. Am fost și suntem (considerați), eu și contemporanii mei, pleiade de proști, incuți, țisemidoți, politrucii, tarați de ideologia marxistă, autohtoniști, protocroniști și naționaliști. Prin urmare, astăzi suntem (priviți ca) adevărate pericole publice sau, dacă nu chiar așa, atunci complet inutili, relicve ale unei lumi revolute și blamate de istorie. Mă simt, ca și mare parte din generația mea, maculat de un ev comunist catastrofal, pe care și noi l-am construit din moment ce am trăit atunci, și mă aștept ca dl.Hodor, CNSAS, Revista 22 și alte instanțe (mai mult sau mai puțin morale) să ne ceară, spre a se face dreptate, condamnarea la moarte.

Aspecte narrative în studiile lingvistice

- Basmul -

Studiile lingvistice, în abordarea aspectelor narrative, iau în considerare toate modalitățile de exprimare sub această formă literară sau orală. Ceea ce pentru cazul de față ar necesita o explorare extinsă în domeniu și ar excede mult dimensiunile unui subiect fatalmente limitat de spațiul tipografic. Prin urmare, consider că referirea la un singur aspect al narativului, unul cu rădăcini adânci în cultura omenirii, basmul, este suficientă și poate deveni chiar edificatoare. Cu atât mai mult cu cât această formă de narațiune trece de la nivelul oral-folcloric la forme culte în care autori de mare prestigiu din întreaga lume și-au exersat condeiul. Iar dacă ne gândim și la cinematografie, cea care, în nenumărate producții pune în prim plan acest model cultural, iar apoi, în alte genuri de film, introduce simbolistica și preceptele morale izvorâte tot din această formă arhaică de narațiune putem spune că avem o plajă largă de posibile referiri, dar și concluzii, unele chiar deosebit de interesante.

Să pornim însă de la definiția basmului: **Basmul** (din sl. *basnŭ*: *născocire, scornire*), numit și *poveste*, este alături de *povestire, snoavă și legendă*, una dintre cele mai vechi specii ale literaturii orale, semnalată încă din antichitate, răspândită într-un număr enorm de variante la toate popoarele. Indiferent de tip, basmul diferă de restul scrierilor fantastice, precum *nuvela*, prin aceea că prezintă evenimente și personaje ce posedă caracteristici supranaturale, fără a pretinde că acestea sunt reale sau seamănă cu realitatea, miraculosul din basme purtând, astfel, numele de *fabulos și reprezentând, de fapt, un fantastic convențional, previzibil, ce vine*

în contrast cu fantasticul autentic modern, unde desfășurarea epică și fenomenele prezentate sunt imprevizibile, insolite și se manifestă în realitatea cotidiană, drept o continuare a ei. (Wikipedia).

Nici trimiterea la limba slavă și nici alăturarea basmului cu povestea nu sunt erori de natură să modifice profund ideea de bază, aceea că basmul este o specie a narativului, inițial orală, foarte veche. Pentru că vom găsi verbul: *a băсни* printre arhaismele limbii române având sensul de: *a născoci, a inventa, a spune lucruri de necrezut*, prin urmare etimologia de proveniență slavă poate fi pusă în discuție, dacă cineva ar fi interesat de acest lucru. Însă a suprapune basmul cu povestea este, sunt convins, o eroare care ar putea afecta exact rolul și locul basmului în cultura umană, rol ceva mai puțin înțeles și, în consecință, de multe ori neglijat de cei care abordează problematica.

Afirm aceasta deoarece, frecvent, este ignorat contextul socio-economic în care basmul se presupune că apare, dar în mod sigur circulă, cu preponderență. Avem suficiente mărturii că basmul este una din formele majore de cultură folclorică în Evul Mediu, așa cum îl considerăm noi europenii, însă informații despre basm, concept identic celui luat în discuție, există dovezi că sunt prezente cu mult mai devreme în culturi mult mai vechi și chiar îndepărtate geografic, Orient, Africa, Australia, continentele Americane, etc...

Deci se poate afirma că basmul este parte a culturii planetare și, așa cum am amintit, circulă într-un context socio-economic în care știm că omul era preocupat și chiar acaparât de procurarea celor necesare existenței, deci, se

poate lua în discuție, lipsa nu numai a timpului necesar reflecției asupra problemelor ideatice de tip cultural ci și o foarte posibilă lipsă de interes pentru aceste aspecte ale vieții. Observăm că nici în zilele noastre nu se observă o apetență pentru creație la populațiile aflate la limita de jos a mijloacelor de existență. Și nu vom lua în discuție unele aspecte ale narațiunii care prefigurează, aproape la fel ca literatura de anticipație din zilele noastre, referirile la tehnologii și acțiuni care depășesc cu mult imaginația un om, oricât de inteligent ar fi el, aflat în stadiul de culegător, agricultor rudimentar, sau chiar vânător. Dar pentru o mai bună așezare a problemei să recurgem tot la informația oferită de sursa Wikipedia:

Despre originea basmelor au existat mai multe teorii, mai importante fiind: teoria mitologică, teoria antropologică, teoria ritualistă și teoria indianistă. Mitul, istoria sacră, înscrisă în timpul "circular, reversibil și recuperabil", vorbește despre zei, despre ființe fantastice cu abilități pentru călătorii cosmice și terestre. Basmul induce și ideea de lume repetabilă, existentă în tipare arhaice, atemporale, încă de la începutul începuturilor. Unele gesturi sunt magice, cum ar fi scuipatul de trei ori în urmă; la fel, petele de sânge de pe batistă pot arăta că fratele de cruce este mort. Plantele pot adăposti copii: un dafin are în el o fată care iese doar noaptea pentru a culege flori. Zmeii sau balaurii aleargă după carne de om sau o miros de departe când se întorc acasă și aruncă buzduganul de la distanță. Unele pedepse, cum ar fi aceea a decapita persoana și a o arde, aruncând cenușa în patru direcții, sunt de certă inspirație arhaică, din comunitățile primitive.

Relația dintre basm și mit a fost stabilită de frații Grimm, de Wesselski și de Propp: basmul are ca sursă certă de inspirație mitul, iar cele două specii au existat de la început la popoarele arhaice, uneori confundându-se. Cu timpul, însă, mitul a pierdut importanța pe care o avea prin degradarea sacrului și transformarea lui în profan, zeii și eroii mitici fiind înlocuiți cu personaje umane, cu puteri însă supranaturale, în basmul fantastic, sau cu personaje comune, în cel nuvelistic. Pe această pantă a desacralizării, zeitatea supremă a pădurii devine Strâmbă-Lemne, adică un personaj cu puteri specifice mediului în care trăiește; foarte băutor devine Setilă, în timp ce zeul ubicuu, uriașul care pășeste de pe un munte pe altul, devine Munte Vânător, având capacitatea de a fi peste tot, de a sta cu picioarele pe lună și cu capul sub un stejar, calități pe care le întâlnim la Păsări-Lăți-Lungilă. Teoriile moderne vorbesc de poligeneza basmelor, de originea multiplă, de influențele reciproce, ca și de structurarea unei tipologii coerente a acestei specii literare.

Și o ultimă referire, din aceeași sursă, la timpul în care basmul își concretizează acțiunile, dar și la timpul în care el este vehiculat de naratori care, așa cum vedem din chiar spusele lor, se pare că au preluat conținutul de la o sursă mult mai veche, considerată acum ca nefiind de încredere sau doar suspicioasă de a fi pus în circulație lucruri și fapte neverosimile, pentru cei ce povestesc, dar și pentru cei care ascultă: *Verosimilitatea basmului fantastic trimite spre o vreme îndepărtată, in illo tempore, când a umblat Dumnezău cu Sfântu Pătru pă Pământ, când erau viteji cu urieși, adică într-un timp mitic. Despre veridicitatea faptelor petrecute într-un timp atât de îndepărtat și insondabil chiar cu percepția omului modern, există accepțiunea: "nu credea nimenea, toată lumea vede că-s bazme de pierdut vremea, poate copiii ăștia mai mici cred c-așa o fost. Nu, ce să crezi în minciuni? Niciodată n-o existat oameni care să creadă, chiar dacă n-o știut carte." Inserția în timpul mitic este dată de formule inițiale și finale, care fixează timpul narativ în care se proiectează acțiunea, iar la sfârșit închide această buclă temporală, prin revenirea în timpul real. Formulele pot fi diversificate, uneori foarte expresive și dezvoltate, precizând și atitudinea naratorului față de faptele povestite și caracterul lor miraculos, aproape paradoxal, dar toate au ca nucleu precizarea de ordin temporal: "A fost odată ca niciodată; că, de n-ar fi, nu s-ar mai povesti; de când făcea ploșorul pere și răchita micșunele; de când se băteau urșii în coade; de când se luau de gât lupii cu mieii de se sărutau înfrățindu-se; de când se potcovea puricele la un picior cu nouăzeci și nouă de oca de fier și s-arunca în slava cerului de ne aducea povești: De când scria musca pe perete,/ Mai mincinos cine nu crede." Sau o formulă de final: "Iar eu, isprăvind povestea, încălecai p-o șea și vă spusei dumneavoastră așa; încălecai p-un fus, să fie de minciună cui a spus; încălecai p-o lingură scurtă, să nu mai aștepte nimica de la mine cine-ascultă; iar descălecând de după șea, aștept un bacșiș de la cine mi-o da: Basm băsmuit,/Gura i-a trosnit,/Și cu lucruri bune i s-a umplut".* Formulele mediane mențin discursul narativ în același timp al fabulei, făcând conexiunea între secvențele narrative, arătând durata, continuitatea, deplasarea fără sfârșit: "Și se luptară,/ Și se luptară,/ Zi de vară până seară" sau "Zi de vară/ Până seară,/ Cale lungă,/ Să-i ajungă."(sursa Wikipedia).

Iată deci că studiile nu ignoră vechimea basmului, dar nici nu dezvoltă relația dintre nivelul socio-economic și creativitate. Ca să nu mai vorbim de faptul că, deși tangențială, problema destul de stranie a existenței unor ființe atestate științific, uriașii de exemplu, care nu aveau cum să fie, așa credem, cunoscuți creatorului de basm, un om aparținând totuși istoriei cunoscute a omenirii, ori a unor mijloace tehnice pe care abia acum le-

am putea înțelege, poate genera puternice controverse. Să dăm câteva exemple: Zmeul, o ființă care nu se confundă în nici un fel cu balaurul și nici cu uriașul, căpcăunul sau alți umanoizi, locuiește pe un tărâm special (dincolo, țara zmeilor) în nici un caz sub pământ, este o ființă cu un puternic sentiment al familiei (frați, mamă excesiv de iubitoare, dar și foarte puternică, autoritară) și deține tot felul de posibilități de a se deplasa (de regulă în zbor), răpește, în scopuri conjugale, femei frumoase pe care le ține închise în locuri speciale, dar foarte bine utilizate (vestitele palate ale zmeilor) sub un control destul de sever. Zmeul nu este o simplă brută, are chiar niște tabieturi, vrea ca masa să-i fie servită nici caldă nici rece, iar pentru asta își anunță soția din timp (trimite de la distanță un buzdugan care lovește într-un anumit fel în poartă) și în general face notă discordantă cu manierele unui timp în care credem că acestea nu erau chiar norme sociale generalizate. În prezent am spune că zmeul trimite un mesaj SMS, o chestiune banală pentru oricare dintre noi, însă de neimaginat pentru acele vremuri. Și mai interesant este personajul din Tinerețe fără bătrânețe, „jumătate de om călare pe jumătate de iepure șchiop” o descriere care incită mai ceva decât viziunea lui Iezechel și care, la o analiză conformă normelor actuale de gândire, ar putea fi un fel de motociclist. Nici cheile zmeului, acelea care țipă dacă sunt luate de o altă mână, nu ne mai surprind acum. Cheile amprintate sunt la fel de banale precum mai sus pomenitele SMS-uri. Mașinile de zburat ale zmeilor, să nu le confundăm cu bidiviul vorbitor al personajului pozitiv, sunt de asemenea de natură să ne uimească. Nu aduc în discuție paradoxul temporar care ne fascinează în același basm și care ne vorbește despre un tărâm în care timpul trece altfel dând iluzia unei permanente tinereți. Și nici despre apa moartă care cufundă omul într-un somn greu, dar foarte necesar unei intervenții chirurgicale extreme (recompunerea unui corp dezmembrat) sau a apei vii, singura în măsură, după intervenție, să readucă la viață personajul.

Iar dacă ne referim la mit, așa cum a ajuns el la noi, ne putem întreba cine sunt înțelepții centauri (Nessus cel priceput la farmece și care îl va ucide pe viteazul, dar cam instabilul, Herakles ori Chiron, învățatul care îl crescuse și educase pe același neliniștit Herakles). Pentru că nu putem confunda un simplu călăreț, foarte frecvent în timpurile istorice, cu aceste personaje fascinante a căror înțelepciune și cunoștințe par a fi transmise unor urmași nu tocmai vrednici de ele. Dar păsările stymfalide prezentate ca un fel de reptile zburătoare mai precis precum pteranosaurus sau ramforincus, ființe despre care știința a luat

cunoștință abia prin secolul al XIX-lea? Desigur lucrurile stranii prezentate în basme nu se opresc aici. Hidra din Lerna este, conform descrierii, un saurian uriaș, una din acele specii considerate dispărute cu mult înaintea apariției omului, iar hiperbolele referitoare la refacerea capetelor sunt, evident, adăugiri mult mai târzii menite să amplifice efectul narativ. Cât despre leul din Nemea el este în mod cert o realitate a unor vremuri, este vorba de aproximativ cinci mii de ani, când aceste fiare chiar trăiau în spațiul sud-european.

Chiar și cele câteva exemple la care ne-am referit pot induce întrebarea: Nu cumva basmul este un depozit de științe al unei civilizații anterioare pe cale de dispariție, din diferite pricini, depozit transmis potențialilor urmași în așa fel încât atunci când aceștia vor ajunge la înțelepciune și își vor putea pune întrebări, să găsească și răspunsuri!? Pentru că și metoda găsită pentru a face basmul transmisibil prin timp fără să piardă informația indiferent de modificările, inerente, introduse de povestitor sau chiar de instituții precum cele eclesiastice, evident din necesități ideologice, este tulburător de ciudată. Basmul se transmite, de milenii, prin intermediul celui mai simplu, dar și celui mai eficient mod. Mama, în mod tradițional, principalul vector de transmisie, este cea care spune basme copilului până în jurul vârstei de șase-șapte ani. Creierul copilului, indiferent de sex, absoarbe și reține aproape integral informația apoi, la rândul său copilul devenit adult o va reda viitorilor copii, fără prea multă prelucrare întrucât nici el nu înțelege în totalitate ceea ce povestește. Această tehnică, uimitoare prin simplitate nu poate fi însă decât rodul unei cunoașteri profunde nu numai a speciei ci și a posibilităților fiziologice ale indivizilor acesteia. Cine să fi fost cei care aveau aceste cunoștințe!?

Este greu de spus, dar în contextul societăților civilizate tehnologic, societăți în care basmul este înlocuit cu alte modalități de informare (formare) a copiilor (desene animate, povești scrise de povestitori fără profunzime, etc...) este predictibilă pierderea unui important depozit de cunoștințe inițiatice, posibil potențiale surse de revoluții tehnice și nu numai.

Tamali NEOGI

Variations of God in Tagore's *Gitanjali* and Stephen Gill's *Singer of Life* A Comparative Study

Abstract

The Indo/Canadian poet of our times Stephen Gill, who persistently speaks of love, beauty, peace and God, happens to share certain similarities with Tagore, the ambassador of Eastern philosophy and wisdom that prompts the author to make a comparative study of Tagore's *Gitanjali*(2017) and Stephen Gill's collection of sonnets, *Singer of Life*(2021). The objective of the study is threefold. First, the author tries to understand the variations of God in the poetic world of Tagore and Stephen Gill. The query leads the author to mark the difference in religious philosophy of the two poets. Next, the author of the paper attempts to make a comparative analysis of Tagore and Gill's attitudes to nature. The attempt invariably leads the author to perceive the similarities as well as attitudinal differences between the two poets. Finally, the author purposes to analyse the two poets' varied modes of self-presentation so far as the above-mentioned texts are concerned. The quest however leads the author to see the influences of Tagore on Gill whose poetry is largely found to be lacking in deep spiritual understanding and unified philosophical base of which the author of the paper tries to identify the cause. Keywords: *Gitanjali*, *Singer of Life*, God, Nature, religious philosophy

Variations of God in Tagore's *Gitanjali* and Stephen Gill's *Singer of Life*: A Comparative Study

"There is variation in our prayer because we look toward God from different vantage points."

Michael Casey(*Toward God: The Ancient Wisdom of Western Prayer*,1996).

"Each mind conceives God in its own way. There may be as many variation of the god figure as there are people in the world".

Bangambiki Habyarimana(*Pearls of Eternity*, 2016).

Introduction: Tagore's *Gitanjali*(2017) is a collection of devotional songs that consists of the Rishi poet's spiritual voyage towards the supreme being, God. The peace and solace, faith and optimism *Gitanjali*(2017) offers to a world pervaded by despair and nihilism, remains always unquestioned. This faith in the omnipotent, and the poet's unshakable devotion to Him are expressed in *Gitanjali*(2017) with remarkable innocence and simplicity and obviously through images that are extremely vivid and varied. Yeats describes it as "An innocence, a simplicity that one does not find elsewhere in literature..." and to Yeats, the poems, alongside revealing Tagore's philosophy of life and "a supreme culture", appear to be the product of "A tradition where poetry and religion are the same thing"(*Gitanjali*,2017:185). Peace and harmony emanate from *Gitanjali* songs which reveal the poet's profound love for God as well as the human world, which connects Tagore with the "Eirenepoios" of our present world, the Indo/Canadian poet Stephen Gill who in his poetry intensely and persistently speaks of love, peace, truth, beauty and God. Gill says: "A person is born to love and to receive love....Love is the language of God and God is peace-the peace that is beauty-the peace that is creative-the peace that makes life meaningful"("About Stephen Gill", www.stephengill.ca). The point to be noted is that there are a few more similarities between Tagore and self-exiled poet Stephen Gill. Tagore represents the philosophy, culture and tradition of India which happens to be the country of Gill's origin too. The influence of Vedas on Tagore is well known and on the

other hand, Gill himself acknowledges the influence of Vedas on him, saying: "Reflecting on my works I have done so far I can say that two basic influences are notable. One is the message of Christ and another is Hindu mythology, particularly the Vedas"(Preface to *Singer of Life*,14). In his poetry Gill proclaims himself to be a 'Sufi' whereas the influence of Sufi and Bhakti tradition on Tagore is just too evident in his works. These interesting similarities lead the author to fix the objective of the present paper.

The objective of the Present Study: The purpose of the present study is to make an attempt to understand the two poets' conceptualization of God and the philosophical realization of the same as revealed in *Singer of Life*(2021)of Stephen Gill, the poet of our contemporary world and *Gitanjali*(2017)of Tagore, with a parallel study of the poets' attitudes towards nature as unveiled in these texts. Furthermore, the author of the paper wishes to capture Tagore and Gill's respective modes of self-presentation in the above mentioned texts.

Methodology: The methodology comprises an analytical study of Tagore's *Gitanjali*(2017)and Stephen Gill's *Singer of Life*(2021)in a comparative mode, first to train lenses on the relation of Tagore with his God and that between Gill and his God, his beloved, the addressee of his sonnets and then to analyse the two poets' perceptions of nature alongside their varied modes of self-presentation.

Analysis:

The Essence of *Gitanjali* :In *Gitanjali*(2017), Tagore uses such pronouns as 'his', 'thee', 'thy', 'thou' to designate God to whom he offers his songs. In "Introduction" to *Gitanjali*(2017)Yeats says: "Lovers, while they await one another, shall find in murmuring them, this love of God.... The traveller in the red-brown clothes that he wears that dust may not show upon him, the girl searching in her bed for the petals from the wreath of her royal lover, the servant or the bride awaiting the master's home-coming in the empty house, are images of the heart turning to God. Flowers and rivers, the blowing of conch shells, the heavy rain of the Indian July, or the parching heat, are images of the moods of that heart in union or in separation; and a man sitting in a boat upon a river playing upon a lute, like one of those figures full of mysterious meaning in a Chinese picture, is God Himself"(*Gitanjali*, 2017:186). What Krishna Kripalini says about Tagore's religious poetry is very much applied to *Gitanjali*(2017)poems: "His religious poetry ...began as an intimate t'ete-a t'ete with his deity whose image invisible though it was and remained, went on changing and assuming different aspects until, one might say, it almost ceased to be independent of what he saw and heard and felt. His God became everything, and everything, however, seemingly ugly and terrible, was lit up with divinity"(Kripalini, 1986:218). According to Gouri Dharmapal:"Vedas and Rabindranath are the one and the same. One tells us in Vedic language, the other tells in Bangla; neither by reading, learning, translating nor by reciting but by realising"(Dharmapal, 2007:38). The influence and teachings of Vedas and Upanishad on Tagore get its full flowering in *Gitanjali* and at the same time he happens to have respect and shows adherence to Sufi, Baul and Bhakti traditions. *Gitanjali*(2017) embodies the very spirit and essence of Tagore's philosophy of life and therefore it is not very surprising that *Gitanjali*(2017) is held as a work of a great mystic poet. It may be so that the *Gitanjali*(2017)songs are products of Tagore's imagination, his poetic flight or it may be even true that he might have reached that height of spiritual upliftment to make the experience of the Divine possible to be reached for him. Whether Tagore's love of life as revealed in *Gitanjali*(2017) is greater than his love of God, is a matter of controversy. Tagore's love of life and his love for his motherland are prominently there in *Gitanjali*(2017) even. "Mother, it is no gain, thy bondage of finery, if it keep one shut off from the healthful dust of the earth, if it rob one of the right of entrance to the great fair of common human life"(Song,8). At times the poet appears to reject the idea of completely delving into a search for divinity. "No I shall never shut the doors of my senses"(Song, 73). Nevertheless, *Gitanjali*(2017) seems to create a vivid impression in our minds about Tagore's undisputed love of God, his spirituality, his philosophy of religion, his humanism and his conception of soul that "must soar in the infinite"(Tagore, 2005:87).

Tagore's Multifaceted, Personalized Relation with his God: *Gitanjali* (2017)songs are expressive of the poet's personal religious moods. An analytical study of the text not only reveals Tagore's philosophy of God, and his attitude to nature but also the various folds of his relations with Him that in turn brings out the poetic modes of self-presentation. The varied ways in which the poet addresses his God at times shows his reverence for Radha--Krishna legends, Vedas, Bhakti tradition and even one can trace Christian religious feeling for God as "Father and Redeemer"(De, 2014). In song no. 2, we see, to Tagore, God is the inspiration behind his songs, the power of which makes the poet forget his unworthiness and because of its power only he can call God, his friend who is originally his master. In song no. 3 Tagore views God as a great musician, a skilled master but when the poet longs for singing along with God, he struggles to find

his voice and feels himself to be trapped in the web of His music. In *Gitanjali*(2017)we find Tagore wishing for it that his art would be completely devoid of decorative or ornamental elements. As a woman is to leave aside her pride, vanity, decorations ornaments to have complete union with her lover, similarly the poet is to reject the ornate style of writing poetry so that in pure and simple essence he through such artistry can be unified with God. Not only in his writing, he wishes to be straight and simple in essence so that he can be at true service of his God, can become his flute and then he pleases to Him to fill him, the flute, with music being the 'master poet' of the world. In song no. 17, the poet as in Bhakti tradition, places himself in the position of the beloved waiting for God, the lover, seeking a union between them. Such is the passion of the beloved that all worldly responsibilities are disregarded and ignored by her in this spiritual longing for unification with God. The poet in the guise of a beloved waits patiently for her lover to surrender herself completely to God. Critics say: "The image of God as bridegroom and lover is common to the New Testament and Vaishnavism"(De, 2014). Song no.18 presents the poet as beloved to be uncertain whether the lover will at all come to her or not. Dark clouds have gathered and the atmosphere is gloomy and the poet being the beloved cries out to God as to why He makes him waiting alone at His door. At times this uncertainty is over and the poet as beloved is sure that God, the lover, is on his way to her. We see the poet regretting, as in song no. 28, his inability to break the shackles of 'Maya' that entangles him, though he knows that the only meaning lies in Him, God, his "best friend". The theme of conflict between his pride, worldly attachments, ego and between his fullest devotion to God is further developed in song no. 30. The poet feels ashamed to meet his master in presence of his ego. Often, as in song no. 43, as a subject he regrets that he fails to make himself ready the day God, the King, visits him, realizing that God has planted the seeds of spiritual realization in his mind.

Modes of self-presentation in Gitanjali: God is to Tagore his lover, his friend, the King, the 'master poet'. Further study reveals some other, very special shades of the poet's relationships with God. Tagore appears to be feeling joy in loving Him as the disciple's life is only to give shape to His will. Tagore seems to discover the parallelism of God and the human parent as in song no. 62. Human parent becomes happy in the mirth, joy, merriment of his children and to make them happy he brings to them toys. Similarly, God gifts human, with the beautiful nature. In song no. 65, we see Tagore imagining that God has given Himself to the poet in love and feels him with His own 'entire sweetness' and takes delight in beholding His own creation through the eyes and senses of the poet. So the poet who earlier seems to be incapable to sing, being puzzled by the 'endless meshes of thy music'(3), is now able to find meaning of his life for being the cause of His delight. Song no. 72 presents the poet as being able to discover God as his "innermost one", his soul that awakens him to spiritual enlightenment. His senses, his feelings, and his emotions are controlled by this innermost self. At times, as in song no 77, the poet seems to be influenced by Christian tradition. He worships Him as "father" and doesn't dare to love him as his friend or someone close to him. Here the poet appears to the author as the representative of fellow human beings who fail to understand the fact that God should not be afraid but be loved. He is the "Brother ...amongst my brothers" and is to be among whom normally those higher in class and status don't pay attention. This is a song where we get the meeting point of Christian view of Universal fraternity and Hindu concept of divinizing humanity. All through the collection, we hear the poet expressing a sense of humility and worthlessness being separated from God. Sometimes the poet, as in song no. 83,pleads to his God as beloved mother. Believing that suffering and repentance are the sources of soul's purification and salvation, the poet wishes to adorn the neck of her mother with the white and pure pearls of his tears of sorrow to receive her grace. In *Gitanjali*, time and again we see the poet presenting himself as the slave, controlled by his master, who, as we see in song no. 89, permits him to have some leisure time which however the poet thinks is to bring his heart close to Him, leaving behind the 'strife of the good and the evil'. God is also the 'playmate' of his empty days though the poet is perplexed as to what extent he will be able to utilize the 'sudden call' of his 'master' and 'playmate'. Sometimes as in song no. 97, the poet calls Him "my own comrade". His awareness of imminent death is revealed here in the words "Now, when the playtime is over". He imagines that Death is approaching which incites the further thought in his mind that in life he has never questioned "who thou wert" but now while awaiting death, he is visited by the "sudden sight" of his lord that inspires awe in him. Thus, we see in *Gitanjali*(2017)Tagore presents God as his 'friend' (Song, 2), his 'master' (Song,3, 89), the 'master poet' (Song,7), the 'poet' (Song,65), his 'love' (Song,17, 18), his 'only friend' and 'best beloved' (Song,22), his 'friend'(Song,23), his 'best friend'(Song,23,28), his 'lord' (Song,30,36), 'King'- (Song,43), 'host' (Song,48), 'lord of thunder' (Song,53), 'King of Kings' (Song,56), 'light'-(Song,57), his 'innermost self' (Song,72), 'lord of all worlds' (Song,76), 'Father'(Song,77), 'sun ever-glorious' (Song,80), even 'mother' at times (Song,83). In all of these modes, as a devotee, a servant faithful to his 'master', a lover, a friend, a child, a subject to the 'King', and as one artist dependent on his patron, "master poet", seeking support for the fulfilment, Tagore presents himself here.

Nature to Tagore: The poet accepts that God is everywhere in his creation. Nature is the outward manifestation of God. Nature to the poet appears as an embodiment of God, as a fragment of God. If one surrenders oneself to His creation, one will feel the presence of Him beside him/her. The poet imagines beautiful play of colours in nature at different hours of the day, natural objects, natural happenings everything to be either as a body part or as decorative jewellery of God whose all-pervasive presence in nature is not only beautiful but also, at times, terrible to think of and behold. In *Gitanjali*(2017) song no. 53 the poet says: "Beautiful is thy wristlet, decked with stars and cunningly wrought in myriad-coloured jewels. But more beautiful to me thy sword with its curve of lightning like the outspread wings of the divine bird of Vishnu, perfectly poised in the angry red light of the sunset". In song no. 57, Tagore feels God to be lovingly present in 'light'. Again in song no. 68 Tagore says: "With fond delight thou wrappest about thy starry breast that mantle of misty cloud, turning it into numberless shapes and folds and colouring it with hues everchanging". Amit Chaudhuri, appropriately finds the influence of Upanishads on Tagore. In Tagore's work he sees the traces of the "turning away from polytheistic Hinduism...towards a God who is Nirakar or without form, and invisible, but whose presence can be felt in his works, let's say, if his works are the universe." In Tagore's work, says Chaudhuri: "the sense of the sacred in the emergence of this new world remains, so that he's giving particular significance to certain aspects of the world. Light is given great significance in Tagore's work. So is space, that is, the window. Everyday aspects of the world are suddenly being looked at anew as if they were significant or even sacred in some way, but religion is not being mentioned. So in his work, Tagore presents a world predicted or presaged by the Brahma Samaj's view, borrowing from the Upanishads, that God is perhaps present in his works..." (www.asymptotejournal.com). As says the critic: "Tagore deeply visualizes God through the beauties of nature. In the flowers, in the green grass, in the play of colours on the clouds, in the murmuring music of the running water"(Manjula, 2018: 6).

Essence of *Singer of Life*-The *Singer of Life*(2021) comprises 70sonnets. In a world striven by conflicts, this collection of Gill's love sonnets offers a sojourn in the realm of love that connects humanity to Almighty."*The Singer of Life* is a collection of his sonnets mostly soaked in love which attains a spiritual tinge and appear as his offerings to the Almighty"(Mishra, 2020:4). The collection inspires mankind to cast off their dark materialistic existence on earth and by discarding all differences to be unified in love. Subtle use of symbolism and experimentation in form mark Stephenean sonnets; while the myriad folds of meanings are unveiled we meet a poet passionately inviting all to realize God all around us by embracing the path of love, truth, beauty and peace.

When Beloved is God – *Singer of Life*: In search of the query to whom the sonnets of *Singer of Life*(2021) are addressed, it appears to the author of the paper that the sonnets are addressed to God who is also his beloved and in his sonnets is almost always referred to by the pronoun 'you'. Beloved is the perfect embodiment of 'Love' as well as 'Beauty', 'Truth' and 'Wisdom'. Dr. Daniel says: "Stephen Gill's sonnets reach out and transport us to the absolute realms of Truth and Love. The Beloved embodies these absolutes"(Preface to *Singer of Life*, 13). To Gill, the beloved, his God, is the embodiment of 'calmness' (Sonnet 5). Not only that, the beloved is the 'shield' to protect the soft, sensitive mind and fluid identities of the poet(Sonnet 6). The sonnets constitute the poet's efforts to describe God, the beloved and define how he owes to her. Beloved is Hope. Beloved is absolute Faith (Sonnet 15). Beloved is also the embodiment of Freedom: "My adoration is the bird that flies high above the ocean of the morning pristine waves". Beloved equals the "patron saint" for protecting his 'sailing', "rights from the unprovoked sharks of darkness to rove across horizons with new eyes"(Sonnet 25). It is the love of God that inspires the poet to look inside. "You are the green sprout of a leaf, a camera lens to see my inner chief with glee"(Sonnet 8). Beloved teaches him to love humanity. It is because of his beloved that the poet is aware of the presence of God in himself with pleasure. "You are the Agni, the eye of the cleansing force"(Sonnet 9). The poet needs God, his beloved beside him as beloved is his "portal to the real world"(Sonnet 29). Beloved is his "way to the truth"(Sonnet 38). Sometimes beloved is viewed as "goddess": "You are the goddess who has gifted me with unshed tears to give hope that resides within every step I decide"(sonnet44). Here we see the direct influence of *Gitanjali*(2017) on Gill. As Tagore calls his God "mother"(Song ,83), to Gill, the protecting, all-embracing love of God, his beloved appears to be that of a mother: "Your concerns like that of the mother untangles my irrational knots when I host the saddest thoughts here"(Sonnet 42). Fittingly sonnet no. 51 may be mentioned where Gill says: "Your motherhood encourages me to relax in the invincible summer of the seaside resort within me"(Sonnet 51). Here Gill mildly reminds us of Tagore's deep adherence to the Hindu philosophical concept of looking inward to feel God. It is observed that "His poetry sounds the tone of oriental philosophy which makes the humans to turn inward to perceive the pervading presence of God in the whole universe. The turning inward can lift the man beyond all trivial

and worldly desires and can unite him finally to God and to the whole humanity” (Chaudhary, 2013:43-45). To Gill, God is peace and love without any condition (“My Conversations”, www.stephengill.ca). God, the beloved, is the poet’s “strongest ultimate ally”(Sonnet 52) that reminds us of *Gitanjali*(2017) song no.72. In *Gitanjali*(2017) God is at certain religious moods viewed as the poet’s friend. In sonnet no. 58 we hear Gill speaking of “the link of friendship”. In *Gitanjali*(2017), God at intimate personal moments is viewed as beloved. In *Singer of Life*(2021) God appears to be the poet’s beloved, his friend, the bodily incarnation (here Gill maintains Christian view of God) of Beauty, Wisdom, Love, Peace as well as of the highest form of Illumination.

Nature to Gill: Gill echoes Tagore once more while giving expressions to his perception of the presence of God, his beloved, in nature. In sonnet no. 39 he says: “You live in the hazy shades of the evening twilight that caresses St. Lawrence beach with muscles supple and sweet”, or as in sonnet no. 41: “You are the galaxy of the sober sky that has planted its presence in the rapturous Saint Lawrence River”. At moments, Gill describes his beloved in such terms that remind us of the highest form of Beauty, that is God as Gill says: “in your eyes...celestial serenity reigned”(Sonnet 37). “The bounty of your beauty is the opening of the bud that shyly peeks or the brightest blaze the sages seek...I need your love to prime the path for posterity”(Sonnet 1). “The birds applaud gracious purity in your appearance as do the air”(Sonnet 19). Or as he says in sonnet no. 36: “The beauty of the scenery, you are the glory in the greenery’. In sonnet no. 60 the poet says: “I perceive your pure calm in the heavens of the evening to be sipped with the sacred lips of Nature”. The beloved is the “flowering lotus” of his cosmos (Sonnet 21). Furthermore, the beloved purifies his mind to be capable of offering greater love. The beloved is the ‘flame’, the spirit, the essence of all positive force. (Sonnet 11). Once more we see the influence of *Gitanjali*(2017) on Gill. We are reminded of Tagore’s reverence for ‘Light’ seeing the way Gill upholds ‘Flame’ which is God to him (a concept borrowed from Vedas). The critic rightly says: “Both the poets sing the songs in praise of Light and seek for her grace in their lives so that they may serve the humanity through their contributions in spreading peace and prosperity in the world by helping the fellow beings”(Arora, 2009).

God is “muse of lyrics”: Gill wishes to be capable to create so that he can correctly channelize the future generations to the right path of love and peace and for this he needs the love of God, his beloved, who happens to be his muse too. The influence of *Gitanjali*(2017) on Gill surfaces here once more. We remember Tagore calling God, the “master poet” and the ways he seeks His love to find fulfilment. We find Gill to be obsessively carrying forward this theme to almost each of his sonnets. We hear that God, his beloved is the “muse of lyrics”. “At the altar of you, where the self prostrates before the muse of lyrics./ I exalt love who is the singer of life that keeps me alive”(Sonnet 12).. Beloved is his “saraswati”(Sonnet 14). It must be mentioned here that *Singer of Life*(2021) “aims at synthesizing the Christian and Hindu mythologies and seems to discard the distances of all religions and climes by discovering ‘a domain serene’ ”(Mishra,2020:5). God, his beloved is “the book of wisdom so that my love might be full”(Sonnet 18). His beloved is his “perfect sage” (Sonnet 32), the embodiment of ultimate wisdom, “I see a Minerva in you who unites my boundless ties”(Sonnet 38), as well as music: “You are Beethoven’s sonata in smooth sea when I see you walking in glee”(Sonnet 21). In sonnet no. 22 we hear this proclamation again: “My unceasing passion for prosody springs from you, who spices creativity...”. Next, in sonnet no. 24 we hear: “You are the principal component for the pure power of unmatched peace./ Also the rigid map and the compass for my true literary guide in the labyrinth of hilly heights”. We see that the beloved is the poet’s ‘literary guide’ who ‘pumps up’ his capacity so that he can speak more of her, to “elevate you with crystal styles”. In sonnet no. 40, the poet clearly says: “You sharpen my artistic skills to bring out the god within me”. In sonnet no. 46 the poet wishes to borrow “inspirational symphony” from God, his beloved, whose “poetic flow does not fail to wash away” his “stressing needs”(Sonnet 35). In sonnet no. 59 Gill terms his beloved as his “personal creative impulse”. In sonnet no. 69 once again we hear the echo of earlier sonnets. The beloved is “the most illustrious bard”, “the passion of the creativity that traces rhythms in the codes of genes vagabonding in my ghazals”, “the centre” of his sonnets.

Difference Found in the Religious Philosophy of the Two Poets: Gill tries to define God as “embodiment of love” and insists on selfless mode of action to attain him (Preface to *Singer of Life*, 6). Here together with Christian thought, we see the great influence of Tagore on Gill who appears to be a distant shadow of the Rishi poet who says: “I want to see my God in that temple, where there are no rites, rituals and rigid practices”(Manjula, 2018:5). About his religious philosophy, Tagore says: “My religion is “the religion of man in which the infinite is defined in humanity”(Tagore, 2005:33). *Gitanjali*(2017) reveals Tagore’s philosophy of ‘spiritual humanism’. In song no. 11 Tagore says: “He is there where the tiller is tilling the hard ground and where the path-maker is breaking stones. He is with them in sun and

in shower, and his garment is covered with dust. Put off thy holy mantle and even like him come down on the dusty soil!". It implies that by forgetting all differences if we can embrace humanity at large, only then we can reach God. To Gill also it appears so, that loving humanity is loving God. In sonnet no. 6 Gill says: "A bee I buzz beyond the bars of "you" and "me". Love has the power to dissolve all the differences between two individual constructs, to make them merge into one another. This love is celebrated in Gill's poems. Love leads to this unification, this drowning of the ego of which Tagore says again and again. In song no. 8 Tagore says it is this love that gives him an entrance to "great fair of common human life" after shedding off all bondage of finery, that is, pride and ego. In sonnet no.16 Gill says clearly: "Your love awakens me to abandon the dull weight of selfhood". In sonnet no. 33 he speaks of himself as a Sufi: "I am the Sufi in the symphony of my ghazals I seek to confine". In song no. 30 Tagore regrets that he still possesses his "own little self" which is still with him when he comes to His door. In song no.86 Tagore distinctly expresses his understanding that his "last offering" to his God will be his "forlorn self". In sonnet no. 57 Gill speaks of "fellowship". In sonnet no. 58 he says about "friendship". If one doesn't lock himself or herself within the "door of selfhood" and is able to break the barriers of selves, "link of friendship" is cemented. When love fails or in other words "with failing love", "eerie emptiness" reigns(Sonnet 53). While togetherness develops nothing is impossible to grow and "heaven on earth in a richer way" can be celebrated(Sonnet 48). Repetitively Gill speaks of unification of souls in love and thus becomes "a medium between the human world and the divine"(Mishra, 2020:6) whereas *Gitanjali*(2017)songs reveal Tagore in the process of "becoming", in his attempt to "be one with Brahma"(Tagore,2005:89) and thus manifesting the teachings of Upanishad. *Gitanjali*(2017)songs voice his conviction that every individual's soul is in the process of " becoming", the objective of which should be "to become more and more one with God" as he says: "Yes, we must become Brahma. We must not shrink to avow this. Our existence is meaningless if we never can expect to realise the highest perfection that there is"(Tagore,2005:88). While Gill emphatically shows the path of how to attain God (as per the philosophy of the West), as he says in his poetry, through love, through awareness of truth and beauty and through selfless mode of action, Tagore's *Gitanjali*(2017) (containing the highest wisdom of the East), shows that God is not to be 'gained' and it is all about to be "more one with God"(Tagore, 2005:88). The depth of spiritual understanding as is reflected in Tagore's conception of the infinite is nowhere to be found in Gill. This deeper level of philosophical realization concerning human and the divine is not to be found anywhere in Gill.

Thus, from the analysis of Stephenean sonnets it appears to the author that the self-exiled poet Stephen Gill seems to be influenced by Christian view of the West as to him God is corporeal, personal absolute and omnipresent and therefore it appears to be that all physical things are parts of God. Gill seems to bear, though in parts only, the trace of Eastern philosophy of pantheism which involves too the looking within oneself to communicate with God. On the other hand, he in parts embraces Hegelian concept as per which God is developing consciousness in the process of which God comes to self-awareness through mankind's awareness of him. Gill's mission seems to be creating this awareness of God in mankind. Again the influences of Sufism on Gill can't be overlooked. Like a Sufi he speaks the language of love and kindness. God is his beloved that is expressive of the influence of Bhakti tradition on him. Gill himself says: "My lyrical compositions in Stephenean sonnets are in Sufi, Bhakti, mystic and Christian traditions" (Preface to *Singer of Life*, 4). Gill thus is found to be bearing in him diverse threads of Eastern and Western philosophies relating God. It appears that God is here attempted to be reconceived in exile. But seemingly owing to the poet's exilic experience - experiences of fragmentation, duality of existence, split identity and hybridity in exile - in him, as is reflected in *Singer of Life*(2021),these different philosophical aspects have failed to produce a unified whole leading to cultivation of deep spirituality as is found in Tagore.Tagore is found to align himself with the philosophical concept of Pantheism, the idea that God envelops everything and the Hindu concept of "Atman-Brahman"(Fieser, 2020) developed in *Upanishads* and *Bhagavad Gita*. *Gitanjali*(2017)reveals Tagore's adherence to the concept of "self-God"(Fieser, 2020)that our true inner core in contrary to outer selves that are exposed to sensual experiences of the outside world, is undifferentiated from God but we are ignorant of this because of taking the illusory world of appearances as real and therefore our goal is to overcome this ignorance by reflective meditation and to be united with God who though is there within us, is yet distinct for his totality. In a similar vein *Gitanjali*(2017)reveals the poet's soul in the continuous state of becoming, in the process of realizing the undifferentiated nature of self and God which is nowhere in Gill's sonnets that on the other hand fails to generate what we get in *Gitanjali*(2017), the feeling of closeness to a more intimate God. Furthermore, in *Gitanjali*(2017)we find a deeply spiritual poet discovering 'Nirakar Brahma' everywhere in His creation. In Tagore what is more appealing is his deep spirituality and so far as his philosophy of God is concerned, we get a concrete and unified world of thoughts, which is missing in Gill. Thus, *Singer of Life*(2021)by only maintaining some superficial resemblances with *Gitanjali*(2017),presents itself as an unsuccessful imitation of Tagore's masterpiece.

Some other Findings:a) As revealed from the above discussion, both in relation to self-portrayal and presentation of God, Gill seems to be deeply indebted to Tagore. Moreover, in comparison to the abundance and variety of poetic modes of self-presentation found in *Gitanjali*(2017), Gill appears to the author to be strictly limited in presenting himself in two specific modes - as a surrendering lover, God, his beloved being the embodiment of all positive energies in herself and as a poet in need of poetic inspiration from his beloved who happens to be his muse too. Moreover, for being thus restricted in these two particular modes of self-portrayal, in comparison to Tagore who is so grand and diverse in imagination, "so spontaneous, so daring in his passion, so full of surprise" (Gitanjali, 2017:185), being involved in the process of discovering the soul by surrendering himself "to its spontaneity"(Gitanjali,2017:185), Gill seems to be a bit repetitive and sounds a little monotonous despite the plenitude of fresh images and similes employed to describe God, his beloved or his dependence on the same which constitute the themes of his sonnets.

b) In Gill's conception of God, traces of both Eastern and Western philosophy are found. But in his religious philosophy what is identified to be missing is the depth, unification of ideas and deeper understanding relating soul and its fulfilment which are remarkably present in Tagore. Tagore's religious philosophy centred on his learning of Vedas and Upanishad, his philosophy of 'spiritual humanism' developed under the deep influences of Bauls, lyrics of Chandidas, Vaisnavism, Sufism, the hymns of Mirabai, Tulasidas, and songs of Kabir, find their finest expression in *Gitanjali* with a sense of uniformity, whereas Stephenean sonnets do not seem to be springing from deep spirituality and an absence of unified philosophical base is felt in Gill for which in *Singer of Life*(2021)the philosophical concepts he employs appear to be nothing but superimposed on his sonnets.

c)In *Gitanjali*(2017)God is felt to be very much present in the beauty of nature. The poet intensely feels the presence in his heart. In *Singer of Life*(2021), too, nature seems to reflect the beauty of God but in spite of some such resemblances in Gill we don't find, what amazes us in *Gitanjali*(2017), the soul's intimate experience of 'Brahma' through the varied expressions of the Lord Himself in nature.

d) In *Gitanjali*(2017)we see a more direct involvement of the poet's soul with his God and therefore, what is of much interest here, is the revelation of the manifold relations of the poet with God. The unifying thread of *Gitanjali*(2017)is, the poet's deep longing to be united with his God. Tagore's passion for being unified with his God, and his deep spirituality are not to be found in Gill who rather focuses on the acquisition of artistic inspiration from his God.

Conclusion: The author has tried to bring out the variations of God in the poetic world of Tagore and Stephen Gill, the poet of our times who happens to share some commonalities with the grand archive of Eastern wisdom, Tagore. The difference in philosophical understanding that leads to conceptual variations of God in their poetry is highlighted here. Next, in the paper, the poets' variant modes of self-presentation are attempted to be captured. Furthermore, the paper significantly contributes in unveiling the similarities as well as differences concerning the two poets' approaches to nature. The paper thus opens up more such scopes of comparative studies relating Asian diasporic writers and poets/authors from the Asian subcontinent.

Works Cited

Arora, Sudhir K. "Tagore's Gitanjali and Stephen Gill's The Flame: A Comparative Study" in Bharat Times! Online at www.bharattimes.ca, June 2009. Extracted by the author on 19.8.21.

Casey, Michael. *Toward God: The Ancient Wisdom of Western Prayer*. Liguori Publications, 1st September, 1996.

Chauduri, Amit. "An Interview with Amit Chaudhuri on Rabindranath Tagore" in <https://www.asymptotejournal.com>. Extracted by the author on 18. 10.21.

Chaudhary, VijayLakshmi. "Stephen Gill: The Promoter of Human Love". *International Journal of Humanities and Social Science Invention*, Vol. 2, Issue 4, April, 2013 in www.ijhssi.org. Extracted by the author on 17. 10 21.

De, Ardhendu. "Critical Study of Tagore's Gitanjali in Evaluating Indo-Anglican Literature". July 29, 2014 in <https://ardhendude.blogspot.com/2014/07>. Extracted by the author on 21.9.21.

Dharmapal, Gouri. *Ved o Rabindranath*. Vira Nagar, Nadia: Ushagram Trust, 2007:38.

Fieser, James. "Classical Eastern Philosophy", 6.1.2020 in <https://www.utm.edu>>.Extracted by the author on 29.9.21.

Gill, Stephen. *The Singer of Life Updated*, 2021. In www.stephengill.ca.

"My Conversations" in www.stephengill.ca. Extracted by the author on 18.9.21.

Habyarimana, Bangambiki. *Pearls of Eternity*. Smashwords Edition, August 19, 2016.

Kripalini, Krishna. *Tagore A Life*. New Delhi: National Book Trust, 1986:218.

Mishra, Binod. "Invisible Visible in Stephen Gill's Singer of Life", in www.Pakistanchristianpost.com/opinion-details/3585, 6.5.2020. Extracted by the author on 21.8.21.

Tagore, Rabindranath. *Gitanjali*. Kolkata: Sahityam, December, 2017.

_____. *Sadhana: The Realisation of Life*. Digireads.com, 1st January, 2005.

_____. *The Religion of Man*. Rupa Publishing House, 1st January, 2005.

Nina Elena PLOPEANU

Anturajul feminin din jurul reginei Maria în timpul primului război mondial

Maria Alexandra Victoria de Saxa Coburg și Gotha s-a născut la 29 octombrie 1875 la Eastwel Park în comitatul Kent din Anglia. Mare prințesă a Marii Britanii și Irlandei, nepoată a reginei Victoria era în a doua jumătate a secolului al XIX-lea una dintre cele mai frumoase și titrate dintre prințesele europene. La 29 decembrie 1892 s-a căsătorit cu Ferdinand I, nepotul de frate al regelui Carol I de Hohenzollern Sigmaringen, principele moștenitor al tronului României. Deși a avut și alți pretendenți, mama sa ducesa Maria Alexandrovna a susținut această căsătorie cu speranța atenuării divergențelor dintre Rusia și România intensificate de problema Basarabiei pe care Imperiul Țarist o anexase încă din 1812 și în 1870 o transformase în Gubernie țaristă. Ceremonia catolică s-a desfășurat în Salonul Roșu al castelului Sigmaringen. Unul dintre principalii martori, primul care și-a pus semnătura pe actul de căsătorie a fost Wilhelm al II-lea, împăratul Germaniei.

Ferdinand și Maria au preluat frâiele monarhiei în România, în octombrie 1914, după moartea lui Carol I în condițiile în care în Europa începuse cel mai devastator război pe care îl cunoscuse lumea până atunci. Bătrânul rege, fidel originilor sale prusace, susținuse ca România să-și onoreze obligațiile asumate prin tratatul din 1883 cu Puterile Centrale. Încă din perioada neutralității (1914-1916), regina Maria a acționat în vederea intrării țării de adopție în război alături de Antantă din care făceau parte Anglia și Rusia, statele din care proveneau părinții săi. Antanta se angaja să sprijine constituirea statului național unitar român prin redobândirea teritoriilor stăpânite de Austro-Ungaria (Transilvania, Banatul și Bucovina). În acest sens, Regina a trimis scrisori neoficiale verilor săi primari George al V-lea, regele Angliei și țarului Nicolae al II-lea cărora le prezenta dorințele naționale ale românilor.

În timpul Marelui război a îmbrăcat uniforma de soră de caritate și a devenit motorul din spatele

frontului îngrijindu-se cu devotament și abnegație de spitalele din România ceea ce i-a adus, pe bună dreptate, denumirile de „regina soldat” și „mama răniților”.

Între 1916-1918 și-a însoțit soțul în refugiul din Moldova unde a continuat să aline suferințele celor mulți și necăjiți.

În mai 1918 s-a opus cu toate forțele ținându-le piept lui I.I.C Brătianu și lui Barbu Știrbey și aproape obligându-l pe Ferdinand să nu semneze pacea separată cu Puterile Centrale care impunea României condiții inacceptabile și ar fi scos-o din alianța cu tripla Înțelegere.

După război, a susținut interesele României la Conferința de pace de la Paris.

Încoronarea ca regină a României alături de regele Ferdinand la Alba Iulia în toamna anului 1922 a reprezentat încununarea eforturilor pe care le-a depus pentru realizarea României Mari.

Primul război mondial (1914-1918) a fost peste tot în lume un război total în care a fost antrenată întreaga populație. În România, elitele feminine au urmat exemplul reginei și au susținut financiar și coordonat activitatea spitalelor, au avut grija răniților și de multe ori au închis ochii celor ce și-au dat viața pentru împlinirea idealului național, Marea Unire din 1918.

Elisabeta de Wied (1843-1916)

“O femeie admirabilă”, după cum o caracteriza la un moment dat regina Maria. Tot ea afirma că mătușa, așa cum îi plăcea să-i spună, „trăia în visurile și fanteziile pe care le țesea singură”. „Era o idealistă”. După părerea soției lui Ferdinand, regina Elisabeta avea aspirații din alte vremuri, „să adune în jurul ei o mulțime de doamne și domnișoare a căror inteligență încerca s-o modeleze și s-o cultive”. Așa cum știm, lui Carmen Silva, „suflet idealist de poet”, îi plăcea să se înconjoare de intelectuali.

Față de Ferdinand, așa cum aflăm din Jurnalul reginei Maria, Elisabeta păstra în inimă un

resentiment dureros, deoarece considera că acesta venise să ocupe locul care ar fi trebuit să revină unui urmaș direct al ei și al regelui Carol I. Se pare că nu simțea față de el nici un pic de iubire adevărată și, cu toate acestea, încerca să-i cultive talentele și să-i dezvolte caracterul. În acest sens a căutat să și-o facă aliată pe Elena Văcărescu, patronând idila dintre cei doi, fapt ce a dus la încordarea relațiilor cu regele Carol I, din care cauză a trebuit să stea departe de țară timp de doi ani.

În septembrie 1914, la moartea soțului său, conform spuselor Mariei „mătușa era liniștită, dar slăbită și zdrobită”. Odată cu soțul pierduse totul. Cu ocazia slujbei de la palat din 29 septembrie, Elisabeta era într-o stare de plâns. Tânăra regină a trebuit s-o țină în brațe mai tot timpul.

Elisabeta s-a stins în februarie 1916. Așa cum afirmă Maria, mătușa a murit cu una din mâini în mâinile sale. Cu toate acestea la slujba de pomenire, soției lui Ferdinand, fiind foarte bolnavă, doctorii nu i-au dat voie să meargă.

În august 1916, România se pregătea să intre în război de parte Antantei, așa cum susținuseră regina Maria și regele Ferdinand, în pofida dorinței lui Carol I, care, dorind să-și păstreze angajamentele față de Puterile Centrale, propusese continuarea alianței cu acestea. La jumătate de an de la moartea Elisabetei, gândurile reginei Maria se îndreptau către aceasta și spunea: „biata noastră mătușă a murit. S-a îndurat cerul s-o ia dintre noi ca să nu vadă ce va urma”.

Elena Văcărescu (1864-1947)

Se număra printre preferatele reginei Elisabeta, a cărei domnișoară de onoare a fost. Idila sa cu prințul Ferdinand, susținută de Elisabeta, a dus la un adevărat scandal din cauza căruia regina a trebuit să se exileze doi ani în Italia. În 1891, Elena Văcărescu a plecat definitiv la Paris. Maria n-a agreat-o cu toate că era o tânără cultă, inteligentă, de viță nobilă. Descrierea fizică pe care soția lui Ferdinand i-a făcut-o nu-i era deloc favorabilă. Maria o caracteriza astfel: „era grasă, urâtă, fața îi era roșie și unsuroasă, iar pielea acoperită peste tot cu pete”. Deși a fost nevoită, să-i recunoască meritele intelectuale, a defavorizat-o în ceea ce privește caracterul. Afirmă despre ea că este „o femeie cu mintea ascuțită, care știa să se strecoare pe sub pielea oamenilor. A prins-o în mreje pe regina Elisabeta”. Profitând de durerea acesteia provocată de pierderea unicei fiice, Maria considera că Elena Văcărescu „i-a devenit de-a dreptul indispensabilă. Carmen Silva vedea cu ochii ei, auzea cu urechile ei, vorbea cu limba ei. Se spune că o convinsese pe regină că în ea trăia sufletul fetiței ei moarte.....regina și domnișoara țineau împreună ședințe de spiritism”.

Nunta lui Ferdinand cu Maria a avut loc la 10 ianuarie 1893. După sosirea în țară, s-au organizat multe festivități, ceremonii, recepții și spectacole de teatru pentru ca Maria să devină cunoscută și la rândul ei să-și cunoască viitorii supuși. Printre aceste ceremonii, de departe cea mai frumoasă, după părerea Mariei, a fost nunta a treizeci de perechi de țărani pe care Ferdinand și soția sa i-au cununat.

Prezentarea nesfârșită a celor trei sute de doamne, în sala cea mare de bal i s-a părut Mariei îngrozitoare. Dintre cele trei sute de doamne a remarcat-o pe Elena Peticari-Davila (1865-1954), fiica doctorului Carol Davilla, căsătorită cu generalul Ion Gh. Peticari, unul dintre aghiotanții regelui, „o tânără splendidă cu părul roșcat, dinți superbi și ochi de un verde cenușiu, mari și minunați”. O alta, Lala Cesianu (Claire – Helene de Belloy, 1870-1945, căsătorită cu Hubert, marchiz de Belloy- șeful misiunii navale franceze în România), nepoata domnitorului Gheorghe Bibescu, pe care Maria a văzut-o durdulie, vioaie și amuzantă, i-a înviorat prințesei occidentale sufletul timid și i-a înveselit inima speriată.

Maria Greceanu (1843-1900) a fost doamnă de onoare a principesei Maria. I-a fost aproape în momentele de început ale venirii sale în România, când se simțea singură și neajutorată și tristă deoarece regele Carol I o ținea departe de orice influență dăunătoare. La sosirea în țară, după nuntă, i-a zămbit matern și i-a spus vorbe de încurajare. Doamna Greceanu o vizita din când în când să-i dea câte un sfat. Ferdinand privea bănuitor pe toată lumea și rareori bătrâna doamnă era lăsată singură cu soția sa. Intuind starea de aproape de depresie a principesei, doamna sa de onoare a mers la rege și i-a spus că prințesa lăncezea, între zidurile reci și vechi ale palatului de la Cotroceni, și avea nevoie de puțină distracție.

Elena Rasti (1860-1920), fostă soție a generalului (1841-1903) Mihail Rasti, în momentul despre care vorbim era căsătorită cu prefectul poliției, a atras atenția Mariei prin frumusețe și eleganță încă de când aceasta a venit în România. „Era o frumusețe orientală deosebită, îmbrăcată numai în catifea roșie și blană de samur”, spunea despre ea prințesa occidentală, blondă, tânără și atât de firavă în 1893. A fost impresionată de frumusețea românelor „toate brunete, cu ochi atât de frumoși, atât de bine îmbrăcate”.

Martha Bibescu (1886-1973)

La o lună după intrarea României în război, regina Maria s-a întâlnit cu prietena sa Martha,

care tocmai se întorsese din străinătate cu o mulțime de vești interesante, după ce se văzuse cu mai marii Angliei, Franței și Rusiei. În zilele și săptămânile ce au urmat, regina s-a văzut de mai multe ori cu Martha Bibescu, astfel că după ce proprietara de la Mogoșoaia i-a prezentat un tânăr francez sosit cu automobilele blindate, care i-a lăsat reginei o părere foarte bună, Maria a concluzionat cu invidie: „Dar e tare amuzant cum alege Martha toți străinii și îi ia pe toți în stăpânire. Chiar îi vânează...E o aventurieră înăscută, o admir și o invidiez în același timp”.

În alte rânduri, regina este intrigată de caracterul Marthei. La 29 septembrie, Martha afirma că ar rămâne în țară chir și în cazul unei invazii germane. Regina se duce cu gândul în momentul acela la dragostea neîmpărtășită pe care Wilhelm, ultimul moștenitor al coroanei germane i-o purta frumoasei românce încă din 1909. La 10 noiembrie 1916, o vizitează la reședința de la Mogoșoaia, unde Martha era ținută la pat, prilej cu care cele două au avut o conversație apăsătoare, despre care va scrie în Jurnalul său. „Arăta foarte drăguț în patul ei vechi și roșu, în încăperea simplă, cu un farmec desuet, înconjurată de icoane vechi și lucruri așezate cu gust, cu părul frumos despletit și ochii superbi foarte pasionali”, a trebuit să recunoască Maria.

Surorile Mariei, **Ducky, Cassandra și Beatrice** au fost tovarășele Mariei în copilărie. Cu ele a împărțit cele bune și cele rele, mai ales când guvernanta le-a fost Frau Rolfs, care era de părere că pedepsele corporale le priesc și le-a introdus tot felul de umilințe cum ar fi și aceea de a purta haine simple din materiale groase și aspre ca oamenii de rând. Cassandra era cu trei ani mai mică decât Maria și după spusele acesteia, cea mai înceată la minte. „Întotdeauna părea străină față de noi, era mai practică, mai puțin aristocrată, mai dependentă și mai puțin generoasă”. Beatrice, Baby, fiind cea mai mică, era cea mai răsfățată, mărturisește Maria, și deloc cuminte, deși le aducea, probabil, mare bucurie celor din jur.

Victoria Melita (poreclită Ducky), sora mai mică cu un an a Mariei, „tovarășa mea clipă de clipă și cea mai dragă prietenă a mea”. Deși mai mică decât Maria, părea mai mare deoarece era mai înaltă și mai brunetă. Între cele două surori existau atât deosebiri fizice cât și caracteriale. Maria era, așa cum singură recunoaște, veselă, sociabilă, însuflețită, puțin frivolă, considerată foarte drăguță și agreeată de toți. Ducky era mai bună la învățătură, mai serioasă, mai tristă și de multe ori invidioasă și bosumflată. Cu toate acestea cele două se iubeau din toată inima și nu puteau sta una fără cealaltă.

Maria și Ducky au fost scoase în societate de mama lor foarte devreme. Aceasta considera că

prințesele trebuie să se mărite de tinere. „Mama ne-a dus în vizită la Wilhelmshohe, scrie Maria în Jurnal, să ne prezinte împăratului Wilhelm și soției lui. Eu aveam 15 ani, iar Ducky 14”. În acel loc s-a întâmplat prima întâlnire a tinerei prințese cu Nando, prinț de Hohenzollern-Sigmaringen, viitorul rege al României. Deși prințul era un tânăr foarte timid și își ascundea această stare sub paravanul unui răs nervos, Maria l-a plăcut. Logodna celor doi a avut loc la 22 mai 1892 la Potsdam. Ducky a devenit foarte geloasă pe cel ce intervenise între ea și sora ei, dar a trebuit, în cele din urmă, să se obișnuiască cu gândul că a pierdut o soră și a câștigat un cumnat și că din acel moment n-o să mai fie niciodată atât de mult împreună cu Maria. Victoria Melita s-a căsătorit în 1905 cu marele duce Kiril Vladimirovici, văr primar al țarului nicolae al II lea.

În decembrie 1916, reședința regală se afla la Iași. Situația era foarte dificilă, iar regina resimțea marea răspundere ce apăsa pe umerii săi. Datorită situației militare grave provocată de înfrângerea armatei române, Maria avea lungi conversații cu Ferdinand prin care încerca să-l scoată de sub tutela lui Brătianu. Regina insista pentru înlocuirea generalului Iliescu cu generalul Constantin Prezan. Când Prezan a fost numit în fruntea marelui Cartier General, I.I.C. Brătianu a ripostat cu o amenințare. El i-a spus reginei că dacă se va ajunge la situația în care cei doi să fie rivali, Maria va fi cea care va pierde.

Regina nu putea să facă față situației dramatice în care se afla în ultima lună a anului 1916 și își pune speranța în sora sa Ducky. De pe frontul din Dobrogea îi sosiseră vești rele, armata rusă fusese înfrântă. Vineri 9/22 decembrie 1916 nota în jurnalul său „Mare bucurie, la unsprezece a sosit Ducky. A adus-o cu ea pe doamna de companie, **Madame Drnavo**” și o mulțime de rufărie și feșe, atât de necesare în condițiile în care spitalele se confruntau cu multe lipsuri. Cele două surori, care nu se mai văzuseră de multă vreme, au stat de vorbă toată dimineața și seara până noaptea târziu. Pentru prima dată, după tragedia u fiul său Mircea, regina a avut curajul să-și deschidă inima în fața sorei sale. „E o mare alinare, scria regina, s-o am alături pe sora mea după trei ani de despărțire”. Și mai departe „Are o energie admirabilă și o înțelegere profundă a lucrurilor. E o forță”. „Cu Ducky se poate discuta cum ai discuta cu un bărbat”. Ducky s-a dovedit a fi un sprijin real pentru regină. „Are curajul de a face față oricărei posibilități, de a accepta orice situație”. Maria a fost mulțumită că sora sa s-a înțeles foarte bine cu **Maruka Cantacuzino**.

Pe data de 11 decembrie 1916, regina și sora sa au mers cu automobilul să-i facă o vizită mitropolitului și apoi au vizitat mănăstirea Cetățuia. Maria și alte femei din anturajul său sunt

preocupate în această perioadă de munca pentru realizarea unor pachete pe care să le împartă soldaților cu prilejul sărbătorilor de iarnă. O problemă cu care se confruntau regele și regina precum și cei din jurul lor era ineficacitatea trupelor rusești. Regina era de asemenea nemulțumită de Brătianu. Se vehicula ideea ca Maria să meargă în Rusia și să ceară sprijin pentru România, fără a ști, însă, că zilele țarului erau numărate. Până la urmă, deși tulburările din Rusia începuseră, au mers la țar Brătianu și Principele Carol. La un moment dat, după discuții contradictorii cu Ducky, cu Nando și cu Barbu, regina s-a arătat dispusă să plece împreună cu sora sa ca să se întâlnească cu bătrânul Saharov pentru a-l determina să pună mai mult elan în strădaniile lui. Dar, drumurile închise și trenurile care circulau foarte greu au zădărnicit planul reginei.

Fire dinamică, hotărâtă tot timpul să ajute, să facă ceva pentru cineva, mai ales pentru răniții de pe front, regina era într-o continuă mișcare. Luni 12/25 decembrie 1916, după prânz, împreună cu Ducky, cu Nando și Nicky au vizitat spitalul militar și apoi, numai cu sora sa, au mers la gară pentru a-l vizita pe prințul cazac rănit în ultimele lupte de lângă Focșani, în bătălia Crăciunului de la Dumbrăveni. Două zile mai târziu, cele două au plecat cu automobilul la Constanța. Peisajul pe care l-au văzut li s-a părut dezolant. Este descris astfel în Jurnalul Mariei: „Era pe drumurile acelea tot ce se poate imagina, convoaie rusești și românești, refugiați, trupe, automobile (...) pe marginea drumului zăceau cai morți sau pe moarte”. Prânzul l-au luat împreună cu generalul Prezan și generalii aliați Soharov și Berthelot, ocazie cu care au purtat discuții despre situația de pe front și despre măsurile remediale ce se puteau lua. În zilele următoare s-a abordat și problema refugiului în Rusia în cazul în care situația militară nu s-ar fi schimbat. Pe un noroi de nedescris, pe 16 decembrie/29 decembrie 1916, mama regină și sora sa au mers la gară să vadă mai multe vagoane de tren pe care Ducky să le transforme într-un tren sanitar rus. Au vizitat și spitalele ruse, unde au împărțit medalii și cruci ale Sf. Gheorghe celor răniți și muribunzi.

Cum se apropia sfârșitul de an, Ducky și-a luat rămas bun pe 17/30 decembrie, dar a promis că se va întoarce după sărbători.

Duminică 25 decembrie, în ziua de Crăciun, veștile de pe front nu au fost cele așteptate. Rușii au dat ordin de retragere într-o ofensivă începută cu succes. Regina, foarte îndurerată, se gândea să meargă personal la țar și să-l implore să-i salveze țara. În acest sens, a trimis o telegramă lui Ducky, să vadă dacă vizita la Petrograd ar fi acceptată. În răspunsul pe care i l-a trimis sora sa i-a spus că nu era un moment potrivit deoarece la curtea țarului

frământările provocate de consecințele înfrângerilor de pe front și de agitațiile bolșevicilor se intensificaseră. De altfel pe 18/31 ianuarie 1917, Ducky a revenit la Iași unde a fost primită cu multă bucurie. Regina remarca faptul că sora sa era foarte iubită și apreciată pentru personalitatea remarcabilă, inteligența și tăria de caracter de care dădea dovadă. Ea a adus multe provizii pentru soldați și pentru spitale: cămăși și pantaloni, mănuși și cearșafuri, halate de spital și feșe, medicamente. Din conversațiile cu Ducky, regina a aflat că situația din Rusia era foarte primejdioasă și se vorbea pe ascuns de înlăturarea țarului. Deși era război, viața culturală nu murise întru totul, astfel că, în după amiaza zilei de 19 ianuarie 1917, Ducky a mers la un spectacol de teatru, un așa numit festival rusec. După spectacol, împreună cu Maria au vizitat-o pe **doamna Mavrodi**, care era bolnavă. I-au dus lichioruri rusești și alte delicatessuri. Seara, cele două, mai apropiate ca niciodată, au luat ceaiul împreună, iar regina i-a citit din scriitura Țara mea, după ce în serile anterioare îi citise din Ilderim. În dimineața următoare, au pictat împreună, prilej cu care li s-a alăturat Ileana, fiica reginei. Ducky inventase un mod de a picta pe bucățele de lemn tablouri miniaturale și le-a inițiat și pe cele două în acest gen artistic. Pentru că în a doua parte a lunii ianuarie a anului 1917 vremea s-a dovedit a fi foarte geroasă, („nu-mi amintesc să fi avut parte de un asemenea frig în România”, remarca regina), cele două, împreună cu fetele reginei și prietenele apropiate, au petrecut clipe relaxante, pictând, ascultând muzică sau citind. Cu toate acestea, organismul slăbit al reginei, nu numai din cauza bolii ci și a multiplelor probleme din spitale, de pe front, n-a făcut față prea bine unei răceli ce a țintuit-o la pat o perioadă destul de mare. Atâta timp cât a fost bolnavă, sora sa a îngrijit-o cu mult devotament, ca o mamă, și n-a plecat decât atunci când starea de sănătate i s-a ameliorat. O lună mai târziu, pe 3 /16 martie 1917 Maria a aflat vestea abdicării țarului Nicolae al II-lea. Răspunzătoare de evenimentele din Rusia a fost făcută mai ales țarina, care aflată sub influența lui Rasputin, „convinsă că judecata ei nu dă greș, că numai ea are dreptate”, a aprins spiritele și așa destul de inflamate. Se pare că singura care a avut curajul să-i spună adevărul în față „despre calea greșită pe care o alesese, despre faptul că începuseră s-o urască toți, de la cel bogat până la cel sărac”, a fost Ducky. Cu toate acestea, nu s-a mai putut îndrepta nimic. Rusia pornise pe un drum fără întoarcere. Pe 11/24 martie 1917, Brătianu i-a adus reginei o telegramă prin care Ducky o înștiința că situația lor este nesigură cu toate că aderaseră la noua conducere. Începând de la această dată, gândurile reginei se îndreptau tot mai mult spre sora sa, mai ales că, trenul sanitar

pus pe picioare de Ducky începuse să-și dovedească eficacitatea.

În septembrie 1916 au avut loc lupte grele atât pe frontul de sud cât și pe cel de nord, lupte în care soldații noștri au dat dovadă de mult curaj.

Prințesa Nadeja Știrbey(1876-1955), născută și crescută în Germania, prin tatăl său era nepoata lui Gheorghe Bibescu. S-a căsătorit cu Barbu A. Știrbey și au avut împreună patru fete. Cunoștea atât limba țării în care se născuse cât și franceza și engleza Adeseori, prietena sa regina Maria i se adresa într-un amestec de germană-engleză. Iubea artele, participa la opere de caritate, era pasionată de fotografie, picta, broda, croșeta, asculta muzică simfonică, cânta la pian și la vioară, scria poezii, povești și piese de teatru, era pasionată de horticultură. Între 1916-1919 a ținut un jurnal în care relatează fapte și evenimente din perioada primului război mondial și a exilului la Iași. Iată cum descrie evenimentele din 7 noiembrie 1916, când „germanii au bombardat Bucureștii. Veștile continuă să fie proaste, nemții continuă să înainteze, te cuprinde deznădejdea! Ce zi nesfârșită am petrecut în pivniță, așteptându-i pe monștrii de nemțâlăi, care nu au venit să bombardeze Buftea ci, dimpotrivă au aruncat bombe toată ziua peste București”, iar trei zile mai târziu, veștile sunt dezastruoase, Brătianu este mai deznădăjduit ca niciodată, nu a mâncat nimic astă-seară, este un semn cumplit. Nemții sunt la Alexandria, plecăm mâine la Iași”. În mod asemănător descrie și regina coșmarul pe care l-au trăit în perioada bombardamentului. „Nadeja și fiica ei Maria erau la gară și au trebuit să fugă văzând bombe care cădeau în toate părțile”. „Nem-am petrecut mai toată dimineața în vizuine de sperietură. În adăpost a fost și Nadeja cu toate fetele ei, care era la fel de speriată ca și regina”. În data de 13/26 noiembrie 1916 regina părăsește palatul Cotroceni și Bucureștii prilej cu care scrie în jurnal că „Nadeja și fetele ei sunt într-o disperare adâncă”. În drum spre Iași, Maria a dat dovadă de mult curaj, fapt descris cu multe amănunte în capitolul O regină în căutarea unui acoperiș.

Maruka Cantacuzino (1878-1969), născută Rosetti-Tescanu, căsătorită cu Mihail Cantacuzino(1867-1928), fiul „Nababului”, a fost una dintre prietenele apropiate ale reginei, care i se adresa cu apelativul Muka. În cursul lunii septembrie 1916, cele două prietene s-au întâlnit de mai multe ori și au luat prânzul împreună și cu alți cunoscuți: Jean Chrissoloveni, Cella Delavrancea, C. Diamandi (diplomat, ministru plenipotențiar la Petersburg), Poklovescki, St. Aulaire și alții. După părerea Mariei, Maruka era o

femeie foarte amuzantă, care credea în teorii ridicole pe care le abandona foarte ușor.

Marti 8/21 noiembrie 1916, regina a vizitat spitalul militar, pavilionul I, unde muncea și conducea Maruka. Fiind sărbătoarea sfinților Mihail și Gavril, Maruka nu era prezentă, în locul său a găsit-o pe minunata Dobrovici care o ajuta mereu. Cele două prietene s-au întâlnit zece zile mai târziu la Iași, unde au discutat despre înființarea unui spital. „Sărmana de ea, mărturisește regina, e scoasă din minți, ca toată lumea, fiindcă n-are nimic de făcut, dar altfel rabdă cu veselie greutățile și-mi face bine s-o văd”. A doua zi Maruka a dus-o pe regină la palatul-cocioabă în care locuia, un locșor înghesuit cu trei camere în care se intra direct din stradă. Era o bucurie pentru regină să fie în compania ei pentru că aceasta știa cum s-o înveselească. Amândouă au decis să înființeze un nou spital în care să ajute răniții.

Luni 20 februarie/5 martie 1917, regele Ferdinand a primit o scrisoare foarte violentă de la Maruka în care afirma că „toți cei cu inima curată încep să-și piardă nădejdea în rege”. Pe 26 martie / 8 aprilie 1917, Maruka și-a invitat prietena la o festivitate, prilejuită de sărbătoarea Floriilor la spitalul în care lucra. Cu acest prilej, a luat cuvântul mama Marukăi, doamna Rosetti, care a vorbit răniților despre suferință ca mijloc de a ajunge la un ideal superior.

Ecaterina Cantacuzino (Nabab), soția lui Gheorghe Grigore Cantacuzino, i-a oferit reginei, la 21 august/3 septembrie 1916, 80 000 de franci pentru ambulanțe. În 1893, la puțin timp după nunta cu Ferdinand, când regina Maria rămăsese însărcinată, Ecaterina Cantacuzino a fost printre primele care a observat schimbarea din viața tinerei prințese englezoaică și a ținut s-o felicite.

În perioada interbelică, Ecaterina Cantacuzino s-a remarcat prin înființarea unui cămin de copii care a devenit singura instituție omologată pe plan internațional pentru felul exemplar în care erau crescuți copii orfani, cărora le era oferit sprijin și după 18 ani pentru găsirea unei cariere.

Constanța Cantacuzino (1867-1948) era sora doctorului Ioan Cantacuzino și se căsătorise cu Raul Romalo (1856-1914). Duminică 12/25 februarie 1917 a vizitat-o pe regină și a vorbit îndelung cu aceasta despre nepotul său, fiul surorii mai mari, susținând bineînțeles nevinovăția acestuia. Încă nu i se dovedise trădarea, iar vajnica apărătoare preciza că „seamănă mai mult cu un bărbat loial și onest decât un fante”.

Sabina Cantacuzino (1876-1944) era sora cu I.I.C. Brătianu, cu Vintilă și Constantin. Iubea teatrul, muzica și artele plastice. S-a afirmat ca memorialista familiei. S-a căsătorit cu dr. Constantin Cantacuzino și o vreme a lucrat la Așezământul Reginei Elisabeta. De asemenea a organizat un cămin pentru copii bazat pe sistemul Montessori. A înființat spitalul Elisabeta și modul în care l-a organizat și condus i-a adus laudele reginei în 4/17 septembrie 1916, când aceasta l-a vizitat. „Sabina gândește practic nu se pierde în mărunțișuri”, remarca Maria.

Alexandrina (Didina) Cantacuzino (1876-1944), militantă feministă, s-a numărat printre fondatoarele Societății Naționale Ortodoxe a Femeilor Române în 1910 pe care o și conduce între anii 1918-1938.

La puțin timp după intrarea României în război alături de Antantă împotriva Puterilor Centrale, la 21 august/3 septembrie 1916, Regina s-a întâlnit cu membrele societății „Mama Răniților” din care făcea parte și Didina Cantacuzino. Despre această întâlnire Maria nota în Jurnalul său: „Tare obositoare întâlnirile acestea caritabile la care toată lumea vorbește în același timp”.

La 26 august/7 septembrie 1916 Regina a vizitat mai multe spitale printre care și Dames Ortodoxe. Cu acest prilej, Didina Cantacuzino s-a dovedit a fi „vorbăreață, de un patriotism zgomotos”.

Eliza Brătianu(1870- 1957) era sora lui Barbu Știrbey și soția primului ministru I.I.C. Brătianu. Fusese căsătorită anterior cu Alexandru Marghiloman.

S-a întâlnit cu regina și au vorbit îndelung pe 21 august/3 septembrie 1916. O nouă întâlnire a celor două a avut loc într-o zi de luni, 12/25 decembrie 1916. Regina a constatat la soția primului ministru o schimbare deosebită, „o Eliză cu totul schimbată, resemnată și religioasă, care primea toate încercările prin care treceam cu o nobilă resemnare. Credea în reclădirea din temelii, ca și mine”.

Cele două s-au revăzut trei luni mai târziu în condițiile în care refugiul în Moldova devenise aproape de nesuportat datorită condițiilor grele ale iernii care tocmai trecuse, datorită insuficienței hranei și bolilor ce decimau populația și soldații. Contextul extern era de asemenea foarte dificil. Dinastia Romanovilor era pe ducă. Cu toate acestea, în februarie 1917, țarina a trimis ajutoare pentru soldați și daruri pentru regină. Joi, 16 februarie/1 martie 1917, de dimineață la 10,30 Eliza Brătianu merge la regină. Cu toate că aceasta se temea de o confruntare cu soția primului ministru cu care nu era în relații tocmai cordiale, a

rămas plăcut surprinsă de blândețea, amabilitatea și atitudinea conciliantă. Mai mult decât atât, Eliza Brătianu i-a cerut să vorbească mai deschis cu soțul său. Regina i-a replicat că după fiecare vizită a lui Ionel Brătianu se simte și mai descumpănită. Pe 19 februarie/4 martie 1917, într-o zi de duminică o aflăm pe soția lui I.I.C. Brătianu ajutând-o pe regină la despachetatul darului primit de la țarină. Începând cu această dată vizitele la reședința reginei au devenit regulate. O lună mai târziu, pe când o avea invitată la prânz, regina a încurajat-o să se ocupe de grădinărit și de o mică fermă pentru a livra lapte, ouă și legume spitalelor.

Elena Mavrodi(1868-1941), născută Greceanu, a fost căsătorită cu juristul și diplomatul Eugeniu Mavrodi. Doamnă de onoare și prietenă a reginei Maria, i-a fost aproape și a însoțit-o și ajutat-o în diverse împrejurări. La 29 septembrie/12 octombrie 1914, a însoțit-o pe regină să primească trupul neînsuflețit al lui Carol I, care murise la Sinaia și a fost transportat la București într-un vagon de tren pe jumătate deschis, acoperit cu steaguri și zăbranițe. La începutul lui noiembrie 1916, regina însoțită de Elena Mavrodi pleacă spre Sinaia pentru a vizita răniții. S-a oprit la Florești să vorbească cu generalul Averescu, pe care, însă, nu l-a găsit. Câteva zile mai târziu, cele două și generalul Balif merg, tot cu automobilul, pe drumuri la fel de desfundate și noroioase, la Câmpu-Lung, Curtea de Argeș și Pitești să constate starea în care se aflau spitalele, răniții, soldații, populația.

Regina Maria și-a îndeplinit principalul său rol, acela de a asigura moștenitori coroanei României, născând șase copii, trei fete (Elisabeta, Maria, Ileana) și trei băieți (Carol, Nicolae, Mircea). Cel mai mic, Mircea a murit în 1916 de febră tifoidă. Fetele i-au fost aproape și au secondat-o pe regină în toate activitățile pe care aceasta le desfășura. Toate trei s-au căsătorit cu membrii ai familiilor domnitoare din țările vecine României ceea ce a făcut ca regina Maria să fie denumită soacra Balcanilor.

Principesa Elisabeta, cea mai frumoasă dintre surori, a fost crescută și educată de regina al cărui nume îl purta. Maria a denumit-o cel mai misterios dintre copii săi, poate și pentru faptul că fusese crescută, educată și influențată de soția lui Carol I. Elisabeta a luat lecții de pian și de vioară de la compozitorul George Enescu. După ce s-a măritat cu regale George al Greciei, a devenit regina acestei țări.

Maria sau **Mignon**, cea de-a doua fiică a Mariei și a lui Ferdinand, s-a căsătorit în 1922 cu regale Alexandru al Iugoslaviei.

Ileana, născută în 1909, a fost copilul preferat al reginei Maria care a învățat-o că viața de

prințesă nu presupune numai privilegii, ci și datorii. Penultimul copil al Mariei a primit o educație aleasă. A învățat franceza, engleza, germane dar și artele: pictura și sculptura. Așa cum însuși afirmă în autobiografie, mama sa i-a fost un model. "Prezența mamei radia viață și lumină. Toată lumea o iubea. Toate erau mai frumoase când era ea acolo". În perioada refugiului la Iași, deși era destul de mică, a înțeles că trebuie să-și ajute semenii după puterile ei. Căsătoria sa cu arhiducele Anton al Austriei nu a fost pe placul fratelui său, regale Carol al doilea, fapt pentru care s-a stabilit în Austria. A revenit în România abia în 1944, la castelul de la Bran. A donat un teren din apropierea castelului pe care s-a construit un spital cu denumirea Inima reginei. Aici a fost infirmieră pentru românii răniți în al doilea război mondial, dar instaurarea regimului comunist a obligat-o să părăsească România în 1948. În 1956, la 52 de ani, s-a călugărit devenind Maica Alexandra.

În 1916, când România a intrat în război împotriva Puterilor Centrale, fetele reginei au îmbrăcat uniforma albă a surorilor de cruce roșie ca și mama lor.

Sâmbătă 10/23 septembrie 1916, regina Maria nota în jurnalul său "fetele mele ajută și ele destul de mult, fiecare în felul ei, în uniformă de soră. Uniforma aceasta îți dă un aer foarte curat și ordonat- doar că nu se potrivește deloc cu sulemenile! Cu cât mai simplu e împodobită femeia, cu atât mai frumos arată ca soră de caritate".

La 29 septembrie/12 octombrie 1916 armata română suferea înfrângerea de la Turtucaia în Dobrogea. În aceeași zi, principesa Elisabeta împlinea 22 de ani. Pentru că era o zi tragică, felicitările și urările de bine pentru Lisabeta au fost discrete și triste. Peste numai trei zile, fetele i-au adus reginei vestea că spitalul urma să fie evacuat.

Marti 13/26 decembrie 1916, Maria împreună cu Mignon au vizitat regimentul reginei din afara orașului. Cu această ocazie notează: "Ce întâlnire! Am plâns..... și ce mai ofițeri, aveau și ei lacrimi în ochi..... S-au aliniat pe caii lor care tremurau, slabi și oboșiți, iar eu am trecut prin fața rândurilor.....și am primit ovații însuflețite. Micul Romalo (soțul Constanței Cantacuzino) mi-a adus chiar și un buchet, un mănunchi uriaș de vâsc în jurul căruia legaseră o panglică decolorată, albastră, culoarea reginei lor".

În decembrie 1916 și-au sărbătorit zilele de naștere Ileana și Mignon. La 23 decembrie 1916/5 ianuarie 1917, Ileana a împlinit opt ani. Cu acest prilej, regina nota despre aceasta că este "un copil adorabil, tare bun și fermecător". Ileana a împlinit la 27 decembrie 1916/ 9 ianuarie 1917, 17 ani. Regina o descria astfel: " E o fată tare bună și

drăgălașă, veselă și zâmbitoare, chip dulce, păr blond, dar ca și Lisabeta mult prea grasă". În dimineața acelei zi de marți, regina și Lisabeta au vizitat un spital „tare nenorocit, care arăta mai mult ca un grajd” unde au împărțit săculeți cu daruri de Crăciun. Vizitele la diverse spitale au continuat și în zilele următoare, astfel că ziua de 31 decembrie 1916/ 13 ianuarie 1917, le-a găsit pe regină și pe fetele ei au umblând din spital în spital pentru a împărți cadouri.

În iarna 1916-1917, situația Iașului era destul de grea. Cu o populație de zece ori mai numeroasă se confrunta cu foamete, frig și epidemii. Din mărturiile reginei aflăm că, în februarie 1917, Ileana, deși avea numai opt anișori, ieșea în fiecare zi în stradă cu pesmeți și ceai în termos pentru a le împărți oamenilor sărmani. De multe ori, cea mai mică dintre fetele reginei era însoțită și de Mignon. Maria mărturisește, de asemenea, că „În ultima vreme nu mai mănânc pâinea, o pun de-o parte ca s-o ia cu ele”. Tot mai multe doamne din înalta societate românească, dar și din afara țării au sprijinit-o pe regină în activitatea umanitară. Astfel, la 6/19 februarie 1917, Irina Procopiu (1873-1954), căsătorită cu Ion Procopiu, președintele sindicatului ziariștilor, s-a întâlnit cu regina într-o problemă arzătoare care privea situația din spitale. La aceeași dată, **doamna Mârzescu** i-a adus reginei ciorapi de mână lucrați la școala ei și totodată i-a sugerat să preia spitalul Sfântul Spiridon pentru că, susținea amintita doamnă, nu era bine organizat. Regina a răspuns favorabil acestei cereri, dar a menționat că va face acest lucru dacă locuitorii orașului vor fi de acord.

În iarna anilor 1916-1917, când armata română se găsea în plin proces de refacere și reorganizare. Sprijinită de misiunea militară franceză condusă de generalul Bertholot, Crucea Roșie se afla în prim planul activității sanitare. Despre problemele acesteia a discutat regina într-o zi de joi 2/25 februarie cu prințesa **Maria Moruzi**(1863-1921), mama istoricului Gheorghe I. Brătianu.

Regina Maria ținea să-i răsplătească pe toți cei care îi acordau un sprijin cât de mic. Astfel la 11/24 februarie 1917 a acordat prima decorație Regina Maria unei doamne franțuzoaise care s-a remarcat prin abnegația cu care a îngrijit bolnavii molipsindu-se ea însăși de tifos. Important de semnalat este faptul că, deși în Rusia situația politică era extrem de tensionată, la 16 februarie/1 martie 1917, tânăra țarină a trimis multă rufărie, medicamente și provizii pentru spitale

Îngrijorarea, tristețea și alergătura din spital în spital au avut drept consecință scăderea imunității reginei, care, în luna februarie 1917 a zăcut mai multe săptămâni în urma unei răceli. Abia spre

sfârșitul lunii februarie a început să iasă afară și a făcut o plimbare cu sania împreună cu Lisabetta. În zilele următoare, și-a reluat activitățile caritabile. Astfel, marți 28 februarie/13 martie 1917, cele două au mers cu automobilul încărcat cu alimente și îmbrăcăminte în cartierele cele mai sărace ale orașului.

Joi, 23martie/5 aprilie 1917, după vizita la spitalul militar, regina a primit-o pe **baroana de Rochefort**, „o româncă destul de neinteresantă, dar admirabilă”, care a fost căsătorită mai demult cu un francez și care a trăit multă vreme la Giurgiu. Aceasta fusese prietenă cu soția lui Carol I, Elisabeta de Wied. În a doua parte a zilei, împreună cu doamna Mavrodin și cu Ballif, regina a vizitat un sat unde erau încartiruite două regimente de artilerie. Vineri, într-o zi foarte urâtă cu vânt de furtună care a stârnit praful, regina, **doamna Antonescu** și Balif au plecat la mica vilă, care aparținuseră soților Greceanu, iar acum era a **Muzzei Cesianu**, căsătorită cu un Cantacuzino. Agenda reginei era deosebit de încărcată și multă lume se oferea s-o ajute. **Doamna Greceanu** îi oferă, la mijlocul lunii aprilie 1917, proprietatea ei de la Stânca, dar se plânge de fiul său, care nu dorea să renunțe la camerele pe care le avea, deși proprietatea îi aparținea mamei sale. În aceeași zi, cu **Olga Sturza** discută despre problemele refugiaților.

Printre femeile care aveau în grijă un spital se număra și **Adina Polizu**, fiica lui Constantin T. Ghica-Deleni, căsătorită cu Nicolae Polizu-

Micșunești. Adina Polizu se ocupa cu precădere de baraca în care zăceau cei bolnavi de tifos exantematic din cadrul spitalului de la Hârlău pe care regina și fetele sale l-au vizitat pe 23 aprilie/ 6 mai 1917. Vizitatoarele au fost invitate la ceai de Adina și soțul său în casa celor doi, ce avea o grădină superbă, așa cum reiese din mărturisirile din jurnalul Mariei. Lunile aprilie- mai 1917 s-au dovedit a fi complicate din punct de vedere politic. Se vorbea chiar de o acțiune a soldaților ruși împotriva regelui Ferdinand.

„Războiul rămâne pagina cu care mă pot fâli, concluziona Maria, Nu mi-a fost frică de gloanțe și de bombe. Am făcut din obuze vase pentru flori”.

După război, Regina s-a implicat în activitatea de refacere și reparație morală. Din inițiativa sa au fost decorați post mortem eroii sanitari căzuți la datorie. De asemenea a coordonat înființarea de orfelinate pentru copiii rămași orfani și de societăți de sprijin și protecție socială a invalizilor și văduvelor de război, a decorat post mortem. Astfel la îndemnul său s-a constituit în 1922 Societatea IOVR de sprijin și protecție socială a invalizilor, orfanilor și văduvelor de război.

Dragostea față de țara care a primit-o cu brațele deschise și a adorat-o pentru devotamentul și sinceritatea sa este exprimată deosebit de elocvent în Testamentul său: „ Te iubesc, România, țara bucuriilor și durerilor mele. Frumoasă țară care ai trăit în inima mea și ale cărei cărări le-am cunoscut pe toate.”

Pământurile rare: Piața mondială a litiului

Litiul (din greacă: λίθος lithos, "piatră") este un element chimic având simbolul chimic Li și numărul atomic 3¹⁷. Este un metal alcalin de culoare alb-argintie, cel mai ușor metal și cel mai puțin dens. La fel ca toate metalele alcaline, litiul este foarte reactiv, se oxidează rapid în aer umed pierzându-și luciul și înnegriindu-se, fiind din acest motiv păstrat sub un strat de ulei.

Datorită reactivității sale înalte, litiul nu este niciodată întâlnit sub formă liberă în natură, fiind prezent sub formă de compuși ionici. Este constituenț al unor minerale pegmatitice, prezent în apa oceanelor și poate fi obținut din saramuri și argile. Industrial, litiul este un produs electrolitic compus dintr-un amestec de clorură de litiu și clorură de potasiu.

Litiul este al 33-lea element ca abundență pe Pământ, dar datorită mării lui reactivități este găsit doar sub formă de compus. Litiul se găsește în zăcăminte pegmatitice, dar se poate obține, de asemenea, din apa de mare și argilă combinată cu pământuri rare; la scară industrială, litiul este izolat electrolitic dintr-o mixtură de clorură de litiu și clorură de potasiu. Este un metal moale - are cea mai mică densitate dintre metale.

Litiul este un material important în fizica nucleară, fiind elementul utilizat în transmutarea heliului în 1932, acțiune care a condus la prima reacție nucleară, iar deuterura de litiu-6 a fost utilizată ca și combustibil de fuziune în armele termonucleare.

Litiul și compușii săi au multe aplicații industriale vechi, inclusiv fabricarea sticlei termorezistente și materialelor ceramice, lubrifianților pe bază de litiu, aditivilor utilizați în producția de fier, oțel și aluminiu, bateriilor cu litiu și acumulatorilor litiu-ion; aceste

întrebuințări consumă mai mult de 3/4 din producția mondială de litiu.

Cantități minuscule de litiu sunt conținute în toate organismele, pentru care elementul nu îndeplinește vreo funcție biologică vitală, din moment ce animalele și plantele pot supraviețui fără acest metal. Ionul de litiu Li⁺ administrat ca și orice sare a acestui metal s-a dovedit a fi util ca medicament de stabilizare al bolnavilor cu tulburare bipolară, datorită efectelor neurologice ale ionului de litiu Li⁺ asupra organismului uman.

Este primul metal din Tabelul periodic al elementelor lui Mendeleev, fiind cum am spus mai sus și cel mai ușor metal, caracteristică prețioasă pentru producătorii de electronice. Litiul este un metal esențial pentru producerea bateriilor destinate telefoanelor mobile, laptopurilor și vehiculelor electrice. Bateriile reîncărcabile se bazează pe greutatea redusă a litiului și pe potențialul său electrochimic ridicat...

Producția la scară industrială

Litiul a fost utilizat pentru prima dată în compoziția vaselinei utilizate pentru ungerea motoarelor avioanelor, precum și în alte aplicații similare în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial; apoi, cererea de litiu a crescut mult în timpul Războiului Rece pentru producția armelor de fuziune nucleară: izotopii litiului - litiu-6 și litiu-7 - produc tritium în momentul iradierii cu neutroni, fiind foarte utili pentru producția tritiului și a unei forme de combustibil de fuziune utilizat în interiorul bombelor cu hidrogen, sub forma deuteridului de litiu.

Litiul a fost mult timp utilizat în scăderea punctului de topire al sticlei și îmbunătățirea comportamentului oxidului de aluminiu: aceste două întrebuințări au dominat piața mondială a litiului până spre mijlocul anilor '90 ai secolului trecut. În aceeași perioadă a anilor 90 ai secolului

¹⁷ Sursa: <https://ro.wikipedia.org/wiki/Litiu>, site vizitat pe 6 iunie 2023

trecut, câteva companii au început extragerea litiului din saramuri, care s-au dovedit a fi surse mai puțin costisitoare decât mineritul subteran sau de suprafață pentru obținerea litiului pur. Dar, cele mai multe exploatări miniere de unde se extrăgea litiu fie s-au închis, fie și-au concentrat activitatea spre alte materiale, deoarece doar pegmatitele pot fi prelucrate la un preț competitiv. Un exemplu în acest sens sunt minele de lângă King Mountain, Carolina de Nord (SUA).

Dezvoltarea bateriilor pe bază de ioni de litiu a crescut cererea pentru acest metal, care a devenit dominantă după 2007. În urma creșterii cererii de litiu pentru producția de baterii electrice în anii 2000, noi companii și-au dezvoltat tehnicile de extragere a metalului din saramuri, pentru a onora nivelul cererii.

Rezervele mondiale de minereu de litiu

Chile este țara cu cele mai mari rezerve de litiu și al doilea mare producător mondial. Cele mai mari rezerve se găsesc în „triumghiul litiului”, în lacurile saline situate la frontiera dintre statele Argentina, Bolivia și Chile, de o parte și de cealaltă a Anzilor Cordilieri, în America de Sud. Această zonă are mai mult de jumătate din rezervele mondiale. Resursele sunt exploatare de Argentina și de Chile, dar nu și de Bolivia; alți producători importanți sunt China, SUA și Canada; Peru a anunțat descoperirea unui enorm zăcământ de litiu și de uraniu în regiunea Puno, în apropierea lacului Titicaca. Chile extrage litiu din deșertul Atacama, dintr-unul din cele mai bogate zăcăminte din lume; zăcământul este celebru pentru concentrația mare și nivelul redus al impurităților.

În 2021, producția mondială de litiu a crescut cu 21% față de 2020, în timp ce consumul global de litiu a crescut cu 33%, conform U.S. Geological Survey. În 2022, prețul de vânzare al acestui aur alb, cum mai este supranumit, a crescut de 5 ori! - toate aceste fenomene s-au întâmplat pentru că vânzările de vehicule electrice s-au dublat în anu 2021, la aproape 7 milioane de unități și au crescut puternic și în anul 2022.

În anii și deceniile care vin, cererea de litiu va crește constant, grație utilizării lui în industria bateriilor electrice dar și în aeronautică și explorarea Spațiului Cosmic.

Repartiția rezervelor pe țări

Bolivia ocupă primul loc pentru cele mai mari rezerve de litiu cu 21 de milioane de tone, urmată de Argentina - cu 17 milioane de tone, Chile - cu 9 milioane de tone, Australia - cu 6,3 milioane de

tone, China cu - 4,5 milioane de tone, Congo - cu 3 milioane de tone, Germania cu 2,5 milioane de tone și pe locurile nouă și zece, Canada și Mexic cu 1,7 milioane de tone fiecare, conform rapoartelor US Geological Survey.

Cehia

Cehia deține cca 3% din resursele mondiale de litiu, marea majoritate fiind situate aproape de granița cu Germania¹⁸: experții spun că depozitele din zona Cínovec, regiune bazată pe exploatarea cărbunelui, ar putea conține cele mai mari depozite de litiu din Europa.

Litiul, unul dintre materialele critice, este crucial pentru producția bateriilor autovehiculelor electrice, precum și în alte tehnologii care vizează energia regenerabilă: „Este o șansă de a atrage noi investitori în regiune, de a îmbunătăți nivelul de trai și de a crea mii de locuri de muncă; avem posibilitatea de a crea un centru de energie modernă și resurse regenerabile într-o regiune care odată era vestită pentru cărbune”, a spus Petr Fiala, politician și politolog ceh, prim-ministru al Republicii Ceha din noiembrie 2021 și lider al Partidului Civic Democrat din 2014.

Zăcământul de litiu-staniu Cínovec este situat în Munții Krusne Hory, care formează granița naturală între Cehia și Germania. Zăcământul este situat într-o regiune minieră istorică, la 100 km distanță de Praga, în apropierea instalațiilor industriale și chimice din inima Europei, cu accesibilitate pentru marii producători de autovehicule electrice. Republica Cehia și landul german Saxonia au semnat un memorandum de cooperare pe proiecte strategice, inclusiv extracția de materii prime, precum litiul. Exploatarea de adâncime de la Cínovec este pregătită de Geomet, o companie deținută majoritar de Severočeské doly, care aparține companiei energetice ČEZ Group. Studiul final de fezabilitate, care răspunde la întrebările de bază legate de posibilitățile de producție de litiu la Cínovec, trebuie să fie gata până la finalul lui 2023, iar exploatarea efectivă ar putea începe la sfârșitul anului 2026. ČEZ discută în prezent cu primarii din satele din jur despre viitorul mineritului din zonă: minereul de litiu va fi extras de la 200 până la 500 m sub pământ, unde va fi și zdrobit parțial. Prelucrarea ulterioară va avea loc în apropierea depozitului.

Chile

Pe 21 aprilie 2023, președintele de stânga al statului Chile, Gabriel Boric, a anunțat că va naționaliza industria litiului pentru a stimula economia și a proteja mediul înconjurător:

¹⁸ Vezi site-ul <https://cursdeguvernare.ro/cehia-ar-putea-incepe-in-2026-exploatarea-litiului.html>, postat și vizitat pe 18 mai 2023

controlul asupra vastelor operațiuni de litium din această țară sud-americană va fi transferat de la gigantul industrial SQM și Albemarle, către o companie deținută de statul chilian, iar viitoarele contracte pentru exploatarea minereurilor de litium din Chile vor fi emise pentru parteneriate public-privat, cu controlul statului.

”Guvernul nu va pune interzicere contractelor actuale, dar speră că firmele în cauză vor fi deschise la ideea participării statului înainte de expirarea acestor contracte de exploatare!”, a apreciat Babriel Boric, fără a menționa companiile Albemarle și SQM, primul respectiv al doilea mare producător mondial de litium. Contractul SQM ar urma să expire în 2030, iar cel al Albemarle în 2043; SQM, cunoscut în mod oficial sub denumirea Sociedad Química y Minera de Chile, și Albemarle aprovizionează cu litium companii precum Tesla Inc, LG Energy Solution Ltd și alți producători de baterii pentru vehiculele electrice¹⁹.

Decizia președintelui chilian reprezintă o nouă provocare pentru producătorii de vehicule electrice care se străduiesc să-și asigure aprovizionarea cu materialele necesare pentru fabricarea bateriilor electrice, într-un moment în care din ce în ce mai multe țări se străduiesc să-și protejeze resursele naturale.

India

Compania indiană de reciclare a bateriilor Attero Recycling Pvt intenționează să investească un miliard de dolari în perioada 2022-2027 pentru a construi fabrici de reciclare a bateriilor litium-ion în Europa, SUA și Indonezia, într-un moment în care cererea pentru litium-ion a explodat la nivel global pe fondul tranziției la vehiculele electrice: “Există cantități mari de deșuri de baterii litium-ion care sunt disponibile pentru ca noi să le reciclăm”, a declarat directorul general de la Attero, Nitin Gupta, într-un interviu. Până în anul 2030, aproximativ 2,5 milioane de tone de baterii litium-ion vor ajunge la finalul ciclului de viață, iar în 2023 există capacități de reciclare pentru doar 700.000 de tone de deșuri de baterii. “Bateriile litium-ion devin omniprezente pentru că sunt utilizate în echipamente electronice și vehicule electrice”, a adăugat Nitin Gupta.

Reciclarea bateriilor uzate este crucială pentru aprovizionarea cu litium, un metal rar a cărui disponibilitate redusă amenință tranziția mondială la energia verde prin intermediul vehiculelor electrice. Oferta limitată de litium nu ține pasul cu cererea astfel că prețul bateriilor, care reprezintă în medie 50% din costul unui vehicul electric, este în creștere rapidă. Costurile

mari cu bateriile fac vehiculele electrice inaccesibile pentru marea masă a consumatorilor pe piețe precum India, care este deja în urma altor state, cum este China, în tranziția la vehiculele electrice.

Grație unor investiții de un miliard de dolari, grupul indian Attero vrea să recicleze peste 300.000 de tone de deșuri de baterii litium-ion pe an în 2027, a spus Nitin Gupta. Una dintre viitoarele fabrici de reciclare a început să funcționeze în Polonia la finalul lui 2022, în timp ce o altă fabrică ar urma să demareze activitatea în statul american Ohio în trimestrul al treilea al anului 2023. O a treia fabrică ar urma să devină operațională în Indonezia în primul trimestru din 2024.

De asemenea, expansiunea facilităților de producție va ajuta Attero să asigure 15% din cererea mondială de cobalt, litium, grafit și nichel, a apreciat Gupta. Attero reciclează toate tipurile de baterii litium-ion și apoi exportă producția de litium spre fabricile pentru celule de baterii din India, iar printre clienții săi se numără constructorii auto Hyundai Motor Co., Tata Motors Ltd. și Maruti Suzuki India Ltd. Potrivit directorului de la Attero, mineritul de metale rare în locul obținerii lor ca urmare a reciclării bateriilor second-hand poate provoca pagube mediului, în condițiile în care pentru extragerea unei tone de litium este nevoie de 1,89 milioane litri de apă...

Mexicul a naționalizat depozitele sale de litium în 2022; rezervele sale de litium ale țării sunt situate în zăcămintele de argilă greu de extras, ceea ce face ca producția să fie costisitoare și neprofitabilă²⁰.

Pentru a profita pe deplin de bogăția sa de litium, Mexicul are nevoie de o politică industrială cuprinzătoare, pentru a-și promova și crește lanțul valoric al litiului. În prezent, Mexicul are deja un avantaj comparativ față de alte țări, precum Bolivia, Chile sau Argentina. Este al cincilea cel mai mare producător de piese auto din lume și este de așteptat ca fabricile mexicane să înceapă în curând asamblarea vehiculelor electrice în cantități masive. În Mexic, există concesiuni de exploatare a litiului întinse pe 94.740 ha, iar altele sunt în procedura de obținere a autorizațiilor, care reprezintă alte 527.000 ha din teritoriul național, potrivit datelor Sistemului Comprehensive Mining Economy System (SINEM). Concesiunile actuale au fost acordate de guvernele anterioare, în timp ce permisele pentru noi concesiuni sunt suspendate din cauza politicii

¹⁹ Vezi site-ul <https://adevarul.ro/economie/chile-are-de-gand-sa-nationalizeze-industria-2260277.html>, postat și vizitat pe 21 aprilie 2023

²⁰ Vezi site-ul [What Is the Potential of Mexico's Lithium Reserves?](https://mexicobusiness.news/What-Is-the-Potential-of-Mexico's-Lithium-Reserves/) (mexicobusiness.news), postat pe 9 septembrie 2022

președintelui López Obrador de a nu acorda concesiuni.

O altă problemă – cum aminteam mai sus – este că rezervele țării se găsesc în zăcăminte de argilă greu de extras, care sunt foarte scumpe și dificil de extras. Fernando Alanis, președintele CAMIMEX, a explicat că litiul din Mexic are o concentrație de doar 0,001 la sută pe tonă și, pentru a-l aduce la un procent necesar pentru fabricarea bateriilor electrice (30 la sută), costul și energia utilizată sunt foarte mari. Alanis a explicat că există diferite tipuri de zăcăminte de litiu: în rocă, în sare și în argilă. Depozitele în rocă se găsesc în general în Australia și SUA, reprezintă 26% din producția globală de litiu și conțin în general 5% litiu pentru fiecare tonă de rocă; zăcămintele în sare se găsesc în principal în Argentina, Chile și Bolivia și reprezintă 74% din producția mondială. Pentru fiecare tonă extrasă, concentrația de litiu este de 0,001%. În fine, depozitele de argilă au doar 0,001% litiu pe tonă, și, de asemenea, extracția lor este foarte costisitoare și consumă multă energie. Ca urmare, ultimele două tipuri de zăcăminte nu pot fi exploatate profitabil cu actuala tehnologie; ultimul tip de depozit este cel pe care Mexicul îl are în Sonora și Zacatecas.

Autoritățile mexicane au anunțat că nu vor mai practica naționalizarea producției țării, deoarece înțeleg că au nevoie de sectorul privat pentru a putea impulsiona industria litiului: un proiect de lege pentru reglementarea pieței litiului în Mexic va fi prezentat Congresului în septembrie 2023. Mulți lideri cheie în minerit au cerut guvernului să nu se concentreze doar pe o singură resursă, deoarece Mexicul are oportunități mai bune și mai multe cu alte minerale. „Viitorul mineritului din Mexic este litiul? Nu chiar... Viitorul industriei miniere din Mexic constă în sprijinirea tuturor cercetărilor necesare pentru extragerea tuturor metalelor pe care le are țara”, a declarat Sergio Almazán, președintele Asociației minierilor, inginerilor, metalurgistilor și geologilor din Mexic.

SUA

SUA era primul producător mondial de litiu între sfârșitul anilor '50 și mijlocul anilor '80 ai secolului trecut; atunci, depozitele de litiu din SUA erau estimate a fi de 42.000 tone de hidroxid de litiu. Minereul de litiu din SUA este conținut într-o singură mină din Nevada și, de aceea, SUA – un producător mondial important de baterii electrice se bazează pe importuri. Există însă planuri de a deschide mai multe mine în state precum California și Carolina de Nord pentru a ajuta SUA să-și atingă obiectivele de aprovizionare cu acest minereu strategic.

În 2023, SUA importă majoritatea litiului pe care-l folosește pentru producția de baterii electrice, din țări precum Argentina, Chile, China și Rusia. Administrația Biden a stabilit în 2023 un plan pe 10 ani pentru a stimula mai multe întreprinderi miniere interne să producă minereul de litiu, strict necesar pentru fabricarea bateriilor cu litiu. „Există o cursă pentru a capta piața. Consolidarea și întărirea competitivității SUA în inovarea și producția avansată a bateriilor electrice este vitală”, se precizează în Planul pentru 2021 al Consorțiului Federal pentru Bateriile Avansate²¹.

Rolul Africii pe piața litiului

Încercările Chinei de a accesa noi surse de aprovizionare cu litiu din Africa au dat roade²²: investițiile din partea companiilor chineze în minele din țările Africii vor crește producția de litiu de peste 30 de ori până în 2027, față de situația din 2022, potrivit S&P Global Commodity Insights. În 2027, Africa va reprezenta 12% din oferta mondială, comparativ cu 1% în 2022.

Diversificarea surselor de aprovizionare va stimula eforturile Chinei de a-și apăra dominația în procesarea materiilor prime pentru vehicule electrice - transformând metale rare precum litiu, nichel și cobalt în substanțe chimice utilizate în componentele bateriilor - în timp ce SUA își intensifică eforturile de a-și construi propriile rețele de aprovizionare cu parteneri de comerț și aliați precum Canada și Australia. „Este sigur că Africa va juca un rol important pentru China”, în special ca sursă alternativă de materii prime la Australia, în prezent principalul furnizor, ale cărui exporturi ar putea fi limitate pe măsură ce rafinăriile interne intră în funcțiune, a spus Peng Xu, profesor la Universitatea Tsinghua din Beijing.

Mali, Republica Democrată Congo (RDC) și Zimbabwe se alătură producătorilor de top de litiu până la sfârșitul actualului deceniu: un prim transport de concentrat de litiu a ajuns în iunie 2023 la Zhejiang Huayou Cobalt dintr-un proiect din Zimbabwe, în timp ce Chengxin Lithium Group a anunțat că mina sa de litiu Sabi Star tot din Zimbabwe, a început producția. Ganfeng Lithium Group a investit în mina Goulamina din Mali, în timp ce Contemporary Amperex Technology are o unitate care participă la un proiect în RDC. De asemenea, Sichuan Yahua Industrial Group are o participație la o exploatare de litiu în Etiopia.

Utilizarea litiului

²¹ Vezi site-ul <https://adevarul.ro/economie/goana-dupa-aurul-alb-metale-care-s-a-scumpit-2211570.html>, postat și vizitat pe 22 octombrie 2022

²² Vezi site-ul https://www.stiripesurse.ro/china-acapareaza-resursele-naturale-strategice-ale-lumii-africa-va-juca-un-rol-important-pentru-beijing_2993003.html, postat și vizitat pe 16 iulie 2023

Litiul în economie

Litiul și compușii săi au câteva aplicații industriale, incluzând fabricarea sticlei și a ceramicii termorezistente, precum și a aliajelor cu mare rezistență și greutate redusă folosite în aeronautică; de puțin timp, litiul își joacă cel mai important rol al său în economie și societate - pentru fabricarea bateriilor alcaline, utilizate pentru propulsia automobilelor electrice, foarte la modă în acești ani.

Un articol din Nature estimează că "cererea pentru aplicații auto a litiului va crește cu peste 30% pe an până în anul 2030. Principalii producători de baterii s-au angajat să investească peste 50 miliarde de dolari în perioada 2022-2027 pentru a crește capacitatea de producție a bateriilor litiu-ion, care este de așteptat să depășească 1,2 TWh până în 2030". Deși analiștii diferă în ceea ce privește previziunile lor cu privire la cât de repede va crește cererea, toți sunt de acord că aceasta va crește de la an la an și este aproape un fapt că bateriile litiu-ion vor domina piața în următorul deceniu.

Litiul în fizica nucleară

Litiul are un rol important în fizica nucleară: fisiunea atomilor de litiu a fost prima reacție nucleară efectuată de către Omenire, iar deuteriura de litiu este folosită pentru fabricarea armei termonucleare.

Litiul în medicină

În 1859, medicul reumatolog englez Alfred Baring Garrod (1819-1907) a descris prima utilizare medicală a litiului în cadrul tratamentelor reumatice și a gușei, menționând litiul în cadrul depresiei: uratul de litiu este cea mai solubilă sare a acidului uric, fiind utilizată pentru stimularea excreției de acid uric pentru atenuarea gușei.

În anul 1949, John F. J. Cade a menționat carbonatul de litiu în cadrul tratamentelor aplicate pacienților maniaco-depresivi, făcând astfel prima demonstrație a unui proces chimic ce putea fi utilizat pentru a estompa simptomele unei boli psihiatrice. Până în acel moment, singurele medicamente care ar fi avut acest efect ar fi fost narcoticele și drogurile halucinogene; nici o altă substanță nu schimbă fundamentul proceselor patologice declanșate de bolile psihiatrice.

Cantități mici de litiu se găsesc în apa oceanelor și în unele organisme vii, cu toate că s-a constatat că nu îndeplinește nici o necesitate biologică pentru organismul uman, ajută doar pentru a estompa simptomele unor boli psihiatrice. Efectul neurologic al ionilor de litiu Li⁺

face ca unele săruri de litiu să fie folosite astfel ca medicamente pentru îmbunătățirea stării de spirit a Omului.

Măsuri de protecție chimică

Litiul metalic este extrem de inflamabil, exploziv și toxic. Prezintă reacția de autocombustie în contact cu apă, acizi și chiar și atmosfera umedă. Totodată, are rol de agent reducător, care cedează un electron agenților oxidanți activi, ce necesită completarea stratului de valență - astfel, explicându-se reacția chimică violentă care se petrece.

Litiul trebuie păstrat într-un container cu ulei sau într-un mediu lipsit de aer și umezeală; incendiile cauzate de litiu sunt extrem de dificil de stins; datorită reacției cu apa, care aprinde litiul și mai mult, apa nu poate fi utilizată la stingerea incendiilor produse de litiu, datorită acțiunii sale de catalizator asupra litiului. Un amestec special de substanțe sau nisipul uscat sunt necesare pentru stingerea incendiilor cu litiu.

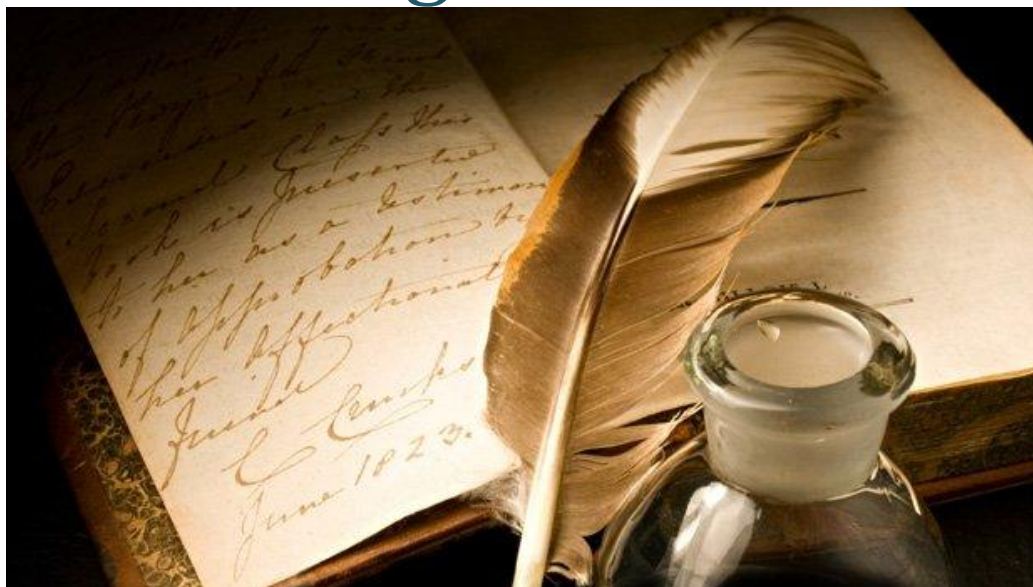
Toxicitate

Litiul este considerat a fi mult mai toxic decât celelalte metale alcaline; cu toate acestea, ingestia unei cantități mici de ioni de litiu este considerată a fi mai puțin dăunătoare atunci când o persoană are o dietă ce include sodiul în doza zilnică normală. Așa cum am arătat mai sus, sărurile de litiu, administrate oral, previn sau diminuează tulburările maniaco-depresive, iar pacienții care urmează tratamente cu litiu trebuie să fie supravegheați riguros, în special cei care folosesc antidepresive.

Ingerarea unei cantități mai mari de săruri de litiu conduce la intoxicația cu litiu: simptomele acesteia includ amețeală, tremur necontrolat, spasme musculare, vorbire nearticulată, inapetență, vomă și diaree. Intoxicația cu litiu afectează sistemul nervos central; nu se cunoaște un antidot specific pentru otrăvirea cu litiu, iar principala metodă de tratament este menținerea căilor aeriene libere și prevenirea infecțiilor respiratorii.

Litiul va fi una dintre cele mai solicitate resurse în următorii 50 de ani.

Medici celebri scriitori, poeți și dramaturgi

AVICENNA – Ibn Sina (980 – 1030 E.N.)

Cred că nu este exagerată sau ruptă de realitate afirmația că dintre toate profesiile intelectuale fără aparentă legătură cu arta, medicina este cea care a dat cel mai mare procentaj de figuri notabile în domeniul literaturii. Și spun “ fără legătură aparentă” căci îmi este vie în memorie sentința unui vestit medic suedez specialist în boli cardiovasculare, afirmată la o conferință medicală la care am participat, că medicina e artă bazată pe știință. Cuvintele acestea mi-au plăcut atât de mult , am aderat la ele sufletește și mental în asemenea măsură încât le-am pus la loc de cinste în cabinetul meu medical. În decursul zecilor de ani de practică multe mii de pacienți le-au aprobat și admirat , spre satisfacția mea.

Există explicații și răspunsuri la întrebarea de ce tocmai din rândul medicilor s-au ridicat poeți, scriitori și dramaturgi de renume. Dar despre asta mai târziu. Acum o succintă prezentare cronologică a celor mai ilustre figuri ale lumii medicale ale căror

preocupări literare le-au adus faimă.

YEHUDA HALEVI (1075-1141 E.N.)

Medic, filozof, astronom și poet. Născut în Buhara într-o familie cu origini persane. Principalele sale opere de medicină sunt Cartea Vindecării și Canonul Medicinii folosite în scolile de medicină ale Europei și Asiei până în sec. 17. Mai mult de jumătate din lucrări au fost scrise în versuri sub formă de poeme ceea ce a facilitat transmiterea și memorizarea cunoștințelor științifice medicale de către studenți. A scris de asemenea poeme literare în plus de cele didactice.

MAIMONIDES- RAMBAM (1138 -1204 E.N.)

Medic și poet evreu născut și trăit în Spania. A scris poeme de dragoste, versuri legate de profesia de medic , ghicitori rimate, poeme religioase și liturgice. Este considerat cel mai mare poet iudaic al evului mediu. A scris în limba araba și ebraică.

Medic , filozof și poet evreu, născut în Spania. A fost medicul personal al sultanului din Egipt și al unor califi din Spania. Principala sa operă medicală este " Sfaturi de bună sănătate " scrisă în limba araba . A scris în total 10 tratate de medicină. Talentul poetic se dezvaluie din poemele liturgice (piutim).

FRANCOIS RABELAIS {1494 – 1553 }

Medic și scriitor satiric și umoristic . A funcționat ca medic la Lyon și a predat medicina la universitatea din Montpellier. Activitatea sa medicală a cuprins în special ortopedia, chirurgia și studiul anatomiei .Principala operă literară rămâne "Gargantua și Pantagruel ". Iată câteva din celebrele aforisme:

- Copilul nu este un vas care trebuie umplut ci un foc care trebuie aprins.
- Ignoranța este sursa tuturor relelor.
- Totul vine la timp pentru cei ce pot aștepta.
- Continua să fugi după un câine și el nu te va mușca .

FRIEDRICH SCHILLER (1759 – 1805)

Medic , dramaturg , poet și filozof . A servit o perioadă ca medic militar. Dintre piesele de teatru celebre menționez : Intrigă și Iubire Don Carlos , Wilhelm Tell , Fecioara din Orleans . Multe din piesele sale au servit librete ale unor celebre opere ale lui Verdi. Poemul Odă Bucuriei a fost transpus muzical de Bethoven și din 1972 a devenit imnul Comunității Europene

ANTON CEHOV (1860 – 1904)

Este considerat unul din coloșii literaturii. El declara că medicina e soția lui legală și literatura amanta. Activitatea literară și-a început-o scriind scurte povești pentru ziare. Profesia de medic nu i-a adus suficiente câștiguri, deseori trata gratis pacienți săraci. În schimb i-a înlesnit cunoașterea societății ruse de la simpli țărani la aristocrație, ceea ce i-a folosit în scrierile sale. Prima piesa de teatru a fost Pescărușul. A urmat Unchiul Vania, Trei surori și Livada de vișini. În plus a scris zece scurte piese de teatru și numeroase nuvele. Cea mai vestită povestire rămâne Doamna cu câțelul. A decedat la vârsta de 44 de ani datorită complicațiilor cauzate de tuberculoza pulmonară pe care o contractase în tinerețe.

MIHAIL BULGAKOV (1891 – 1940)

Medic, scriitor și dramaturg. A funcționat ca medic militar, medic șef al provinciei Smolensk și în practica particulară. Primii ani ai carierei medicale i-a dedicat studiului și tratamentului sifilisului. În 1919 părăsește profesia de medic și se dedică total literaturii. A scris nuvele, scurte povestiri și piese de teatru. Romanul Maestrul și Margareta publicat abia în 1967 este considerat o capodoperă a literaturii moderne universale. Este o acerbă critica la adresa regimului sovietic stalinist sub perdeaua satirei, într-un stil care îmbină ironia fină cu umorul.

ARTHUR CONAN DOYLE (1859 – 1930)

Medic și scriitor scoțian cu rădăcini irlandeze. O scurtă perioadă a profesat ca medic pe vapor, apoi a deschis o clinică privată care nu a avut mare succes. A fost interesat de oftalmologie, a încercat chiar să se specializeze în acest domeniu dar eforturile lui au eșuat. A fost un fervent adept al vaccinărilor. A rămas celebru prin povestirile polițiste având ca erou principal pe detectivul Sherlock Holmes.

Este unul din cei mai prolifici și de succes autori în acest domeniu.

ARCHIBALD JOSEPH CRONIN (1896 – 1981)

Medic și nuvelist scoțian. A servit ca medic militar în primul război mondial apoi ca medic generalist în mici așezări miniere. După mutarea la Londra deschide o clinică privată care se bucură de succes. În 1939 părăsește Anglia pentru Statele Unite și apoi Elveția. A scris 25 de romane și alte scurte povestiri. Unsprezece din cărțile sale au folosit ca scenarii pentru nouaspezece filme.

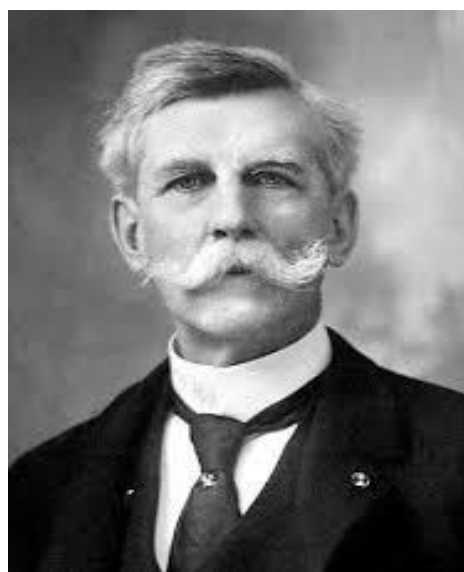
JOHN KEATS (1795 – 1821)

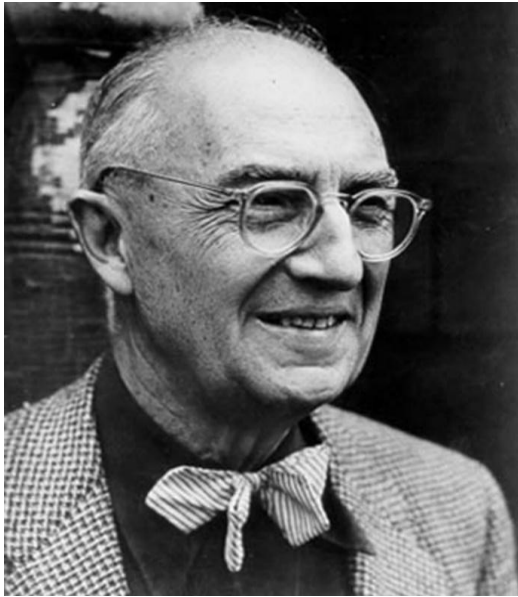
După obținerea diplomei și dreptului de practică ca medic și farmacist, hotărăște că poezia îl atrage mai mult și părăsește profesia de medic pentru a se dedica scrisului. Decedează la fragedă vârstă datorită complicațiilor unei tuberculoze pulmonare. Deși a scris numai pe o perioadă de șase ani, este considerat unul din marii poeți romantici englezi. Versurile sale se caracterizează în special prin imaginație și senzualitate.

OLIVER WENDEL HOLMES (1809 – 1894)

Medic și poet american. A fost un reformator în practica medicinei, a luptat pentru introducerea stetoscopului pe scară largă în exercitarea profesiei, a introdus termenul anestezie și a efectuat ample studii asupra infecțiilor materne apărute după nașteri sau avorturi și importanța măsurilor de igienă strictă pe care medicina trebuie să le ia în timpul tratamentului și examenului ginecologic. A înființat împreună cu alți trei medici o școală medicală care mai târziu se va unifica cu celebra Facultate de Medicina a Universității Harvard. A funcționat ani îndelungați ca profesor la această prestigioasă școală medicală. A luptat în războiul civil american fiind rănit de trei ori. Ca poet s-a bucurat de o mare popularitate.

În poeziile sale a pus mare accent pe transmiterea valorilor morale ca încredere și loialitate. Stilul său este clasic și convențional iar versurile ușor de memorat și de recitat.

WILLIAM CARLOS WILLIAMS (1883 – 1963)

Medic poet și scriitor american. A funcționat ca medic pediatru șef de clinică până în ultimii ani ai vieții . Este considerat unul din reprezentanții de vază ai curentului modernist și imagist (redarea de imagini într-un stil direct , simplu , concret , neritmat) în poezie. A fost onorat în timpul vieții și post-mortem cu prestigioase premii literare.

Și din rândul medicilor romani nu puțini s-au dedicat și s-au afirmat ca talentați scriitori și poeți. Din pleiada de nume voi aminti doar câteva.

VOICULESCU (1884 – 1964)

Medic poet dramaturg și prozator. A activat ca medic de țară . Lirica lui se distinge prin elemente religioase și simboliste .Timp de patru ani a fost deținut politic în închisorile comuniste.

VASILE

ION HURJUI (1933 – 2021)

Medic poet prozator și autor de scenarii de filme .Profesor universitar la Universitatea de Medicină din Iași, membru fondator al Societății Medicilor Scriitori din România. Premiat cu numeroase distincții literare . S-a impus în special prin poeziile compuse.

AUGUSTIN BUZURA (1938- 2017)

Medic psihiatru și prozator .Membru al Academiei Române. Romanele sale descriu realitatea română din perioada comunistă și apoi cea din perioada de tranziție de după revoluție. Cunoașterea profundă a sufletului și a minții datorită specialității sale de psihiatru i-au înlesnit crearea de personaje complexe adânc ancorate în realitatea românească , personaje pe care le analizează cu profunzime .

ALECU POPOVICI (1927 – 1997)

Medic poet și dramaturg. S-a afirmat în special prin piesele de teatru și povestiri pentru copii și tineret. A fost premiat de către Uniunea Scriitorilor din România.

LIVIU PENDEFUNDA (n. 1952)

Medic poet și eseist. Profesor de neurologie la Universitatea de Medicină din Iași, membru al Academiei Române, autor a numeroase lucrări medicale și membru a prestigioase societăți medicale internaționale. Doctor Honoris Causa în literatură acordat de Academia Mondială de Arta și Cultura, fondator și redactor șef al revistei Contact Internațional. Poezia lui înalt intelectuală și esoterică, plină de simboluri masonice și astrale, este o combinație de lirism pur, poezie corală și epică dramatică. Divinul este un like motive care revine în multe din creațiile sale literare. Simbolismul și hermeneutica sacra sunt de asemenea prezente din plin. A publicat în jur de treizeci de volume de poezie, proza și eseistică.

Acum, după trecerea în revistă a celor mai reprezentative figuri din lumea medicală cu succese remarcabile în domeniile literaturii, a venit timpul să încerc să explic și să răspund la întrebarea de ce tocmai medicii? Profesia de medic cere și implica torsiuni de caracter unice doar acesteia. Medicul trebuie să manifeste empatie și maximă înțelegere față de suferința pacientului. Un bun medic este și un bun psiholog, capabil să plonjeze în intimitatea sufletului pacientului. Medicina e singura profesie intelectuală care permite celui ce o practică să fie martor la cele mai importante evenimente din viața unui individ: sarcină, naștere, copilărie, căsătorie, divorț, boală, bătrânețe și moarte. Nimeni mai mult ca medicul nu cunoaște viața sub toate aspectele ei dar și sfârșitul ei. Profesia

medicinii facilitează medicului contactul și cunoștința cu o gamă mare și variată de personalități, de temperamente, comportamente și caractere omenești. Este adevărat că pentru medicii cu talente literare scrierea e și un fel de auto terapie. Cehov mărturisea că studiul și profesarea medicinii au influențat mult munca lui literară. Hipocrate spunea: acolo unde este dragoste de om este și dragoste de artă.

Capacitatea de a îmbina cunoștințele teoretice și practice acumulate în timpul lungii pregătiri universitare și post-universitare cu intuiția și experiența dobândite de-a lungul profesării, bazate la rândul ei pe profunzimea cunoașterii a sufletului și minții omului, fac din profesia medicală o adevărată artă.

Alfred -Rennert POPLINGER

Celestial Library

Sudhakar GAIDHANI

Devdoot Îngerul Canto-5

Tradus din marathi de Vishwas VAIDYA
Traducere în română de Liviu PENDEFUNDA

Să ne eliberăm
din ghearele mesua ferrea²³
și vedem Himalaya în fața noastră topindu-
se
în căldura sufleteștelor dorinți

Haide, salutând numele Creatorului
traversează în continuare pământul sfânt
și pe calea dorită mergând
salută pământul sacru Sindhu²⁴
iar în apa raului Satluj
pieptănați-vă trupurile cu mintea curată
apoi, cu viteza fulgerului zboară
cătrec Bodhgaya a Domnului Buddha

La o oarecare distanta de aici
frumoase marmore găsi-vei
precum sunt lebedele albe
confesându'și durerile

Munții argintii în ornamentale forme
obligați sunt să suporte rănile
dîlților determinate constant

²³ **Mesua ferrea**, lemnul de fier din Ceylon sau șofranul cobra, este o specie din familia Calophyllaceae originară din tărâmul Indomalayan.

²⁴ **Sindhu**: Termenul Sindhu a fost folosit adesea pentru a descrie regiunea Indus ca un întreg, numele vedic timpuriu pentru Punjab, de exemplu, a fost Sapta Sindhu.

fărr' a mai putea să creadă în
distanța fixată de cer
între demon și Dumnezeu

Păstrând fericit râul Narmada în fortul
oglină
ei plătesc datoria față de criteriile lui
Brahma²⁵
ci la fiecare lună plină fără nori
dovedindu'și divinitatea
cântă o melodie sexuală
dăruită de un Gandharva blestemat²⁶
din cauza contaminării
râul Narmada a înnebunit
existând cătușe de baraje
din șerpi la picioarele lui

Uită-te acolo, se vede de la distanță
debarcaderul de pe mal
unde se spală ale păcătoșilor rufe
acolo toată ziua se adună
grupuri aglomerate de negustori
credincioși

²⁵ **Brahmadev**: conform mitologiei indiene, el este creatorul universului.

²⁶ **Gandharva**: în hinduism și budism, un gandharva este o ființă cerească, în special un muzician divin

Să mergem pe mal unul lângă altul
pășind încet-încet
și nu uita să te întorci la Ujjaini
înainte de crepuscul.
Uită-te acolo
o pasăre antică albă
zburând și'n
singurătate zvârcolindu-se
Arată ca o îndrăgostită
când iubitul ei a devenit nebun
Atenție
în timp ce te întorci
ajungi la nostalgice amintiri
de tânăr impetuos în fața fetelor din sat !

Este momentul încheierii nopții
și deschizând zorii
Frumoasa Ujjaini
eca o regină a primăverii
aflându-se la o oarecare distanță de ape.

Treizeci și două de Apsaras*²⁷ goale
pe tronul regelui Vikramaditya
după ce și-au terminat Sex-Carnavalul
cu eroii pieselor marelui poet Kalidasa²⁸
de dealul Ramagiri²⁹ au plecat
să se scalde goale în apa adâncă a râului
Kshipra³⁰

²⁷ **Apsaras:** Tronul are 32 de statui, care sunt de fapt apsaras (un tip de spirit feminin al norilor și apelor în cultura hinduismului și budistă) care au fost transformate în piatră de un blestem.

²⁸ **Kalidasa:** (fl. secolele IV-V d.Hr.) a fost un autor clasic sanscrit, care este adesea considerat cel mai mare poet și dramaturg din India antică.

Piese și poezia lui se bazează în primul rând pe Vede, Rāmāyaṇa, Mahābhārata și Purāṇas.

²⁹ **Dealul Ramgiri:** Este la Ramgiri, un deal pitic care se află la aproximativ 500 de picioare deasupra orașului (Ramtek), unde a stat Marele poet Kalidasa și a privit cu dor la cer și s'a gândit la Ujjaini și la iubita lui. Primele patru versuri din Meghdoot dau o indicație clară a lui Yaksha care a trăit în Ramgiri după exilul său. Orașele Ramgiri și Ramtek au un trecut istoric lung. Ramgiri înseamnă „dealul lui Ram”, iar numele Ramgiri-Ramtek înseamnă atât dealul (tekri în marathi) lui Ram, cât și locul unde Ram s'a odihnit o vreme înainte de a merge în jos spre sud.

³⁰ **Kshipra:** Shipra, cunoscut și sub numele de Kshipra, este un râu din statul Madhya Pradesh din centrul Indiei. Râul se ridică în nordul districtului

privirea lor pofticioasă stăruind în ochii lor
cu zorii acum oboșiți

Ele spală ușor pielea corpului subtil
inclusiv sfințenia sufletului
apoi le strânge ca pe haine interioare
le usucă în razele purpurii ale serii
și încing cordonul ombilical ca o frânghie
peste ele

curând întorcându-se la curtea lui
Vikramaditya și'ncercuind
treptele frumoaselor lor plete
întăresc tronul miraculos

Seara, pleacă din nou
dezbrăcate la casa lui Vetala³¹ pentru a
aduce
apă din fântâna veche
iar pe drum își amintesc
organul de plumb al lui Vikramaditya și
li se udă vaginul

De îndată ce umplu apa
în rezervoare acoperite cu pietre prețioase
revin imediat la
Țara sexuală a înțeleptului Vatsyayana³²
unde dansează toți înțelepții
pe dumnezeiasca Ratikrida³³ și cântă un
cântec

„Bucurați-vă de sex la maximum în timp ce
trăiți pe pământ
cel ce se ferește de sex, pământul își
găsește nașterea în zadar”

Dhar și curge spre nord peste Platoul Malwa pentru a se alătura râului Chambal la granița MP-Rajasthan în districtul Mandasaur. Este unul dintre râurile sacre din hinduism.

³¹ **Vetala-** În folclorul hindus, vetala este un spirit rău care bântuie cimitire și ia stăpânire demonică asupra cadavrelor.

³² **Vatsyayana:** Vātsyāyana a fost un vechi filozof indian, cunoscut ca autorul Kama Sutra. A trăit în India în timpul secolului al doilea sau al treilea d.Cr., probabil în Pataliputra. El nu trebuie confundat cu Paṅśilasvāmin Vātsyāyana, autorul Nyāya Sutra Bhāshya, primul comentariu păstrat la Nyāya Sutarele lui Gotama.

³³ **Ratikrida:** 84 de forme plăcute de act sexual sunt descrise în Kama Sutra indiană. Se numește Ratikrida.

„Tu, ghidul nostru
din piesa lui Kalidasa
cum tolerează și fac asta
reginele și curtezanele?”

"Ce-ar putea să facă !
Dacă soții își înclină coroanele
și stima de sine, jucându'și și nevestele
ca Draupadi³⁴

Zilele doar trec
nu se mai întorc
ia notă de zilele bune
dar nu te agăța de ele

Dar nici nu te mai tachina pentru actorii
din Kama Sutra
și controlează'ți gura curgătoare
cu abuz!
și cu tot ce se întâmplă astăzi
să nu'mi sugerezi glume de scărpinat
mâncărimea dorinței lui Khajuraho de sex
Uite acolo super vaginul este obosit
după ce a băut sperma de la o sută de
penisuri
Palanchinul ei este condus de propriile tale
rude
dansând pe epicul penis

Fii atent, săracii vin spre tine
mestecând într'o clipă nefericirea”

„Glorie Domnului Shiva
nici ghimpe, nici bolovan”
Haideți, fanii fantomelor și demonilor
însoțitori de cadavre pe jumătate arse
haideți, zdrobiți pietrele, lutul,
minereuri în resturi
Cei care au distrus modestia și
frumusețea femeii le arde
rugul unei mame fecioare!
apoi, haideți, amestecați-vă'n vânt
și devenind fantome ce năruie furtuna
să ne jucăm disecând cadavre
toarnând sângele capului peste ochi

Să spunem împreună cîntr'un glas
„Shiva și Rama sunt albaștri
Krishna este albastru
înculoarea albastru- închis
este roșu-galben-negru! ! !”

„Cine sunteți voi cei inutil?
Fugiți sau ar trebui să dezlănțui un șarpe
care mușcă
de cât timp vorbiți aici
chiar în abuzuri și blesteme
borându-ne pe piept!

Coadă acestuia nu devine niciodată
dreaptă
fără bătaie strâmbă
ca aceasta
deci ar trebui să aibă
puțină cunostință
depre abuzurile sălbatice!

Puterea lui
de monstru abuziv
înseamnă brațul abuzurilor
armele malefice
ieșind din gură
Ce foloase ar avea
politețea uscată

„Deși tot satul
este al unchiului matern
dar el este pentru profitul tuturor
doar pentru a nu ajuta pe nimeni”

A vorbi este mai bine decât
a linguși
ceva aflat în stomac
și altceva pe buze
de frânghii brute leagănat

De aici câteva cuvinte
ar trebui amintite
ca un prilej de război al lor
doar „lasciv, prost, mort” etc.
cuvintele simple sunt învinse
cu asemenea prilej de laudă culturală

Frica mănâncă lașul
chiar idolul pietrei
cântă o neînfricată faimă

³⁴ ***Draupadi**: a fost soția a cinci Pandava din Mahabharata. Kaurava îl instigă pe Yudhishthira să avanseze punând-o Draupadi ca pariu în joc, ea neștiind nimic despre asta

„Nerușinat mereu fericit
nu devii ușor
dar fie că arzi rășină sau pastile
vidra de mormânt rămâne vidra de
mormânt ! !”

„Iertați-vă cărarea-înger, așteptați puțin
vezi acolo sirurile de furnici mari
spune-ne, este zahăr granulat sau
jaggery³⁵?”

„Voi călători, uitați-vă la ea
este o zeitate frumoasă în trup
dar ea nu are nici tată
nici soț, nici frate
pentru că nu are minte
dar devotații o consideră
draga foarte amabilă

„Originea râului și
clanul curvei nu ar trebui găsit'
oamenii spun asta
dar cei care intră în joc
se târăsc înainte împreună

Unul care este câine al propriilor poftes
nu contează pentru el
fie că este carnivora
sau zeiță în totalitate

„Domnule,
Să ne grăbim, să mergem înainte
dacă întârziem, vederea ochiului
va alerga în spatele nostru
și cumpărătorii de gene ale pleoapelor
esunt o neașsemnată calamitatea umană”

„Domnule,
Oferă ei mai multă valoare genei
atunci cât vom primi
pentru mustața noastră creată? ?”

„Ce întrebare stupidă
mă'ntrebi?”

Gândindu-mă la curve :
o mustață la modă pentru bani?”

Femeile acelea care își smulg genele
Învăț prostituția ochilor
și sărutările lor moarte
o friptură pe globii oculare

Dacă este posibil, stai departe de ele
Urmărește-le de la distanță piesa...

Ele trăiesc pe toate planetele
distrugând de secole

Masculii lor le curăță
dinții cu clătindu-le cu fier
iar pentru călători păstrează
tigrii în loc de cai

Vezi, râsul nebun al
femelelor căzând pe urechi
fii atent, vin spre noi

Haide, întoarce-te repede în direcția mea
și dacă se poate,
evită întâlnirea cu acele vulpițe

Discută cu unul care
Pare a fi interactiv
Deci cu unul al cărui
interes este armonios

„Voi, bărbați, egoiști
Opriti-vă unde ssunteți
altfel bărbăția
vă va arde în focul nostru”

„Vezi, ceva neașteptat s'a întâmplat
bântuirile fantomatice ale
cochetelor femeii rătăcitoare
ne-au blocat această cale
Voi, femeilor, nu ne opriti
și nu ne denigrați bărbăția”

„Oh, bărbați ahtiați după sex
sunteți simple bunuri de consum,
curve, vulpi !
și, de fapt, ce sunteți altceva
dect vânători de de fuste?”

³⁵ **jaggery** este un zahăr tradițional necentrifugal din trestie de zahăr consumat în Subcontinentul Indian, Asia de Sud-Est și Africa. Este un produs concentrat din suc de trestie și adesea curmale sau seva de palmier, fără separarea melasei și a cristalelor, și poate varia de la maro auriu la maro închis.

Amintiți-vă, bărbați văduvi
dacă ne mai tachinați femeile,
vom face perne mai departe
din mustățile voastre strălucitoare peste
tot
și vă vor învăța ca pe niște pionieri
Femeile noastre o lecție pentru
totdeauna...

Primind acum o șansă
Îi veți scoate hainele lui Draupadi³⁶
Și-o veți face urâtă precum Surpanakha³⁷

„O, raiul e împodobit numai de noi
dar așa-și nemuritorul Indra³⁸
chiar ca rege al zeilor
s'a comportat nepotrivit
pe această frumoasă planetă muritoare

Oh, te-ai născut ca bărbat pentru că
am lăsat sămânța ta în pământul nostru
roditor
iar tu, același bărbat, alergi după noi
arătându-ne brațul mustății!

Totuși, cât mai mult
vei continua această discriminare?
Arătând încă Gurucharitra și Vedele³⁹
Incercând să ne contaminați și pe noi
Voi toți Nobili mai mult sau mai puțin
sunteți proprii noștri descendenți
din cauza noastră pieptul vostru
arată împodobit ca „fierul”

Casa voastră nu s'ar simți
ca o casă fără femeile voastre
și tot le tachinați numindu-le „curve”

³⁶ **Draupadi** a fost soția a cinci Pandava din Mahabharata. Kaurava îl instigă pe Yudhishthira să parieze la joc și pe Draupadi. Ea nu știa nimic despre aceasta. Pierzând au pierdut totul la jocurile de noroc, inclusiv pe Draupadi.

³⁷ **Surpanakha** era sora lui Ravana. Laxmana, fratele lui Rama, îi taie sânii și nasul făcând-o urâtă
³⁸ Conform mitologiei indiene, Indra este regele zeilor și zeul fulgerului, tunetului, furtunii și ploii
³⁹ **Gurucharitra și Vede**: Gurucharitra sunt texte sacre (biografii) scrise de guru indieni antici. Vedele sunt textele antice cunoscute. Totuși, în India, femeile nu pot citi aceste texte, deoarece este interzis de practicile religioase, iar femeile sunt considerate Shudras-inferioare bărbaților.

fără pic de rușine

Pe de altă parte, ca niște tauri
alergați peste femei iar și iar
și vă tratați propriile fiice
și nurorile ca pe niște gunoaie

Oh, suntem și noi, femeile
flămânde de dragoste
Dar voi bărbații desfășurați
O campanie acerbă”

„Tu Îndrumătorule, spune-ne
că războaiele din
Ramayana și Mahabharata
s'au întâmplat din cauza femeilor?
Care s'au săturat să recite
suferințele lui Sita-Draupadi⁴⁰
și dragostea lor...!”

„Voi, oameni minunați,
din cauza valului iubirii
cântăm imnul preocupărilor pământești
din cauza faimei iubirii
Krishna devine conducătorul carului lui
Arjuna⁴¹.

Totul poate fi rezolvat prin iubire
furia poate fi schimbată în afecțiune

Domnule,
Este sexul necesar în dragoste
între bărbat și femeie
avem nevoie de trupuri pentru a
experimenta iubirea
ar fi putut Eva și Adam să iubească
fără cadavre?”

Companioni,
pofta ce o poartă și lotusul
Chiar și prin mocirlă

⁴⁰ **Sita-Draupadi**: Se spune că marile războaie din Ramayana și Mahabharata sunt cauzate de pierderea lui Sita și, respectiv, de pierderea hainelor lui Draupadi.

⁴¹ **Arjuna**: Unul dintre cei mai buni arcași din lume devine confuz pe terenul de luptă când își vede propriile rude în partea opusă. În acel moment, Krishna îl sfătuiește și devine vizitiul pentru el.

E acea iubire care vine
spre apa de bun augur a vieții.

Nu uita asta
iubirea este ca un curent în minte
iar corpul este ca un flux

Dragostea nu este timidă sau egoistă
Cunoaște marea valoare a sacrificiului
Nu-i pasă de dezonoarea numelui
Nu-i pasă și de rușine

Nu este ochi orb sau înclinat
este frumoasa reflectare a iubirii
ce-a apărut în albia râului Tamisa

Deci în nebunia iubirii
masculul și femela ar trebui să se
tăvălească
în dragoste dar nu să se'neca
și deveniți flautul lui Krishna
pentru buzele respectivelor lor Radha⁴²

Dragostea adevărată este de neînvinc
nu există discriminare sexuală în dragoste
dragostea este mai mult de patru
Purusharthas⁴³ și patru Vede
este cel mai iubit para din
text de dragoste de beatitudine monistă

Dragostea poate fi făcută de oricine
dar rețineți, poate fi cu și fără corp
Dragostea nu este înșelătoare sau proastă
dar este uneori înțeleaptă
și uneori prostească

Dragostea cântă cu bucurie
cântecele durerilor
și bate bucuriile false
și îmbrățișează adevăratele dureri
este bărbătească ca Laila-Majanu⁴⁴

⁴² **Radha-Krishna:** Cuplul Radha și Krishna reprezintă uniunea unică a iubirii.

⁴³ **Purushartha:** Conform tradiției indiene, este înțelepciunea străveche a celor patru Purushartha ca Dharma (neprihănire, valori morale); Artha (prosperitate, valori economice); Kama (plăcere, iubire, dorință) și Moksha (mântuire, valori spirituale).

⁴⁴ **Laila-Majanu:** Unul dintre cele mai cunoscute cupluri de dragoste din India secolului XI, care s-au iubit foarte mult și au fost nevoiți să fugă de acasă

îndurând în același timp și tristețe

Durerea pedepsei pentru dragoste
îl întristează pe Dumnezeu
Omul care uraste dragostea
este întotdeauna un om rău
De aceea se aude un strigăt de dragoste
în cer și pe pământ

Da, dragostea are chimia dorunței
dar și o inimă de mamă plină de pasiune
Din semințele purei iubiri
crește o grădină de flori celeste

Din noroiul dorinței în sine
lotusul iubirii înflorește
fără vreo pată de noroi
dar este scufundat
nu în substanța mocirlei
ci în oceanul iubirii în sine.

Cei care testează dragostea
cu hotărârea clară de a eșua
sunt stupizii gândurilor prostești.
Chiar și Dumnezeu testează iubirea
cu iubire din adâncul sufletului

Dragostea este formula creației
ochii plini de compasiune ai lui Buddha și
ai lui Isus
fericiți ca pântecul mamei
sacru de la începutul genezei cosmice
până în ziua apocalipsei

Dragostea este omniprezentă
transparent atotcuprinzătoare
deci, ar trebui să te naști în dragoste
și ar trebui să mori la cârciuma iubirii
în timp ce iubești în mod constant!

Dragostea ar trebui adunată
nu divizată
în tranzacția inimii
delicată

deoarece familiile lor nu erau în favoarea iubirii lor.
Au murit în timp ce rătăceau dintr-un loc în altul.
Oamenii i-au îngropat în același sicriu care a
devenit un exemplu de iubire pură.

Personaje și actori
In drama iubirii false
Sunt ades înșelători,
dar inteligent pretinde
a fi adevărat

Dar chiar și în dragostea adevărată
un discurs dramatic
și un comportament adecvat
emană o plăcere diferită

Păcatul dorinței dansează
în capul bărbaților
când văd femei la râu
pe jumătate dezbrăcate

Chiar dacă indiciul romantic
al privirii cade în adânc
din iazul iubirii, valuri
continuă să plutească pe apă

Când admiri peisajul
pene de păun
indiciul de dragoste
nu trebuie evitat

„Domnule,
o curvă începe prin a fi
un magazin al iubirii
depinde ce calitate are
sărutul ei

„Omul umflat de ego
se dizolvă în curvă
tot spunând șefului său
că e tot mai bine

Din cauza foamei ea
scoate din joc stomacul
și calul tău vânează
mereu tot acolo

„Domnule,
pe baza sexului
dansul viguroasei femei
ținând dietă în acel moment
e unul foarte trist”

„Mai întâi, uită-te acolo :

a sosit din nou grupul prins
în pânza mânioasei femele
sub pomul dorinței
dar să nu le arăți dintr'o dată
ascensiunea ta bruscă
într'o lubrică iubire

Se vor bucura enorm de corpul tău
vor fi supărate pe cei care se opun
pe cei care vor fi atrași spre ele
îi vor hrăni”

„Voi, bărbați eroici
suntem dorința
este vina noastră
fără noi întregul
lumea va fi stearpă! !

Suntem sacri
și așa vom rămâne
urmărind comportamentul ciudat
al celor care beau apă sfințită.

Ne defăimează în discuții
doar să aibă relații sexuale
în privat cu o femeie imaginară

Voi sunteți Cupidoni ai dorinței
Noi suntem broasca țestoasă a sexului
acei fanatici urăsc
căci impulsul sexual este șchiop;
cum poate fi o religie
în noaptea nedreptății rușine

Aducerea rușinei la feminin
aceeași maimuță își trage eșarfa

Bucurați-vă de sexul îngăduirii grațioase
și evitați boala nelegiurii

Haide, fugi de aici în acest moment
altfel te strângem ca pe o vacă.

„O, frumusețile super sexului
vă rog nu jeliți
maiestatea ego-ului nostru masculin
când este total învins
ne-ații umilit mădularele arogante
ca un bumbac călcat în fața voastră”

„Voi, bărbați, egoiști

Dați-ne jumătatea voastră de împărăție
și luați-ne cu voi în egală măsură
cu respect

„Voi, femei frumoase
acolo era această rulotă dărăpănată
până a doua zi, următoarea călătorie va fi
mai lină”

„Oh, colegi de călătorie
călătorind cu viteza minții,
uite acolo, când acești nori de apă
îmbrățișează oceanele zburătoare și
scaldă picioarele noroioase ale solului,
izvorul pământului
se bucură de creative vise ”

„Ieșiți din aceste peșteri încâlcite
trageți-vă de stoma gurii

Vedeți, șerpilor femele au
întinse eșarfele argintii
din pieile lor de șarpe pe noul tău drum
prin urmare, șerpilor lui Takshaka⁴⁵
sunt puțin împrăștiați”

„Dar păreți fără griji
purtăm și noi haine din piele de șarpe
purtați și voi...”

„Vedeți, norii întunecați pe cer
cum s-au luminat de la fulger
cum suntem tot
curățați înăuntru și afară”

„Hai, acum noi, bărbații și femeile
să jucăm poussette⁴⁶ aici
înainte de a ajunge la următoarea milă
Hai să ne distrăm”

„Voi femei informate
propunerea voastră este dulce
dar există o competiție pentru asta

⁴⁵ **Takshaka:** El este regele șerpilor în hinduism și budism. El este descris în epicul Mahabharata. Există, de asemenea, referințe ale lui Takshaka în mitologia chineză și japoneză ca fiind unul dintre cei opt dragoni rege.

⁴⁶ Joc erotic

Trageți și întindeți cu putere!
doar unul ar trebui să fie Radha sau
Shyam⁴⁷!!

Nu faceți calea greșită
nu faceți o gaură în farfuria cu mâncare
dacă ea se produce
nu vă ascundeți ca un șoarece

Nu fugiți de o pisică
nu vă comportați atât de stupid...

Un univers deschis ar trebui să fie
urmărind frumusețea senzuală a lui
Khajuraho⁴⁸
Întreaga noastră ființă ar trebui să
reproducă
întâlnirile romantice ale tinereții
noastre...”

„O, mare înțelept
Lasă-ți postul
O fată de șaisprezece ani
Vă solicită din nou

Înțelege inima
În cântecul romantic
Ia repede
Sărutul succulent

Miere cu aliment
Vorbește cu plăcere
Atenție cu cititorii
Joacă la poussetta

Când poezia este la fel de semnificativă

⁴⁷ **Radha-Shyam:** Krishna, cunoscut și sub numele de Shyam, este iubitul lui Radha în timpul tinereții sale. Cuplul este considerat o întruchipare a marii iubiri. Multe tradiții și scripturi îi acordă lui Radha statutul de soție și soție veșnică a lui Krishna.

⁴⁸ **Khajuraho:** Khajuraho are cel mai mare grup de temple medievale hinduse și jainiste din țară, renumite pentru sculpturile lor erotice. Grupul de monumente Khajuraho a fost inclus în Patrimoniul Mondial UNESCO din 1986 și este considerată una dintre cele „șapte minuni” ale Indiei.

ca un râu purtător de emoții fluide,
infrumusețează
marea de conținut cu sine însuși

Amintire cu vise
Vizual cu abstract
Conștient cu inconștient
Joacă raționalitatea

Rigoare cu penitență
Copil cu geniu
Bucură-te cu iubitul
Iubitor armonios

Hai, hai să dansăm
Dans fără picioare!
Haide, hai să vorbim
Vorbește fără limbi!!

Trăind în casa lunii pline
Debordând stelele
Tatuând corpul pe trup
fluidul de foc al santalului

Suntem fiicele lui Devdasis⁴⁹
Proprietarii ne-au consumat trupurile
în numele Zeitei
în schimbul pâinii
Corpurile noastre sunt pâini de camfor
menite pentru slujirea sexului divin

Vom decora limba
onorează cuvintele
Salvați pâinea
respinsă de tigiaie

Noi suntem iubitele nu ale aceluia
dar din lume, ne vom hrăni
noi înșine prin pomană, purtăm sari de
argint
și stăm lângă șarpe

Pături cu parfum arzător
patul decorat diferit

⁴⁹ **Devadasi:** Sistemul Devadasi este practicat în diferite părți ale Indiei, conform căruia o tânără fată este devotată și căsătorită cu o zeitate înainte de a ajunge la pubertate. Apoi acționează ca îngrijitoare a templului și a zeității căreia i-a fost devotată. În ultima vreme, această practică a fost folosită pentru a împinge fetele în prostituție.

nouă luni în pânțece
intotdeauna mugurel înflorește

Deși suntem flăcări de aur în Dwarka⁵⁰
de fapt ne naștem din lut
dar Krishna ar trebui să joace
în corsajul nostru de copil

Vom sparge ulciorul din cap
Lasă-te să bei laptele oceanului
Umflați-vă în sexul zilnic
Vom găsi bucuria pentru o clipă

Ne vom juca pe Krishna
Pe sânii noștri
Nu vrem să rezolvăm
Ghicitoarea iubirii Tota-Maina⁵¹
De ce l-a considerat Radha pe Krishna un
copil?"

„Voi, asceți înflăcărați...
Dorința'i dorință
Este rătăcită
ca o fiară din tine

Ei nu'i pasă
de etica ta sau speriată de ea
spunându'ți să nu'ți faci griji
despre sexul pur
atunci când este deranjat

Atunci, poate fi
de orice sex
din pânzele acoperite sau goale
virtuoase sau rele
cunoașterea în sine sau inteligență
Dorința este, în sfârșit, dorință!
Nici un remediu nu există înaintea ei! !

Mintea umană este
înconjurată de buruieni
suferi

⁵⁰ **Dwarka:** Era statul imperiu al lui Krishna situat în actualul Gujarat, pe malul râului Gomati, la gura golfului Kutch. Este un loc sfânt pentru hinduși. Oamenii au fost mulțumiți de domnia lui Krishna.

⁵¹ **Tota-Maina:** deoarece s-au găsit multe povești de dragoste, este una dintre poveștile de dragoste eterne precum Laila-Majanu, Sheeri-Farhad, Romeo-Juliet etc. Se spune că mormintele celor doi vorbesc despre minunata lor. poveste de dragoste.

de defăimare	la timp
Drama de suprafață arata tot ruperea controlul minții	Extern toate chipuri virtuozose furie internă juc cu bucurie
Tranzacțiile societății fara moralitate si dreptate sufocare internă trebuie să înduri	Presupunând tranzacțiile Karma supra-conștiinței se coace
Codul de conduită însoțind-o pe Gita folosind Rama și Sita ca exemplu	Ca varul ajunge pe fundul apei clarificând Cine o va primi?
Când albina din spate a apărut ca dorință, virtute fugi	Adulterul este infecție instinctuală clasa de celibat suferă mult
Arată de virtute arată frumos maimuța interioară tachinează	Bucură-te de sex este bucuria vieții altfel inutil ai fi in viață
În mintea zânelor dansuri de dragoste acta e dezastrul înnebunind	Unul care nu este mulțumit prin foame-dorință-lacomie până și curvei îi este frică să-l lase să se hrănească
Dorința sexuală este ca și alte ritualuri ronțăind în minte plin de stomac	Ori de câte ori o colică sexuală se învârte în mintea lui, vârsta-boală-clan fără înțeles
Bucuria trupezască cu femeie fecioară creșterea bățăilor inimii Pentru ce ?	În mintea luxuriantă muscatura dorinței sexuale bărbat sau femeie nicio diferență
Nu este vinovăție ci jocul naturii acorda timp pentru conștiință	Se spune că există transă în sex nu este altceva decât un fel de glumă
Soț și soție înțeles doar ca relație mintea găsește șansa	Dincolo de organe ea trăiește în transă

rareori fii multumit
pentru penitență

Foamea de organe
sexul este pâine
pe tigaia fierbinte
ar trebui să fie prăjită

Atunci ar trebui
făcând sex
barbat si femeie
foamea ar trebui să se calmeze
jos cu ușurință

Unul nu eliberează
buzele intoxicate
Miere în gură
Limba a luat-o razna

Să mergem cu toții
pentru agitarea oceanului de dorință
și să facem baie întreagă ființei
în sexul împreună

Vom stoarce frumosul
mădularelor bărbaților
În fântâna vaginelor și
bucură-te de aroma sexului

Astăzi vom strânge
materialul seminal alb printre
sexele masculine ca tetinele de
vacii și învinge-le
mustati în razboiul sexului

Calmează febra sexuală
hai să cântăm imnul sexual
în timp ce cântăm să devenim
uneori bărbați alteori femele

Să înotăm în
râul luptător al dorinței sexuale
hai să cântăm în timp ce facem baie
în transa sexului

Cine o poate ști
câtă apă este egală
la nisipul din râu?
Cine poate spune câți nori trebuie
Să cadă cu burnița?

Cât de ud sub nisip
Cât de adânc este vasul?
Cât este prețul sexului?
Ce este clanul bărbaților puternici?

Cupidon în râul despuiat
torturează mintea virtuoaasă
lună absorbită în boboc
joacă pe cerul liber

Șerpi de nori aleargă pe cer
fulgeră tunete
Pământul tremură
topirea norilor de ploi argintii

Soarele încă nu apune
Insecte nocturne mormăind
Ieri virginitatea a fost sfâșiată
acum iar diavolul sexului a venit peste
piept

În bucuria zorilor
mugure-tulpina nedumerită
Lotusul înflorit
pare tot ud

Cum îmi transmit visele sezoniere
la norul meu iubit
Nu simt crampe menstruale
iar șerpilor norilor se înconjoară pentru a mă
îmbrățișa

De îndată ce timpul meu se termină
mintea mea începe să alege
precum norii cu vântul parfumat
Acum am devenit o navă a
râului inundat în furtuna de ploaie

Vaginul plin de suc vaginal
trupurile de asemenea spălate
cu pământ dulce mulțumit
semințele soarelui-lună înmuguresc

Vergeturile au început să
apară pe pântecul gravidei
de îndată ce stratul a fost îndepărtat

oglinnda'i stânjenită

Picăturile de rouă arată ca niște perle dar
cine se va îndrăgosti de iluzie?

Dacă vrei să mergi în rai
pentru că vezi o figură de
nimfă în oglindă

Dacă distracția trupurilor s'a terminat,
eliberează acest spațiu iluzoriu
bărbat și femeie și mergi mai departe
repede, altfel acei frumoși
vulturi de pe arborele fantomă vor rupe
corpurile voastre vii separat.

Viața nu e formată din jocuri de noroc
sau compilări de nașteri și vieți
unul care este neobosit; asta e virilitatea

Vezi, căile care se transformă
Suntem obosiți, deși viața noastră nu e
Căile paternosterilor se pierd
dar simțul nostru nu este pierdut

Am semănat recolta de simțuri
am făcut floricelele vieții
am permis orezul Basmati
am răspândit parfumul...

Orice ar fi în minte
Asta ar trebui să curgă în sânge
Pe această rotație constantă
Lumea ar trebui să creadă!

Sunetul cuvintelor este
mediu al universului deci
mintea umană comunică
cu universul

Orice a experimentat
care ar trebui să se comporte corect
deși poate fi o
caramida tare

Este o mare întrebare
chiar înaintea lui Dumnezeu
că a fost o cărămidă
fecioară de veacuri și
acum este însărcinată

Doamne Vitthala⁵²
acum trebuie să eliberezi cărămida
vezi cum copilul din pântecul ei
este sufocat

Sfinții spun
Dumnezeu știe totul
Făcător și face
Observați cosmosul

Ramurile punctelor de discuție
deschid frunze noi pentru a extinde
sensul lucrurilor care ar trebui
să fie pozitiv

Chiar și noi teoreme
în subiectul gândurilor profunde
nu ar trebui să se contradică
unul pe altul în mod inutil

La fel ca o undă peste altă undă
apare într'un ciclu
care se întâmplă a fi
în interiorul minții

Să mergem mai departe
păstrând puțină distanță
Acoperind mai mult
cu sufluri de vapori.

Oh, voi bărbați și femei simple,
respirațiile mele...
de aici, după traversarea unei

⁵² **Vitthal și cărămidă:** Lordul Vitthal (Avatarul lui Dumnezeu Vishnu) bate la ușa marelui său adept Pundalik, când este ocupat să servească părinților săi mâncare. Pundalik realizează că Dumnezeu este la ușa lui. Dar așa a fost devotamentul lui față de părinți, a vrut să și ducă la bun sfârșit sarcinile și abia apoi să primească vizitatorul. Apoi, Pundalik face ceva ciudat, dar din devotament real. El aruncă o cărămidă afară pentru ca Dumnezeu să stea pe ea și să l aștepte până când termină de îngrijirea părinților săi.

distanțe de mile veți întâlni
negustori muzicieni rătăcitori

Înainte de a împărți
un tort cu miere pentru toți
la acea dată, fiți atenți și păstrați tăcerea
Nu deveniți peștele din lăuntru
felului lor dulce de mâncare

Oameniiăștia călăresc mai departe
cămile femele cu bijuterii
pentru a vinde bucuriile
în calea lactee și
cânta cu voce tare melodiile lor
adevărată fericire în ritm și rimă...

Ascultând acele armonii melodioase
mulți oameni sunt tentați
să cumpere plăceri ieftine... și
oamenii vând fericita lor pace,
casele și în schimb cumpără false plăceri

Apoi, aceiași oameni frustrați
ținând caleal trecătorilor
întreabă prin demonstrații iluzorii
„Vrei fericire-bucurie”
des și foarte des
brusc suflând din al pieptului adânc
ca un tunet de nori extrasezon

Duplicitatea aduce un plus pentru un
aurar!
Ceea ce îi face să devină bogați!
Dar să nu cădeți în capcana lor
Să nu stați printre acești oameni încâlciți

Nu te mângâia cu bucuriile false!
Nu stinge lampa păcii! !

Pentru un pic de fericire
multa bataie de cap
Fakirul fi-va foarte fericit
Crezând că i-a mulțumit pe toți

Voi oamenii,
pentru stomac
câștigați hrană cu munca grea
și adunați averi
doar pentru un mormânt

Să fie binecuvântată

durerea vieții
când capul morții este
glorificat

Voi oamenii,
Chiar și atunci când umbra este tristă
protejată de soarele fierbinte
nu știți niciodată când razele de
soarele ale fericirii depozitate în timp
vor deveni foc.

Chiar dacă nimeni nu se'ncrede
în anunțul veșnic verde
planta cu flori „vinca”⁵³
nu poate deveni tristă
ea'i mereu fericită și curată

Natura umană este responsabilă
pentru propria suferință
Natura este practic
Un Moș Crăciun al fericirii

Fără a predica
fără a preda un discurs
este aceasta o invitație zadarnică
la profesiunea lui Dumnezeu

Mintea interioară este curtea supremă de
justiție
fiind doar de partea adevărului
ea nu suportă capriciile
minții exterioare

S'ar putea ca aceasta să fii grozavă
în ochii lumii
dar mintea ta interioară știe
ce e adevărat și ce este fals

Cel care poate sincer
comunica cu
eul său interior nu poate
fi sedus de
argumente externe

Oh, mare ghid,
ne saturăm de-acum

⁵³ **Vinca** este un gen de plante cu flori din familia Apocynaceae, originară din Europa, nord-vestul Africii și sud-vestul Asiei. Numele englezesc periwinkle este împărtășit cu genul înrudit Catharanthus

de predicile tale, vezi și
mințile cerești s'au întunecat

Domnule, dacă dorim
să întrebăm din nou
Vezi, întrebarea continuă
Să fie printre noi în mod constant

Stimate domn,
Punerea la zero a trupurilor în dorințe și
luând vântul răcoros de nord cu
respirația noastră, nu știm
în ce epocă intrăm,
nu știm dacă suntem
trecători acum sau maimuțele
care vom deveni?"

„Curăță gunoiul dorinței sexuale
și scuzați curgerea febrei sale!

Acum că tulburările tale
sunt déjà complet zero
Acum vei intra cu ușurință
în raiul transcendent
din punctul de creare a universului...

Să ne închinăm de trei ori înaintea
pământului
și să mergem pe calea primului paradis...

Acum ne mișcăm
în mijlocul universului
Aruncă în găurile negre
toți banii, aurul,
diamantele, perlele în mintea'ți ascunse

Înainte de stingerea lămpilor în univers
scăldând ochii în lumină
să mergem împreună spre absolutul
lipsit de întuneric nemărginit
Aruncă astfel pachetul de virtuți
și întoarce-te cu spatele; devin proaspete,
alergând spre noutatea inovatoare...

Rețineți acest lucru, voi toți călătorii în
spațiu
Particulele lui Dumnezeu sunt zero
soarele și luna sunt zero

nașterea și moartea sunt, de asemenea,
zero

în cele din urmă, timpul și spațiul sunt, de
asemenea, zero...

Adăugați sau scădeți
înmulțiți sau împărțiți până la sfârșit
dar un lucru țineți cont că
zeroul nu are sfârșit, este infinit
deși universul are un sfârșit
se extinde în interiorul său dar
nu face rău cuprinzătorului zero

De aici, în sfârșit, totul
este zero și zero
și ca unul care a experimentat
starea de zero în
contemplare concentrată
am văzut forma universului"

„Oh, călătorule,
Conștiința noastră și
supra-conștiința au devenit
ca unghiile și carnea,
amintirile noastre trecute
în jurul lor
au dat protectori materni...

Eliberarea de aceasta
durerea pusă la încercare
și toate păsările noastre de viață
– sunt profund în mișcare"

„O, Fiii Apostolilor;
să luăm putere din
conștiința sufletului însuși
numai atunci vom atinge
marea putere a statului gol!

Numărul zero este numărul complet!
Numerele rămase sunt
numere incomplete! !

Voi, călători;
În acest moment, am ajuns
la granița armonioasă dintre
apocalipsă și recreare
nu există moschee sau templu un loc sfânt

Aici, pe o parte
Sunt femeile frumoase ale apocalipsei
Și pe de altă parte durerea de
– teorema recreării...

Voi toți,
cu o încercare meticuloasă,
am ajuns aici pentru a fi
atât de frumoși și divini
Acum a sosit momentul...
dar de ce în acest moment,
ești blocat în lăcomie și iluzie?"

„Găditorul de drumuri,
sufletul nostru fermecat ajunge adânc
mutat în timp ce părăsea planeta Pământ
deși îl controlăm oricum...
În timp ce traversa poarta
pașii clatinați se cam blochează acolo...

Și călătoria noastră ulterioară este
o distanță uriașă fara asigurare.
Întoarce-te, vin și îngerii aici...
și aici ei sfătuiesc să te cufunzi

Domnule, poate știți!
Odată toate acestea
l-a întâlnit pe Dumnezeu
punându'și acolo suferința
și a zis
„O, hrănitore al domniei întregului cer
scuză-ne ignoranța
oprește aici și
roagă-te pentru noi ...

Această zonă a al șaselea cer
este limita noastră finală
aici se află rugăciunile noastre de intenție
și zero glorie a sfârșitului vieții

O, stăpân al micro și macro-organismelor
nu merge mai departe în universul de
neatins!
Nu ne tortura pe noi, cei slabi!

Următorul pas nu mai este posibil pentru
noi
nu avem un cuvânt sau
sentința care poate ajunge la noi
ca o chemare a inimii către tine”

„În sfârșit, acești indivizi
l-a înconjurat pe zeu și s'au oprit acolo;
zeul a păstrat acest
al șaselea cer și pentru ei...

Dar nici aici Dumnezeu nu este
totuși vizibil în acest rai
Vrem să vedem dacă este
nepieritor sau perisabil ca noi?"

„O, ceruri, călători
nu este nimic permanent,
chiar și aici în ceruri
chiar și în atomi și adâncul lor de nucleu

Creație și distrugere
distrugere și creație
fie că poate fi lumină sau spațiu
timpul sau viteza acestuia...

Acest al șaptelea cer⁵⁴ este
locul de odihnă al Marelui Înger
Alături de el se află forța centrală a seriei
cosmice
Până când sinele egoist ce domnește genele
noastre
nu se va scufunda în punctul central,
până atunci nu vom găsi sămânța lui
adică centrul universului

Dincolo de conștientizarea de sine
acolo este coliba chimică a centrului
facilitator al simțului universal
Până să ajung acolo, bătaia de cap a iluziei
ne va tortura extrem de mult

Curiozitatea umană și
realizarea recunoștinței
înseamnă acceptarea
conceptului unic de Dumnezeu Creator

pe care îl consideri Dumnezeuul tău

⁵⁴ **Șapte ceruri**- În cosmologia religioasă sau mitologică, cele șapte ceruri se referă la șapte niveluri sau diviziuni ale Cerurilor. Conceptul, găsit și în religiile antice mesopotamiene, poate fi găsit în iudaism, creștinism și islam; un concept similar este găsit și în alte religii, cum ar fi hinduismul, inclusiv jainismul.

dar amintiți-vă de puterea lui zero
care nu este în mâinile lui, ci în mâinile
Creatorului, universul
Dumnezeu este condus și de Creator

Dar de ce dracii îndoielilor
te scarpina pe cap?
Țineți deoparte fermentate
textele promise, glorificate vorbărețe

Dacă toate ego-urile auto-indulgente
și dorințele sexuale vor dispărea
atunci vom putea traversa
hotarul celui de-al șaptelea cer,

acolo unde nu există
noapte întunecată sau noapte cu lună plină

Există un violet
o nuanță de calm rece
care luminează peste tot

Unde nu există zi sau noapte
și totuși acel punct zero nu este gol
Dar este sigur
unde se aprind stelele literelor
și se estompează clipă de clipă
pe viile tăcute ale fulgerului,
acolo se poate experimenta uimitor
formula de creare a universului

Acolo setea noastră veșnică de apă
este mulțumit de sfântul milostiv,
apă din ochii insondabili
de creator și toate poftele foamei
sunt contopite în divin
cu satisfacție pentru totdeauna

Vrem să trecem testul
Creatorului care operează zero

Înainte de asta ar trebui
să scufundăm
subiectiv și obiectiv
simțurile din galaxia opusă

Iată, bun venit !
a început la cei mereu tineri
introvertiți ai singurății

în direcții largi

Haide, unește forțele ca una singură
și întinde firele înaintea
ființei supreme interioare!

Acum ne apropiem
în inima lui zero unde
matematica corpului, minții,
timpul și viteza se îmbină

Nu există reflecție
de contra univers
acolo vom experimenta...
un infinit transcendent
o dimensiune
dincolo de puterea omului

Haide, abandonează-te
cu conștiința corpului tău...”

„Mare descoperitor,
toleranța noastră pe pământ
este jefuită chiar de către noi
cei dragi, chiar și în noi,
mărind decalajul
în umanitatea noastră...”

Poftele noastre lacome
neglijate de conștiință
ne arată frica nedorită
și se adaugă la subsolul
planetelor lumeste
în gențile noastre purtate

O, eliberatorule, primim
învinși la scară mare
Simți, el care
se considera hrănitor
a lumii neajutorat a devenit

Domnule,
acum să protejăm pe cei
înțoliți în blazone cu
Lumina lunii lui Venus
Domnule,
îngropă-ne în acest rai retras
care onorează pacea mormântă
Poate aceasta e mântuirea noastră”

„Voi, oameni ignoranți, care
ați vrut să transformați sfântul
concept de rai în cimitir,
fiți atenți și urmați
regulile cerești în rai

Amintiți-vă: dacă te porți greșit
vei suferi-
din iadul putred
vă vor sătura foamea”

„O, bine doritorule,
tu esti cel care a spus asta
virtute-păcat, rai-iad sunt
creațiile minții umane
atunci de ce ești direct
amenințându-ne, dezonorându-ne
capacitatea în acest moment?”

„Acele imagini-concepte care
sunt sfinți-cuvioși
De ce lași să intre
diavolii îndoielilor în mintea ta?”

Însoțitori, în momentul final al
călătoriei mintea și conștiința
încep să se clatine
și vi se amintește din nou
cele patru crize comune ale vieții umane
bogăție, sex, religie și mântuire.

Oh, descendență de lebădă,
ai ajuns până aici
fiecare pas latent a dispărut
după fiecare pas

Aici, pașii sunt pentru a veni
nu pentru întoarcere
Dacă te oprești, vei fi fermentat
Atunci nicio mântuire mai departe...

Sfântul Tukarama spune:
„valuri de fericire răsar
în abisul beatitudinii
când devii o jucărie
a evazivei autoînchisorii și
care va zdrobi mugurul fraged
de fericire supremă

ce a încolțit în mintea ta
și' va arunca în valea durerii”

„O, înger iubit al lui Dumnezeu,
ne spală departe de noi
îndoielile răutăcioase
Scăldă-ne în râul inimii tale
plină de compasiune și iubire”

„Dorințele rele nu mor ușor
dar pot fi ținute departe
convingându-i în mod corespunzător
în dorinte bune pot fi modificate;
dar pot fi dorințe bune sau rele
în sfarsit sunt dorințe...!
Numai golul fără poftă și fără formă
ne poate elibera de incântarea lumii! !

Acum ai ajuns la al șaselea
rai, acum te duci precum ai fi
o particulă de rai
Renunță, deci, la conștiința ta de sine
la visul adevărat complet

Strânge din nou mașele
la sfârșitul auto-indulgenței
și devino parte a creației
între particulele universului!

Vedeți, fiecare direcție a devenit
nerăbdătoare pentru tine ca o mamă și
la fel Ierusalimul
era la sosirea Domnului Isus”

Așteptați un minut !
Cine a început să cânte numele lui
Dumnezeu?

Roagă-te doar apă-apă
nu potolește setea
Nori și umbra copacului
nu cere bani

Natura și universul nu au nimic
de-a face cu numele lor
În cele din urmă, Creatorul este fără nume

Care este sensul cântării
numele lui Ram-Krishna sau al oricărui alt
Dumnezeu?

Preoți care spun asta
rostind doar numele lui Dumnezeu
dă mare virtute înșelând chiar și pe
Dumnezeu
Nu există nebunie la care să te gândești,
Doamne jongler,
Oamenii merg la culcare
păstrând vaporii
de căscat în gură
în timp ce se roagă lui Dumnezeu

În lipsa de cauzalitate
Inocenții nu cunosc
diferența dintre un hoț
și un domn

Clopoței sunând închinare
cu recitarea mantrelor este tot
farsa devoțională zadarnică este un
spectacol în numele lui Dumnezeu

Este o neînțelegere a unui
om lacom care scandând pe
numele lui Dumnezeu de o mie de ori
recomandă că Dumnezeu aduce
comoara fericirii”

„Domnule;
Am găsit firul
sufletului interior
Acum tortura
ar trebui să dispară
tu fiind milostiv

Nu sunt binecuvântările mele
Tu ți-ai purificat mintea
iar bălegarul lui s'a predat
la sol

Voi trebuie să aflați formula
cum este creată particula lui Dumnezeu
să aflați unde se află nașterea
substanei divine ?

Nu există nimic asemănător

ordine-dezordine
rai-iad-mântuire
direct sau indirect

Nu există niciun loc
în bine sau în rău
nu există
vânt de semne

Nu există
Brahma⁵⁵ sau Parbrahma⁵⁶
vis și umbră
Brahma și iluzia

În domeniul Creatorului
există doar pasiune
Lumea fără
stele și planete”

„Domnule,
Noi ignoranții tânjim după mântuire
Dăruiește-ne un bun de eliberare de sine”

„Unde este mântuirea
în univers
oamenii se rostogolesc la
picioarele mincinosului

Pentru ce Kumbh⁵⁷
sau pelerinajul lui Prayag⁵⁸
sacrificii în zadar
virtutea inutilă

⁵⁵ **Brahma:** conform mitologiei hinduse, zeul Brahma sa născut dintr'un ou de aur și a creat pământul și toate lucrurile de pe el.

⁵⁶ **Parbrahma:** este un termen din hinduism, sikhism și filozofie yoga care se poate referi la spiritul suprem.

⁵⁷ **Kumbh Mela:** în hinduism, este un pelerinaj sfânt celebrat după fiecare ciclu de 12 ani când Jupiter își încheie ciclul de revoluție. Este sărbătorită pe cele patru maluri ale râului la Allahabad, Haridwar, Nasik și Ujjain. Adepții fac scufundări în apa râului sfânt, adică Gange-Yamuna-Saraswati, Godavari și Shipra.

⁵⁸ **Prayag:** este un loc sfânt pentru adepții hinduși de pe malurile confluenței râurilor Gange și Yamuna în orașul Allahabad numit acum Prayagraj.

Căprioare însetate
găsesc mirajul
totul fiind iluzie
în spiritualitate

În noroi tobele
în numele spiritualității
prefăc buruiana
în lotusul

Multă agitație unde
cuvintele confuze nu sunt nimic
dar contribuie la amenajarea
bazarului de iluzii

Molecula atomică are, deci,
o conștiință diferită pe care
oamenii nu o au
Super știința în curând
va descoperi acel adevăr

Structura moleculei
a conștiinței cosmice este
vizibilă numai pentru
ochii Creatorului

Zero este adevărul suprem
și este puterea supremă în
universul vid
Nimeni nu ar trebui să cadă în
dificultatea de a găsi
locația Creatorului

Unul care Îl cunoștea pe jumătate
nu ar trebui să râdă
Cel care cunoaște Creatorul
este desăvârșit în sine

Zei religiiilor,
religii create de om și
ritualurile lor în viață sunt
toate în cele din urmă
chestiunile de distracție

Dumnezeu este o știință a cunoașterii
dar adepții lui l-au legat
la cuierul credinței oarbe
Brokerii religioși care umplu
bazarul cu numele Lui au crescut
până să obțină propriul profit

Religia statică
deși este un ocean
dar apa nu
curge ca un râu”

„O, părinte călăuzitor,
dă-ne transa universală
prin conștiința lumească !
Bolile benigne egoiste
ar trebui să plece de lângă noi

Viața noastră, însă,
este aproape de sfârșit ;
ne-am săturat
de acest trup muritor și
existența de sine

Gata cu atașamentul față de corp
Gata cu renașterea
Gata cu întunericul din pânțele
Pentru această particulă de suflet”

„O, călătoare gene,
călătorie atemporală a
genele care trăiesc
în clanul de bărbat-femeie
pentru totdeauna

Alături de spermatozoizi
genele poartă de asemenea
amintirile din nașterile trecute și
experimentează noi nașteri

În fiecare reîncarnare
cel mare care are
amintiri ale nașterii anterioare
în genele sale își amintește pe toate
relațiile cu supra-conștiința sa.

Din vârstă în vârstă
călătoria continuă și de-a lungul
ei vin amintirile
cunoașterii nașterilor anterioare

Are astfel loc o renașterea de om
ca ființă umană
și nu ca animal
iar cine spune acest lucru,
ei și scripturile lor pot să fie
considerați ignoranți

Unul care gândește doar
că oamenii au vagin
ca animalele și păsările
este fără minte

Genele umane sunt
cele ce crează oamenii
la fel cum sunt tipurile de
animale-păsări.

Din sămânța ierbii
doar cântecul verde al
ierbii crește prin
porii solului, nedorind
să devină sorg și porumb
ci devine iarbă

Neem⁵⁹ nu este născut din
pântec de salcâm
Se aplică aceeași lege a creației
la plante, păsări și animale

Conform tradiției hinduse,
se datorează virtuții acestei nașteri
că o ființă umană renaște
ca ființă umană sau altfel
devine un porc sau un câine

În era științei
unul care povestește despre ciclu
de optzeci și patru de nașteri și decese
este lipsit de minte și ignorant

Semințele bune pot produce o recoltă bună
ci sperma bună a rasei umane
nu se poate spune că produce copii grozavi.
Este o structură de memorie genetică

„O, dragă cosmolog,
Fă călătoria noastră interioară mai bună
Armonizează-ne cu supra-conștiința
creației”

„Voi, rătăcitori ai universului,
momentul vărsării voastre
în conștiința nașterii este la îndemână

Consacrați-vă toate propriile ființe
în trecut, prezent și viitor
spre acest abis galactic fertil

Să fim atenți la
centrul minții întregului univers
ca spațiul albastru
ca razele cu lumină
și ca apa cu valuri
sau sunet cu coarda interioară

Mintea este atât de puternică
acea particulă devine energie
Cerneala turnând viața
în litere

Creierul înseamnă minte
Creierul înseamnă inimă
Mintea subtilă a creierului înseamnă
particulă a universului

Momentul întâlnirii
cu unul pe care noi
îl credem ca Dumnezeu
și Domnul infinitului
este acum aproape

Dumnezeu sau fără Dumnezeu
nectar sau otravă
Vom găsi toate
Infățișările Sale

O, Dumnezeule ♪♪
O, Doamne al îngerilor ♪♪♪
Unde ești ... !

Dumnezeule milostiv, tu ești
mama și tatăl nostru
Doar un om prost
poate întreba dacă ești
bărbat ori femeie

Să cântăm cu toții laude lui Dumnezeu
și spune-I rolul din spate
venirea noastră în rai

„Am traversat cele șase ceruri
am ajuns în curtea ta
Sufletul a devenit neliniștit.
Doamne, vino acum

⁵⁹ **Azadirachta indica**, cunoscută în mod obișnuit ca margosa, neem, nintree sau liliac indian, este un copac din familia mahonului Meliaceae. Este una dintre cele două specii din genul Azadirachta.

Doamne, nimic nu este imposibil
pentru tine, Fiul tău iubit
Isus care a murit pe cruce
pentru binele lumii
a înviat datorită Ție,
Domnul nostru

Doamne, ne dai atât de multă bucurie
crede că toată lumea este numai în cer
și dai câte ceva pentru toată lumea

Pentru tine există o închinare constantă,
ritualuri, clopotele care sună
în temple, muzica rugătoare a
a clopotelor bisericii,
rugăciunile sacre din moschei
Fiecare religie a creat diferit
colonii cerești în raiul Tău

Doamne, tu ești cel care face și
făcător al întregului univers
Dar pe pământ doar cei răi par
să se bucure de mai multă fericire decât
nobilii, distincția castă-religie
devenind pătrunzătoare

Nimeni nu Ți-a văzut corpul
înfățișarea, artiștii au creat
o imagine frumoasă cu Tine
imaginatie... dar Tu nu esti asa
Mulți care cred în Tine cred în
simpla Ta existență, dar nu vorbesc
deloc despre formele Tale.

Dar am auzit și asta
pământul îți poate simți umbra

Impostori zii fac
proști de adepții creduli
pretinzând că sunt înrudiți cu Dumnezeu
Prefăcându-se că e o adevărată Zeiță cea
pretinzând că este soția lui Shiva, Kali⁶⁰
întrebăm: de ce nu îi pedepsește Shiva?

⁶⁰ **Kali:** în tradiția hindusă, ea este Zeița puterii
supreme, timpului și distrugerii. Ea este una dintre
formele lui Adi Shakti, adică realitatea supremă
feroce, supremă. Ea este omologul Domnului Shiva.

Doamne, crezi că este corect
că acești dumnezeii falși
jefuind adepții orbi
și devenind foarte bogați
arătând frica celor hrăniți cu frică
un tigru în propriul Tău sediu?

Pretenții de piață ai tuturor religiilor
chiar și rugăciunile voastre iubite
satisfacă egoismul lor
Oare astfel de rugăciuni iau locul
adevăratul Tău devotament?

Numele Tău a devenit
mai ieftin decât numele de curvă
Bulele în gură pârâind amuzant

Doamne ↓↓↓ vino curând
doar pentru Tine am venit aici
suferind mult...

Doamne, ne uităm la
foame obosită și sete
și vino aici doar pentru Tine

Se spune că
Dumnezeu nu simte niciodată foamea și
setea
dar suntem oameni

Vă rog să vă dezvăluiți:
Tu, Dumnezeul particulelor
Sunt multe adevărate și false
discuțiile care au loc
de la credincioși la atei pentru
nelăsând pe nimeni să ghicească
intervenția Ta

Doamne, unde ești ↓↓↓?
O, Dumnezeule, noi ne încapățânăm
cu pământul care Te cheamă”

„Uite, voi călători,
tunetul fulgerului rece
și mare strălucire în
cerul cerului”

„Voi, micro pelerini ai
Minții interioare care
a vrut să facă posibil
din imposibil ↓↓↓

Această voce puternică înseamnă
oracolul Dumnezeului întrupat”

”Oh, Doamne
nu ne oferi un puzzle nou
vino în curând înaintea noastră...”

„Ființe umane văzându-te în rai
corbii de întrebări
țipă în capul meu

Ei întrebă
de ce această nenorocire a pământului
a venit aici?

De îndată ce Creatorul învață
a călătoriei tale spre rai
De asemenea, este deranjată
Realizarea scopului viitor
a ființelor umane
animalelor, păsărilor și plantelor
au disparut
Și oxigenul din aer
a fost luat cu ei.

Prin delictul tău
epoca suferă și ea
Oferta mereu fericită
zece direcții ale cerului
sunt speriate de tine,
ruptură moleculară îngrozitoare

O ființă umană,
Creatorul a semănat
gena conștiinței cosmice
în punctul de memorie al creierului,

Dar tu nu o cultivi,
smulge iarba otrăvitoare
care crește în jurul lui

Creatorul te-a asociat
cu Talentul Său Suprem
și l-ai provocat

Ai crezut
creierul universului
a fost un extraterestru de pe altă planetă?

Oh, te prefaci că ești un adevărat adept

înaintea lui Dumnezeu numai pentru
gratificarea de sine în toată viața

Oh, nu ai putea deveni niciodată
umbra unui copac
și ca o pasăre își întinde aripile
pe un ou pământesc
Un milion de copaci și păsări
sunt mai bune decât tine.

Dragostea ta pentru Mama Pământ
este în paza îndoielii,
în timp ce pe sânul ei duci la îndeplinire
experimente teribile de energie nucleară
distructivă

Cât de falsă este dragostea ta pentru Mama
Pământ,
în timp ce pe chiar sânul ei desfășori
experimente teribile în inventarea
puterii nucleare distructive
Cât de mult a suferit Japonia
durerea sfâșietoare a păcatelor tale odioase

Oh, tu crezi o scriptură a eticii umane
în numele religiei
iar când ți se întoarce capul
te destrăma ca Satan-Dracul gol
peste religia celuilalt.

Creatorul ți-a dat o mică particulă
a formulei sale secrete care creează
universul
dar voi necredincioșii ați mușcat
propriul său mare sistem.

Ești în capcana
creând antimaterie
dar Materia avertizează că
aceasta va fi distrugerea ta

O, om, până acum ai inventat
puțin din geniul tău genial,
dar nici astăzi nu pot spune
ce va trebui să sufere acest sistem mondial
până când călătoria descoperirilor tale se
termină pe jumătate.

Raiul nu vrea
sperietoarele devotamentului tău

Voi sunteți jarul aprins
în norii transparenți de bumbac ai raiului
nostru
care sunt cusuți cu un ac gol
cu raze argintii reci din lumina lunii pline

Să fugim de aici
nu turbura raiul nostru pașnic
căci aici veți desena linii de graniță
și vă veți ataca unul pe altul.

Oriunde moare unul dintre voi
te prefaci că a mers direct în rai

Crezi că după moarte
pana la urmatoarea nastere
raiul este un loc de odihnă
plin de toate plăcerile dar pustiu --??

Oh, chiar și pentru a trece granița
desenezi pe pământ
ai nevoie de pașapoarte-vize
a locurilor numite țări

iar spre rai te grăbești să intri
„Cu drept de moarte”

Și spunând,
„Raiul nu se vede decât dacă cineva moare”

Crezi că raiul este un Langar bun⁶¹
cine te hrănește cu mâncare gratuită?
Animale, păsări sau copaci
nu au cerut niciodată raiul după moarte
Chiar și acum doar tu
ființa umană
du-te în rai, eliberează-te
din fantoma iluziei,

Numai Isus putea muri și învia
și întoarce-se la
Împărăția cerească a Tatălui Său
L-am trimis pe pământ
să te salveze de păcatele tale
dar l-ai torturat
l-a pironit pe cruce
i-a străpuns pieptul cu o suliță

l-a torturat până la moarte
Regreți că nu ai recunoscut
binefăcătorul tău?
Care dintre voi are giulgiul lui?
Pământul îndurerat întreabă
fiecare mormânt cu mâinile încrucișate

Oh, vezi, hai să ieșim din rai,
„Mântuirea este Raiul”
Este ușor de spus pentru sfinții tăi
dar știi ei măcar ce este mântuirea?
Mântuirea este momentul suprem
de satisfacție completă a minții interioare
și poate fi experimentat o singură dată
în pace absolută
cu eliberarea completă a corpului și a
minții

Dar de ce îți spun toate astea?

Acum, vă rog, să părăsim raiul nostru
fericit
altfel vom chema aici
armata Dumnezeului morții al cerului
nostru”

„Doamne, ai o inimă mare și moale
ca marea inimă plină de compasiune
lui Buddha și Isus
dar bunul meu Doamne, de ce ești
purtat cu greu acum ca faraonul?

Am venit aici
după ce am suferit mari greutăți
numai pentru vizita ta rară.
Dumnezeu este oceanul milei
de aceea dă binele umbrei reci
atât copacilor otrăvitori cât și neotrăvitori
Suntem robii Tăi, Domnul meu.

O, binefăcător mondial
nu este afirmația Ta că
„Omul poate deveni
Reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ
prin purtarea lui bună și adevărată”
și de ce ne descalifici
chiar dacă suntem sinceri cu Tine? ”

„Hei, nevinovaților
de ce purtați

⁶¹ **Langar**- Aceasta este o practică de a servi
mâncare gratuită în bucătăria comună a templelor
lor numită -Langar.

scânteile urâte ale războiului prostesc pe
capetele voastre?
Și frumusețea incomparabilă a raiului
încerci să te îneci în noroiul de
credința oarbă a voastră, oameni

Cum vei deveni un Domn uman egoist?
Și dacă toți deveniți zei
un nou rai al ființelor umane
va trebui creat
în univers
care să nu accepte
orice astfel de schimbare nefirească
și odată ce se întâmplă aceasta
va fi război în ceruri
pentru că oamenii văd războiul
ca un joc de putere

Cum va crede cerul nostru în tine?
când crezi în
false pretenții ale zeilor
de care se rușinează pământul
iar voi sunteți proștii
care le calcă picioarele volubile?

Mincinoși, tot îi spui lui Dumnezeu numai
faptele tale
dar L-ai întrebat vreodată
pentru vreo lucrare a Lui?
Cum întrebi?
Pentru că l-ai făcut pe Dumnezeu
ca servitorul tău mereu gata

Construirea de temple uriașe, biserici,
moschei
și gurdwaras în numele meu

Să presupunem că apar acolo pentru o
clipă
iar dacă preotul de acolo s'a lăudat că
acesta este un mare miracol
și cedează în fața zvonurilor tale magice
care îi va pătrunde pe credincioși
până la moarte prematură
Sunt adevărați oameni muritori?

Oh, din cauza discriminării tale religioase
creezi războaie religioase
și fă să danseze diavoli
în noroiul sângelui uman

Oh, văzând goliciunea asta
în numele religiilor
profeții tuturor religiilor din ceruri
au izbucnit în lacrimi

Tu faci distincția
între iubii mei profeți și mine
Eu sunt Domnul tuturor lor
câte chinuri te gândești la mine?

Vei duce un război nuclear
în spațiu pentru a recupera
vastele comori care zac
în inimile Lunii-Marte

Chiar și Satana,
regele regatului
din iad se teme de tine

Dumnezeu ți-a dat partea Conștiinței Sale
a Particulei lui Dumnezeu ca experiment
iar acum Dumnezeu însuși regretă”.

Cred că creatorul a crezut asta
omul ar ajuta lucrarea lui Dumnezeu
fiind paznicul tuturor celor de pe pământ

Dar nu faci
că parentinzând sincer
chiar și un șarpe veninos speră
la ajutor uman pentru a'și salva viața
un tigrul aflat în dificultate vrea ajutor
uman

chiar și un zeu dintr'un templu se așteaptă
la ajutor uman
pentru a'și salva ochii de diamant
din răutatea omenirii”

”Doamne, iartă-mă
și să'ți mai spun ceva
fiind umilul Tău adorator
O, Doamne,
Tu ești Judecătorul Suprem al virtuții și al
păcatului
atunci de ce sunt cei răi fericiți pe pământ
de ce suferă nobilii?

Chiar și în curtea cuvioșilor
cât de multă ploaie cade
ca în curtea păcătosului

Nici măcar virtușii nu sunt în siguranță
în calamități naturale
atunci de ce ai fi fost anulat?
De aceea ateii îl resping pe Dumnezeu
nu înseamnă că ei îl acceptă pe Satana”.

„Oameni, vă rog să luați notă.
Dumnezeu nu ține un jurnal
al păcatelor și virtușilor tuturor

Dumnezeu acordă atenție pur și simplu
înclinându-se
rostind rugăciuni sau cântând imnuri
a alina suferința aceasta este iluzia ta

Vreau să am grijă de toate animalele,
păsările, plantele
structura generală a naturii nu numai una
Nimeni nu este special și nimeni nu este
obișnuit pentru mine

Vreau să am grijă de sistemul cosmic
al Creatorului

Voi, toate ființele umane, sunteți parte din
Mine
totuși de ce rătăciți în căutarea Mea?
Nebunia asta e ca
în căutarea soarelui cu raze solare”

„Doamne, are și Creatorul
„Conștiința supremă”?

„O, omule, întrebarea ta nu este o întrebare
inteligentă, talent, emoții,
simțurile cu simț estetic sunt în om
creat de Creator
Pentru că se află în Creatorul real.

Păsări frumoase, culori pitorești ale
florilor,
pene de păun, curcubeu,
cer nesfârșit decorat cu diverse stele,
zi și noapte, zori fericite,
vitalitatea vieții în aer
toate aceste creații au fost create
de simțurile supreme ale Creatorului

Fiecare dimineață în lume
începe cu fericirea
natura este practic un suflet fericit

iar omul este cauza tuturor suferințelor”

„O, Doamne, eliberează-ne de această
întrebare egoistă
singurul moștenitor al Creatorului
ateii spun că
Dumnezeu este un concept creat de om
dar după Tine
ești o creație a Creatorului
al cui adevăr ar trebui să credem”?

„Oameni, adepți ai
Lord Buddha sau Karl Marx
respinge' mi existența
dar vă rog să rețineți sincer
dacă voi toți oamenii mă respingeți
cu conceptul de Dumnezeu
păcatele vor fi libere de orice frică
diavoli ca furnicile otrăvitoare
se vor răspândi peste tot”

„O, ocean de compasiune
Eu sunt ghidul acestor pelerini asceti
Desigur, noi îl folosim doar pe Dumnezeu
pentru răutate, profanează chiar și
locașurile Lui
facem adevărul fals
și fals adevărat din motive egoiste

De acord, unii dintre noi
încearcă să colonizeze chiar și planete
extraterestre,
dar Doamne, ființele umane nu ignoră
niciodată

Existența Ta și nu poți contesta
Orice se poate întâmpla în univers
cu uzura privirii Tale
Doamne, noi suntem copiii Tăi
Fiul Tău iubit, Isus a fost ucis în agonie
dar Isus însuși te-a rugat
să'i ierți pe acei criminali cruzi
și i-ai iertat,
Dumnezeul nostru milostiv.

Și noi suntem copiii Tăi nevinovați
iartă-ne și pe noi,
O, Doamne al acestui univers nesfârșit
cel misterios”

„Voi, pelerini umani,
ați ajuns acum la primul pas

din al șaptelea cer,
chemați de aici pe Creator
chiar dacă atingeți accidental
degetul de la picior pe a doua treaptă
va fi dezastruos
Acum lăsați-mă în pace "Amin!"

"Uite
iată priveliștea din față
marele zor de o sută de stele
în inima unei găuri negre adânci
de întuneric abisal
Ah, ce norocoși suntem
dar unde suntem mai exact, dragă ghid?"

„Oh, oameni buni
Rămâneți acolo, nu faceți un pas înainte
acum vă aflați în cea de-a zecea
dimensiune
a acestui univers
care este dincolo de imaginația voastră
aici este spațiul
începe al doilea mare univers
Eu sunt tutorele și operatorul
universului infinit.
Nimeni nu a mai pus piciorul aici

Aici se petrec nenumărate evenimente
în sutimi de clipă
crearea și distrugerea materiei
se întâmplă aici într'o clipă
dar aici un moment nu este ca momentul
tău
suta ta de ani de viață
este doar o clipire de ochi aici

Creșterea și scăderea
căzând și ridicându-se din nou
a universurilor
în multiversul infinit
este un proces neîntrerupt

Aici substanța se schimbă constant
în formă, culoare și formă nouă
devenind în cele din urmă nul
iar vidul nu pierde niciodată
Dar schimbarea este legea universului

Ascultă cu atenție,
Nu sunt fără formă, fără culoare, fără chip

și fără calitate,
și nici etern, nici infinit

Nici nu este abstract
Eu sunt centrul
conștiinței supreme a tuturor universurilor
dar niciodată vizibil la nici un moment sau
particulă
dar cu conștiință fluidă
corzile mele de val sunt în ton
unde jocul creației
și distrugerea pentru schimbare
se întâmplă în mod constant"

„O, mare Creator,
Se coace universul ca un fruct?"

"Da, omule,
universul se coace și el ca un fruct
se formează noi universuri
din semințele mature
care iese din asta"

„Doamne al lui Dumnezeu, stăpânul
puterii supreme
a moleculelor atomice microscopice,
am venit aici după multe eforturi
pentru a obține „Conștiința Universală” de
la Tine
Dumnezeu ne-a predat
acum ești salvatorul nostru al conștiinței
de sine”

„Dragă mare guru acum
te rog să-I explici Lui
scopul de a veni aici
a minților noastre"

„O, Mare Doamne,
evită conștientizarea noastră
să ne cunoaștem izvorul nesecat
din inima spațiului -
dobândește conștiința
a excrementelor furnicii
durerea pietrei
lasă-ne să cunoaștem aceleași senzații
ale elefantului și ale furnicii
chinul copacilor
să ne cunoaștem mintea genelor
menopauza pământului

și albastrul spațiului

Să ne cunoaștem știința
distrugerea foametei
și secretul nemuririi sufletului
Vrem toate necazurile
în lume să dispară
și toată fericirea de a fi acolo"

„Ființe umane, nu dați vina pentru nicio
suferință
suferința este suferită de toți
inclusiv pământul
Nu blestema tristețea
fericirea este necinstită
tristețea este sinceră

Tristețea ca întunericul
nu este etern
În ochii întunericului
există semințe de lumină
dar în inima durerii există
cuiburi aurii de fluturi fericiți

Fericirea este evazivă, suferința este eternă
Suferința nu este o durere
ci un avertisment împotriva
pretenției de fericire
Mâhnirea este și întristată
dar nimeni
numai Domnul Buddha își cunoștea
suferințele”

„Da, Domnul meu, din mărturia lui Socrate
lasă veninul șarpelui să se transforme în
nectar
lasă otrava, pofta și lichiorul
cunoaște cruzimea tristeților rele a
monstrului

Aerul joacă rolul de dătător de viață
ca responsabilitate
a existenței atribuite
de către Creator
și nu se așteaptă niciodată
orice mulțumire de la orice entitate vie
la fel este și creația și creatorul ei.

Fiii pământului viu
sunteți primii pelerini
să ajungă în rai vii

dar este imposibil să te întorci de aici”

„O, Creatorul inimii insondabile,
dă-ne știința
constiința supremă

Dă-ne înapoi pe pământ
aceste experiențe pe care le oferim
pământului
Și califică omul în testul Tău”

„Omule, munca mea nu este aceea de
un îngrijitor personal
ca să vezi cine este vrednic și cine este
nevrednic
mă întrebi
pentru binefacerea conștientizării
universale

Chiar dacă ți'l dau
nu o poți gestiona niciodată
nu poți cunoaște greutatea cerului
și ești destul de nebun
pentru a'l fixa punctual
un ac din capul tău”

„Uite, îți acord
conștiința mea supremă pentru o clipă
Amin! Amin!!

Acum rupi o frunză de la orice plantă din
fața ta”

„O, Mare Creator Doamne,
ne sunt tăiate urechile
cu un cuțit-
e o durere chinuitoare!

Întunericul devorează lumina din fața
ochilor noștri
nu știm cine și unde suntem

O, Bunul Dumnezeu Creator, nu vrem
această nebunie dincolo de imaginație
a Conștiinței tale Supreme abisale

Fă-ne normali
fă repede Atotputernicul nostru”

"Amin! Amin!!Amin!!!"

Angel's Suffering

*Every morning in the world
it starts with happiness
nature is basically a happy soul
and man is the cause of all suffering*

As a corollary to reading the entire epic poem *Devdoot the Angel*, by the great Indian poet in the Marathi language, I dare to grasp, albeit with difficulty, the colossal volume of information, combining the symbolist, realist, and postmodernist methods and criteria of the universal lyric. Metaphors, comparisons, synaesthesias pass through a highly sophisticated imagery interweaving, in some places overwhelming with lyricism and authentic poetry bright with fragments that describe the great social problems of humanity that the author captures through the realistic teachings of the giant *Devdoot*, comprehensive bird with an angelic order.

Thus, we can understand the poet that divine grace dictates the order of words stirred by ideas in his spiritual matrix. *"O Great Lord/ Avoid our self-conscious/ let us know/ the/inexhaustible spring/ of the heart of space -// gain the consciousness/ of the ant's excrement/ the pain of the stone/ let us know the same sensations / of the elephant and the ant/ the torment of the trees/ let us know the mind of the gene/ the menopause of the earth/ and the blueness of space.*

Death and life blend harmoniously in the troubled contemporary world, even torn apart by the pride and educational corsets of men. Apart from the multiple examples of derailment of behavior from the divine precepts, not recommended by the deviant principles of some of the human networks, Gaidhani uses a frequent attention to what is the evil of the primordial language in the education and thinking of humanity in general and the writer in particular: *Like a reservoir filled to the brim/ Essence of the words is brimming to the full too/ Even though it is adorned with novel meanings/ It does not flaunt itself pompously// The verbal meaning talks about relations/ But the inner meaning delivers the real acknowledgement/ Gems of the hidden meanings illuminates/ The global spirit// When grand sentences appear in the books./ Poetic kins are glowing with joy/ Fragrant words are being spoken and heard/ Floating every where like flowers of word-art.*

Thousands of years before Christ, God was conceived as an intelligence that thought the world and that found the Word as a means of expression and as an instrument of creation. Creation was synonymous with the pronunciation of the name of the being or thing by the god. Berkeley said that "light is the language in which it does not address the divinity, from which our most perfect senses only syllabize

here on earth the elements in a thousand shapes and colors." Zoroaster says that he must know the mysterious laws of balance which subdue the very powers of evil to the kingdom of good. You must have purified the body by holy ordeals, fighting the phantoms of hallucination, and grasping the light of the body hand to hand as Jacob fought the angel, taming those fantastic dogs that bark in our dreams, you must, in a word, not to serve of the energetic expression of Zoroaster's oracles, we must hear the light speaking. And, behold, in contemporary India the photons of primordial light, not the most visible, turned into the sometimes smooth and sometimes tumultuous flow of a river poem in the spiritual interpretation of a great medium and prophet, the great poet Sudhakar Gaidhani.

Tens, hundreds of thousands of years, the development of so-called scientific civilizations have attenuated, I don't want to say destroyed, the connection through dreams, visions and journeys along the higher lights. The etheric and the astral, less connected to the body, as today, gave man the right to ascend into the hyperphysical zone (ortho, for or metaphysical). The spiritual world, the soul of the universe, which we must not touch, then broke into the pure, clean human soul, in cascades of light. This was paradise, the visions carved their bright paths in the maelstrom in which he was forced to live, after death the dreams restarted on a higher level, from one incarnation to another. It is the time we remember to be when we communed with the gods, memories of the cosmic journey lingering in later lives as a faint illumination and a faint be. The rituals preserved with sanctity within the great brotherhoods, some of them becoming mass-religious, others remaining elitist, such as Rosicrucianism, continue a panorama of man protected by the divine, everywhere breathing the air of the gods between day and night, wakefulness and sleep, reality and dream . , life and death, life here and hereafter in a permanent amalgam endlessly unfolded by God.

The stages of human evolution are therefore lost in the temporal and spatial infinity. Guided by esoteric cosmogony, man - "a drop of light fallen from the heart of the gods" (Edouard Schuré), retraces the path in the opposite direction to his creator in the contemporary world, in a mixture of suffering and desire, trying to preserve his freedom.

The transparency of the rational in the arms of which we abandon ourselves out of convenience, from the stress of contemporary life, the logical coherence we seek from an anthropological deformation make us forget in the word, object or painting its origin as a symbol. And even their visual evaluation turns into

language, forgetting the metaphor. Linguistic symbolism is metaphorical and in particular it develops through allegory, that wonderful complex of metaphors which in turn form the basis of the narrative, the literature of the myth type. God is often called the spring, the rock, the beloved Christ, Mary the rose, Buddha is the almighty conqueror, all these names denoting a cryptic meaning of the characters in the legends. What becomes interesting for the mystic today is the quality that syllables or mere sounds have acquired over time, as an emanation of divinity, such as ohm, in Hinduism, Rosicrucianism, and even sacred books such as the Bible, the Koran, or the Adi Granth in Sikhism, in their entirety. The word, however, was always spoken with a certain intonation, a lament expressing feelings, affective experiences and desires. Thus he was part of the music. And then, we must accept that musical symbolism includes sounds, tones, harmonies, music with the help of musical instruments, among which the human voice is found. The musical effects have a spiritual character and facilitate communication with the divine sphere, calling it, making its presence possible and producing the experience. Bells, gongs, drums, here are just some of the instruments that were part of the ritual, themselves having a symbolic meaning. Sound accessories for ceremonies are found in Tantric Buddhism, accompanying Christian prayers or liturgies. The instruments used include: drums varied in size and shape, gongs like metal discs suspended with or without a central protuberance, the cymbal from the Hellenistic mysteries of Dionysos or Demeter but from the temple in Jerusalem, the sistrum from Egypt of the mysteries of Isis and Hathor or from Rome, Phoenicia or among the Jews, the Tibetan or Indian, Brahminical and Buddhist bells, which were held in the hand and attracted the beneficial spirits and drove away the bad ones during the services, just like in the Catholic church today the harmony of the bells. The musicality of a poem feels like a hymn to the harmony of the spheres even if it is spoken in an allegory of symbols that conceal the surreality of the world in which we live. Gaidhani's poem has an occult musicality of great subtlety, which I inform you, dear reader, you will have to discover for yourself by reading and feeling its vibrations: *Decked with countless pearls,/ the white planet was turned into a/ sparkling swan carrying time on its wing./ As the time started singing/ an endless song/ devoted to a full moon.*

The mother of the epic poem gives birth while i wait and wait in the house of words

Sudhakar Gaidhani is absorbed by a philosophical principle well defined by the subconscious of his relationships with noetic information but also the

practical experiences of writing creation, defining an angel, a huge bird from the world of immortal souls to sneak the secrets that are a mirror of the earthlings. *Human genes are/ the creation of humans/ How are the kinds of/ animals-birds// From the seed of the grass/ only the green song of the/ grass grows out through the/ neck of the soil, it doesn't want to become a sorghum and corn/ doesn't become the grass// Neem isn't born from/ the womb of acacia tree/ The same law of creation applies/ to plants, birds and animals. So, one cannot speak of an influence on the sacred symbols of civilizations without stringing together the political, cultural, social, economic aspects found in the balance between peace and war, between work and laziness. Ideas, theories and systems of thought are also embedded in religious symbolism. The abstract, the absolute, the power of the spirit and merging with the divine are universal religious terms. The poet approaches the understanding of today's people and tells us that the new poetry was strengthened by the force of an era, both the surface and the depth being not perceptible.*

Stories, parables and homilies are moral and ethical advice that the huge poem brings before the readers, a corollary of the religious man. If we are to discuss what is necessary for meditation in Brahmanism, Tantric Buddhism, Lamaism, we cannot omit yantras and mandalas. But the ritual of the Christian church also developed in the same sense in modern times. Occult societies today are gnostic in the archaic sense and Christianity was primitively esoteric, to later borrow the elements of exoteric paganism. All the great early writers and apostles of the church were initiates and insisted on the initiatory truth with the exoteric fictions of the ignorant masses. Sudhakar Gaidhani rises to be an accomplice narrator of Angel Devdoot and becomes a true teacher who through wonderful verses enchants his readers. I, myself, am charmed by many of the stanzas that follow each other in cinematic fashion in this brilliant epic poem.

I feel bereft of words, not of ideas but of the ability to render them without being able to compete with verses like these with which I end by healing the suffering of the angel:

*See where we have come while walking-//
Look at that golden leafed tree/ in front of you,/ it
dreams during the day./ Yes, trees dream too.//
Everyone dreams,/ dreams don't need a ticket.
But if there is a ticket,/ then buy the ticket and dream.*

In the beginning was the Word and the Word was with God... I am convinced now that It was already lent to Sudhakar Gaidhani.

Acad. Prof. Dr. Liviu Pendefunda, H.D.Litt

World Congress of Poets 2023

WCPI World Congress of Poets
Executive Board
Organizing Committee of the
XLII World Congress of Poets
Italy 2023

Sumar

Alpha & Omega

Emilian Dobrescu – 842, Edith Mihaela Dobrescu – 842, Nicolae Grigorie Lăcrița – 796, Ion Aurel Pop -823, Alfred-Rennert Poplingher – 847, 485, Anca Sîrghie – 785,

Ordo ab Chao

Om Biyani – 758, Mario Castro Navarrete – 807, Liviu Pendefunda – 752, 760, 767, 778, Petru Solonaru – 726, 749, Geo Vasile – 732,

Devenirea întru Ființă

Mircea Băduț - 740, Gheorghe Andrei Neagu – 736, Eugen Oniscu – 745, Liviu Pendefunda – 747, Cătălin Rădulescu – 742,

Desăvârșirea Creației

Mihai Batog Bujeniță - 824, Mihai Cimpoi - 785, Ovidiu Cristian Dinică – 782, Tamali Neogi - 827, Cleopatra Lorințiu – 799, Liviu Pendefunda – 792, 801, 880, Nina Elena Plopeanu - 834, Liliana Popa – 788,

Arta Regală

Liliana Popa, Violeta Coteanu – 763

Vrăjitorii Marelui Vid

Mihai Batog Bujeniță -805, Mihaela C.D. – 814, Ashok Chakravarthy Tholana - 775, Aurel Dumitrașcu – 733, Valentin Irimia - 810, Omar Khayyam – 749, Stephane Mallarme – 726, Gabriela Marin - 817, Mawar Marzuki - 767, Irina Lucia Mihalca – 809, Tamali Neogi - 778, Liviu Pendefunda – 282, Alfred Rennert Poplingher – 820, Tsipi Sharoor - 760, Shoshana Vegh – 752,

Lux in Tenebris

Liviu Pendefunda – 719

Celestial Library

Sudhakar Gaidhani – 843

Tiparul a fost realizat și sponsorizat de
Tipografia PIM

Primăria Comunei Miroslava
Consiliul Local
Cercul Literar-Artistic „Dimitrie Anghel”
Revista Contact International

Simpozion „Dimitrie Anghel” 2023
ediția a doua cu participare internațională

Tainele Simbolismului

Invitați:

- Luisa Amarie (România)
- Mircea Stefan Bartan (USA)
- Gabriela Bunghez (România)
- Alexandru Cetățeanu (Canada)
- Georges Chapouthier Friedenkrantz (Franța)
- Diana Aurora Deliu (România)
- Carmen Oana Dumitriu (România)
- Sudhakar Gaidhani (India)
- Cleopatra Lorințiu (România)
- Mihaela Roibu (România)
- Vlad Scutelnicu (România)
- Maria Eugenia Soberanis (Mexic)
- Petru Solonaru (Romania)
- Shoshana Vegh (Israel)
- Bella Clara Ventura (Columbia)

*E cald și lângă frunzișuri umbra
treptat se face tot mai mică,
Văzduhul (orin) se scutură de
nici un ghou de rândunică
Și doar furnicile de-alcargă
acum fără de hodină,
Mărgele negre sămănate pe
drumuri albe de lumină.*

*În straturi florile-s trudit; un
eriu din când în când se-ndoale
Și lung privește-n sus să vadă:
nu se puzescă-un nor de ploaie?
Dar intristat în ternă iarăși își
frânge trupul zvelt în două...
Ce n-ar da florile să aibă acum,
măcar un strop de rouă!*

Dimitrie Anghel - Amiaza

Premieră mondială:
Lansare de carte

Sudhakar Gaidhani - Devdoot Ingerul

Prezintă
Liviu Pendefunda
Cleopatra Lorințiu

Moderator:
Liviu Pendefunda

Vă așteptăm
Vineri, 10 Noiembrie 2023, orele 10:00, Congress Hall, Family Market, Miroslava, Iași

Parteneri: ARTE, TELE MOLDOVA, FITZGERALD, FAMILY MARKET

Contact international

Fondată în mai 1990

PREMIUL APLER PENTRU PROIECT LITERAR INTERNAȚIONAL

Vol. 33, 235-236 noiembrie, decembrie 2023

Atelierul de creație
Athanor

Director

Liviu PENDEFUNDA

Redactor-șef

Octavian LAURENȚIU

Revista este editată de Asociația Culturală Atma Contact international și este membră a Asociației Publicațiilor Literare și Editorilor din România (APLER)

Colegiul de redacție

Alexandru Cetățeanu (Montréal), Giuseppe Ciccia (Firenze), Constantin Coroiu (Iași), Nicolae Dabija (Chișinău), Theodor Damian (New York), Emilian M. Dobrescu (București), Ioan Holban (Iași), Jacob Isaac (India), Emanuela Ilie (Iași), Cleopatra Lorințiu (București), Valeriu Matei (Chișinău), Eugen Mircea (Iași), Gheorghe Andrei Neagu (Focșani), Dragoș Pătrașcu (Iași), Sandra Pendefunda (Ottawa), Ulderico Pesce (Roma), Cristinel Popa (London), Alfred-Rennert Poplingher (Haifa), Constantin Pricop (Iași), Vlad Scutelnicu (Botoșani), Constantin Trandafir (Câmpina), Geo Vasile (București), Matei Vișniec (Paris)

Redacția

Loreley Buchholtzer, Octavian Laurențiu, Elleny Pendefunda, Elena Cristina Boțan-Potop, Liliana Scărlătescu, Petru Solonaru, Ioan Florin Stoenescu

Tehnoredactare și machetare

Dan Bogdan Anghel

Foto

Marcel Cahniță

Administrator Web

Andrei Scutelnicu

Producție și difuzare

Petre Șiță

Revista poate fi citită pe www.issuu.com

www.scribd.com &

www.contactinternational.ro

Cover 1. & cover 4: Teodor Huelă

Cover 2: Vasile Leondar, *Eroii victimelor regimului comunist* monument in Pața Independenței din Iași

Abonamente și corespondență:

Contact international

2, Strada Primăverii, Miroslava - Jassy, 707305 Romania,

E-mail: pendefunda@gmail.com

ISSN 1221-3977

Participanții World Congress of Poets 2023

Pilar Martinez
México

Bella Clara Ventura
Colombia

Liviu Pendefunda
Romania

Bian Qizhong
China

I. Mercedes Aguirre
Argentina

Shoshana Vegh
Israel

Maja Herman
Serbia USA

Sangeeta Gupta
India

Ime Blassoni
Argentina

Mara Abdala
México

Chen Taiju
China

Elias D. Galati
Argentina

Bai Xiuli
Mongolia-China

Blanca Salcedo
Argentina

Amel Restrepo
Colombia

Dong Falang
China

M Carmen Lucero
Argentina

Mariana Avila
México

Luisa Vicioso
Dominicana

Silvio Herrera
Colombia

Juana Soría
Argentina

Mircea Bartan
USA

Illean Martínez
México

Rosalia Arteaga
Ecuador

Kok Chai Lu
Canada

Lužim Tafa
Kosovar

Sethu Kumanan
India

Graciela Kraft
Argentina

Kori Bolivia
Brazil

Théa Marie Robert
France

Daniel Revach
France

Graciela V. Perego
Argentina

Gordana Saric
Montenegro

Alexandru Cetățeanu
Canada

Lucretia Berzintu
Romania

Graciela Paoli
Argentina

Lenín Teobaldo Arroyo
Ecuador

Zmira Poran Zion
Israel

Leng Xianqiao
China

Zhi Dao
China

Klara Hurkova
Germany

Yun Shui
China

Sophie Lu
Canada

YanXi
China

William Zhou
China

Clara L. Montoya
México

Luo Luo
China

Hsu Rue
China

You Yan
China

Krystyna Lenkowska
Poland

WCPi

XLII World Congress of Poets

Italy 2023

Under the auspices of

World Academy of Arts and Culture

Under the auspices of
World Academy of Arts and Culture
Winner of the English Poetry Contest at the
XLII World Congress of Poets 2023:
Liviu Pendefunda (România)

amănunte pe larg în ediția următoare

Contact international

Vol. 33, 235-236, noiembrie, decembrie, 2023

Lux in Arcana de Stéphane Mallarmé ♦ *O nadă celestă* de Cleopatra Lorințiu ✕
Variations of God in Tagore's Gitanjali and Stephen Gill's Singer of Life
de Tamali Neogi • *Ispitele Cunoașterii* de Mihai Cimpoi ✨ *Picherul* de
Gheorghe A. Neagu ✨ *Vibrația spațiului compozițional* de Liliana Popa ✨
Inima străinului de Eugen Oniscu ★ *Aspecte narrative în studiile lingvistice*
de Mihai Batog-Bujeniță ♠ *Cele trei tomberoane ale lui Fredd* de Cătălin
Rădulescu ♣ *Tovarășul de drum* de Mircea Băduț ✨ *Cronicar* de Liliana Popa
★ *Anturajul feminin din jurul reginei Maria în timpul primului război
mondial* de Nina Elena Plopeanu ★ *Versuri* de Omar Khayyam, Sudhakar
Gaidhani, Shoshana Vegh, Tsipi Sharoor, Irina Lucia Mihalca, Mawar Marzuki,
Ashok Chakravarthy Tholana, Tamali Neogi, Vlad Scutelnicu, Mihaela CD, Alfred
Rennert Poplingher, Mihai Batog Bujenișă, Gabriela Marin, Valentin Irimia, Liviu
Pendefunda ☞ *Alla ricerca dei messaggi perduti* de Geo Vasile ♣ *Medici
celebri, poeți, scriitori, dramaturgi* de Alfred Renert Poplingher ★
Pământurile rare: Piața mondială a litiului de Emilian Dobresu și Edith
Mihaela Dobrescu ✨ *C. Negruzzi* de Ovidiu Cristian Dinică ✕ *Metafora
timpului în creuzetul vremii* de Anca Sîrghie ✨ *Opinii despre generații* de
Ioan Aurel Pop ☞ *Blestemul asupra lui Spinoza* de N. Grigorie-Lăcrița • *Arta
cu tendință în spiritul Creației, Le Temple, Senses of Jacob Isaac's
Enigmas* de Liviu Pendefunda ✨